

KEVSER SURESİ

Rahman Rahim Allah'ın Adıyla

Şüphesiz biz, sana Kevser'i verdik.

Şu hâlde Rabbin için namaz kıl ve tekbir

alırken, namazda ellerini boğazına kadar kaldır.

Doğrusu asıl soyu kesik olan, sana kin duyandır.

Ali Kirazlı

ALEVÎLİK
İSLÂM'IN ÖZÜDÜR

KEVSER

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

Kevser Yayınları: 147

Kitabın Adı: Alevîlik İslâm'ın Özüdür

Tashih: Habip Coşkun

Dizgi ve Mizanpaj: Kevser

Kapak: Hasan Başbuğ

Baskı: Can Matbaacılık

Basım Tarihi: Aralık 2008

ISBN: 978-9944-709-32-3

İsteme Adresi:

Kevser Basın Yayın Ltd. Şti.

Sofular Mah. Simitçi Şakir Sok. No: 14 / 1

Fatih – İSTANBUL

Tel: 0212 – 534 35 28 Faks: 0212 – 631 36 01

www.kevseryayincilik.com

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

İÇİNDEKİLER

Önsöz	7
Alevîlik Bilinmeden Alevî Bilinemez	11
Alevîlik İslâm'ın Özüdür	33
Hacı Bektaş-ı Veli'nin Anadolu'ya Gelişi	41
Pir Sultan Abdal Kimdir?	49
Kul Himmet Kimdir?	63
Şah Hatayi Kimdir?	67
Genç Abdal Kimdir?	71
Güzide Ana Kimdir?	75
Alevîlikte Namaz ve Oruç	85
<i>Kaygusuz Abdal Kimdir?</i>	88
Kâfirler Hakkındaki Hükümler	97
Ehlibeyt Hakkındaki Ayetler ve Hadisler	101
<i>Hz. Peygamber'den Ehlibeyt Hakkında Hadisler</i>	104
Sorunlarımız	105

Yavuz Sultan Selim ve Balım Sultan	137
On Dört Masumdan Hadisler	149
Öz Eleştiri ve Uyarı	161
Nehcü'l-Belâğa'dan Örnekler	165
<i>Öz Eleştirisinin Devamı</i>	167
Faydalanılan Kaynaklar	198

ÖNSÖZ

Bütün hamtlar âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur.

Salât ve selam insanların en hayırlısı Hz. Muhammed'e ve onun tertemiz ve pak Ehlibeyt'inin üzerine olsun.

Konumuza şu ayetin mealiyle başlamak istiyorum: "...
Muhakkak ki biz Allah'tanız ve O'na dönücüleriz..."

Yani, varlığımızın başlangıcı nasıl O yüce yaratan ise, sonu da O'nun bilgisi dâhilinde ve sonunda yine O'na döneceğiz.

Durum böyle olunca, inanan insanlar olarak bizim görevimiz, Allah'ın hakkaniyetine, O'nun gönderdiği peygamberlerine, kitaplarına, meleklerine, ahiret gününe, orada hesaba çekileceğimize inanmaktır. Allah Teala Hz. Muhammed'i bütün insanlığa, güzellikleri tanıtıp tamamlamak için göndermiştir. Onun Ehlibeyt'i ve sahabeleri birer örnek olarak bu güzellikleri yaşamış ve yaşatmışlardır.

Ben, Hz. Muhammed'e (s.a.a) ümmet olmayı ve Kur'ân-ı Kerim'i ilâhi bir kitap olarak kabul etmiş biriyim. Hz. Muhammed'in Ehlibeyt'ine gönül vermiş, bir Alevîyim ben. Peki, bu isme nasıl layık olunur? Eğer yalancılarla yalancı, inkârcılarla inkârcı, ateistlerle ateist, fasıklarla fasık, münafıklarla münafık olur da, bu halimizle Ehlibeyt dostu ve Alevî olduğumuzu söylersek, acaba onlar bu halimizle bizi dost olarak kabul ederler mi? İleride yeri geldiğinde konuya ışık tutacak çok değerli ve güzel hadisler nakledeceğiz. Ancak burada İmam Cafer Sadık'tan (a.s) bir hadisle başlayalım:

Ey bizi sevenler! İyi amellerle bize ziynet olsun;
kötü ameller işleyerek bize kir olmayın.

Bu hadisten anlaşılan şudur: Biz Alevîler inancımızı onlara uyararak yaşamazsak ve yaşam tarzımız onların çizgisinden farklı olursa, ne bu dünyada, ne de ahirette kurtuluşa eremeyecek ve onların şefaathlerine nail olamayacağız; çünkü bir işin hedefine ulaşması için onu sadece dille söylemek yeterli değildir. O iş için maddî ve manevî olarak ne gerekiyorsa kesinlikle eksiksiz olarak yerine getirilmesi gerekmektedir. Ben de bunu dikkate alarak yola koyuldum ve "Alevîlik nedir?" sorusunu araştırmaya ve ona cevap aramaya başladım. Derin bir tahkikten sonra büyüklerimizin, *"Ya olduğun gibi görün ya da göründüğün gibi ol"* öz deyişini dikkate alarak ve de Allah'a sığınarak kitabımıza **"Alevîlik İslâm'ın Özüdür"** ismini koydum.

Bizi, masumlar insanları ve 12 imamı tanıyan anne baba dünyaya getirdiği için Allah'a binlerce kez şükürler olsun. Biz de onları tanımaya çalışarak bu şükürü yerine getirmek istedik; bu vesileyle de üçüncü eserimiz olan bu kitabı siz değerli okurların hizmetine sunmaktayım. Ayrıca bunun için de Rabbime sonsuz şükürler olsun.

Yine annem ve babam, her ne kadar ameli olarak eksiklikleri varsa da inkârcı olmadıkları ve bizleri Ehlibeyt sevgisiyle yetiştirdikleri için Allah'ın rahmeti onların üzerine olsun. İnanın anne ve babamıza çok şey borçluyuz. Bu borcumuzu, onların öğretilerine daha fazlasını, daha güzelini ve daha doğrusunu ekleyerek gelecek nesillerimize ulaştırmamızla ödemiş oluruz. Eğer biz başka bir toplumda dünyaya gelmiş olsaydık, hakkı batıldan ayırt edemezdik; Ehlibeyt'i ve On İki İmamı tanıyamazdık; Hz. Ali'nin (a.s) ilim şehrinin kapısı olduğunu bilemezdik; İmam Hüseyin'in Kerbela'da neyin savaşını verdiğini idrak edemezdik. İşte ben küçük bir kardeşiniz olarak, bu kitapta gücüm yettikçe, Alevîliğin neden İslâm'ın özü olduğunu siz değerli müminlere ve Ehlibeyt dostlarına anlatmaya

çalışacağım. Bunu becerip altından kalkabilirsem ne mutlu bana! Bilmeyerek hatalarım olursa, şimdiden siz değerli okuyucularımın affına sığınırım. Haklı eleştirileriniz hiç şüphesiz daha iyisini yazmamız için bize yardımcı olacaktır. Biz Hakkı üstün tutarak yolumuza devam edeceğiz. Saygılarımla.

Ali Kirazlı

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

ALEVÎLİK BİLİNME DEN ALEVÎ BİLİNEME Z

Sevgili kardeşlerim! "Ben de Alevîyim" diyen herkes için bu, üzerinde durulması gereken çok önemli konulardan biridir. Düşünme ve tefekkür etmenin insan için ne kadar önemli olduğunu beyan eden Allah'ın iki yüce ayeti ile konuya başlamak istiyorum:

Eğer biz bu Kur'ân'ı bir dağa indirseydik, siz o dağı Allah korkusundan parçalanmış olarak görürdünüz. İşte bu örnekleri insanlar düşünsünler diye getirmekteyiz.¹

Hala düşünmezler mi ki, Kur'ân Allah katından değil başka bir yerden gelseydi, o zaman onda birbirini tutmayan çokça ihtilaflar olurdu.²

Allah Teala, bu ve benzeri nice ayetlerle insanları düşünme ve tefekkür etmeye davet etmektedir. İyi işler için nasıl düşünüp tefekkür etmek gerekiyorsa, kötü ve çirkin işler hakkında da düşünmek gerekiyor. Yoksa düşüncesiz davranışlarla hedefe varılamaz. İnsanda mevcut olan iki boyutun biri iyiyi kötüden ayırt eden akıl, diğeri ise nefsanî arzularıdır. Bunlar sürekli birbirleriyle niza ve çatışma halindedirler. Bazen insana akıl gücü hâkim olur ve bu güç insanın akla uygun hareket etmesini sağlar; kendi akıbetini düşünerek iyi bir kul olma-

1- Haşır/21.

2- Nisâ/82.

yı arzular ve bunun için çaba harcar. Bazen de akıl devre dışı kalır ve nefis insana hâkim olur; nefsanî dürtülere esir düşer ve bu arzular içinde boğulur gider. Nefsin esiri olan insan, şu beş günlük dünyada nasıl bir hayat sürdüreyim de farklı biri olayım; çılgınca eğlenip yaşayayım, yeryüzünde bozgunculuk çıkarıp kötülük yapayım, insanlar arasında fesat çıkarıp düşmanlık oluşturarak onları birbirlerine düşüreyim diye düşünür. Allah'ın emirlerini bırakıp şeytanın emirlerini yeryüzünde nasıl yayabilirim, diye elinden geleni ardına koymaz ve her tür çirkefliği yapar. İşte bu iki insan tiplemesinde düşüncenin nedenli etkili olduğu tezahür etmektedir. Bu ise, tarih boyunca hak ve batıl olarak günümüze dek süregelen iki düşünce çizgisidir; bu da herkesçe az çok bilinen bir gerçektir.

Allah Teala, insanların zarar görmemesi için peygamberleri vasıtasıyla bedenlerini akıllarına teslim ederek düşünmelerini sağlamıştır. Eğer insan bunun üstesinden gelirse, evvela kendi sıfatı olan âdemi, yani insanı tanıyacaktır. Eğer kendini tanırsa o zaman da Rabbi'ni tanıyacaktır, böylece hakla batılı tanıyıp birbirinden ayırt edecektir. Allah'tan geldiğini ve yine O'na döneceğini bilecek ve bu da insan için doğru düşünce ölçüsü olacaktır.

Tarihe bakıldığında hakkı tanımanın, hakkı söylemenin, hakkı yaşamamanın ne denli zor olduğu, kolaylığın zorlukla beraber olduğu görülecektir. Bu yüzden Allah yolunda hareket etmek insanı ölümsüzleştirir. İnsanı parıl parıl parlayan bir simaya sahip kılar, bu nurun ışığı ile insanlar aydınlanır ve karanlıktan kurtulur. Elbette böyle bir makam elde etmek o kadar kolay değildir. Canla başla mücadele ve kulluk etmek ister. Bu makama ulaşanların en güzel örnekleri peygamberler ve Ehlibeyt İmamları'dır. Onların hayatları çile ve zorluklarla geçmiştir. Bugün ise her biri insanların gönüllerinde ayrı ayrı tahtlar kurmuşlardır, bu gönül adamları müminlerin kalplerinin en yüce yerlerinde hayatlarını sürdürmektedirler.

Bunu elde etmek o kadar kolay değildir. Çaba, sabır, direnme, dayanma ve istikrar ister. Bir insanın, okuyup yararlı bir bilim adamı olması yaklaşık 30 yıl gibi bir zaman harcamayı, derslere ara vermeden devam etmeyi, maddî ve manevî zorluklara katlanıp dayanmayı gerektirmektedir. Elbette bu merhaleleri kat etmek çok zor olsa da bir bilim adamı olup insanlara yararlı olmak o çekilen zahmetlerin çok çok ötesinde bir güzellik ve sevince götürür insanı. Herhangi bir işte çalışmak, ticaretle uğraşmak da böyledir; çünkü gayret, çaba, sabır ve emek vermek ister; ama hedefe ulaştığında ve kazandığında o yorgunluklar biter, zorluklar unutulur, anlatılması zor olan bir güzellik ve sevince ulaşır insan. Bunlar insan tabiatına uygun olan ve olması gereken şeylerdir. İşte inanmak da böyledir. Allah'a, peygamberlere, ahiret gününe inandım dediğin zaman artık zorlukları omuzlanmış ve büyük sıkıntıları göze almışsın demektir.

* * *

Bu durumda, emek ve sabır isteyen, mal ve hatta gerektiğinde can feda etmeyi gerektiren bir yola girdiğini, yeteri kadar adalet ve takva azığına sahip olmazsan yolda kalacağını bilmelisin. Elbette ki çetin ve zor bir yolda yürümenin de tedbir ve gereçlere ihtiyacı vardır.

Burada peygamberlerin durumuna bir göz atalım: O güzide, seçkin ve güzelliklerin abidesi olan insanların bütün ömürleri ıstırap ve işkenceyle geçmiştir. Her peygamber kendi toplumu içerisinde dürüst, emin ve güvenilir kişiler olarak tanınıp bilinirlerdi. İnsanlara Allah'ı tanımalarını, O'nun emirlerini yerine getirmelerini, nefsanî arzularını bir kenara bırakmalarını öğütlediklerinde durumları değişti, işleri zorlaştı ve düşmanları çoğaldı. Mesela Hz. Nuh (a.s) halkına: *"Gelin, ben Allah'ın gönderdiği peygamberim, sizin bilmediklerinizi ben biliyorum, sizin bu halinizle Allah'ın gazabına uğramanızı*

istemiyorum. Öyleyse Allah'tan başka ilah olmadığını söyleyin ve kurtulun." diye buyurduğunda kavmi bu gerçeği duyar duymaz Hz. Nuh'a (a.s) karşı asi oldu ve azdılar. Azgınlıkları öyle bir noktaya ulaştı ki baba oğluna Hz. Nuh'u (a.s) göstererek: "Oğlum, bizim inancımıza göre bu adama ihanet etmek, ona zulüm ve işkence etmek, ibadet gibidir." diyecek duruma geldiler. Kavminin çektirdiği yetmezmiş gibi bizzat eşi ve oğlu da ona çile ve ıstırap çektirdiler. Fakat Hz. Nuh (a.s) hem dünyada en yüksek sultanlığı kazanarak Allah'ın nebisi oldu; hem de ahirette en üstün derecelere ulaştı. Zalim kavmi ise dünyada helak olup Allah'ın azabıyla gark oldular. Ahirette ise cehennem azabını hak ettiler.

Yüce kitabımız Kur'ân da birçok ayet-i kerimede buna değinip şahitlik etmekte ve konuya ışık tutmaktadır. Kendisi ve tabi olanları ise Allah'ın emri ile yapılan gemiye binip kurtulmuşlardır. Bu olay gerçekten çok büyük bir olaydır; çünkü ondan sonra sembolleşti; yani azaba örnek verirken Nuh tufanı, rahmete erişmek ve kurtulmak için de Nuh'un gemisi örnek verilirdi. Nitekim yüce Peygamberimiz (s.a.a) bir hadiste şöyle buyurmaktadır:

Ehlibeytim Nuh'un gemisi gibidir. Kim ona bindiyse kurtuldu; kim de ondan ayrı düşüyse boğuldu.

Yani Nuh'un gemisine binenler nasıl kurtuldularsa, Peygamber efendimizden (s.a.a) sonra onun Ehlibeyt'ine uyanlar da kurtuluşa erecektir. Bu ve benzeri hadisler gerçek kurtuluşun sadece Kur'ân ve Ehlibeyt'e uymakla mümkün olacağını beyan etmektedirler.

Allah Teala'nın "halilim" dediği büyük peygamber Hz. İbrahim (a.s) hakkı haykırarak "Nemrut da bir insandır, ondan tanrı olmaz, gelin, sizi de, bizi de yaratan, tek olan Allah'a yönelelim" dediği için akıl almayacak işkencelere maruz kaldı; ateşe atıldı, yurdundan kovulduğu için oraları terk edip göç

etmek zorunda kaldı. Zalimlerin mantığı zulümdür. Baskı ve zorbalıkla her şeyin yola gireceğini zannederler. Oysa bunların ters tepip kendi başlarına daha da büyük belalar getireceğini hiç düşünmezler. Hz. İbrahim (a.s) Allah'ın lütuf ve keremiyle imtihanları bir bir geçti ve ateşten de kurtuldu. Çünkü Allah ateşe: "Ey ateş İbrahim'e serin ve selamet ol." diye emir verdi. Bu yüce Peygamber hem bu dünyada galip gelip kazandı, hem de ebedi olarak Rabbinin nimetlerine ulaştı. Bu gün inanan insanlar dualarında: "Ya İbrahim-i Halilullah" diyerek ondan şefaath istemektedirler. Bu da onun gerçekten ölümsüzleştiğinin ve çok büyük bir izzet ve şerefe ulaştığının açık göstergesidir. Hz. İbrahim'in (a.s) Hakk'ı eksiksiz yerine getirmesinden ve en iyi temsilinden dolayı sonsuz bir sultanlığa ulaştığını gözlemlerken batılı temsil eden Nemrut ve yandaşlarının hem bu dünyada rezil, rüsva ve perişan olarak tüm insanlığın nefretini kazanarak helak olduklarını ve hem de Allah'ın şiddetli azabına müstahak olduklarını bilmekteyiz.

Diğer bir örnek ise Hz. Yakup (a.s) ve evlatlarının kıssasıdır. Yakub'un (a.s) kendi öz evlatları kıskançlıkları yüzünden öz babalarına karşı geldiler; ona olmadık çileler çektirdiler. Kardeşleri Yusuf'a (a.s) olan kin ve kıskançlıkları onu götürüp kuyuya atmalarına, böylece Yusuf'tan kurtulacakları ve babalarına yalan söyleyerek onu da atlatıp aldatacakları zannına kapılmalarına sebep olmuştu. Bu da bize Allah'ı hakkıyla derketmeyen zalimlerin ne kadar kof ve çürük bir mantıklarının olduğunu ortaya koymaktadır. Diğerlerinde olduğu gibi bu olayda da zafer, hakkı temsil eden Hz. Yakup ve Hz. Yusuf'un (a.s) olmuştu. Onlar da hem dünyada, hem de ahirette üstün mertebelere ulaştılar. Ama batılın yanında yer alan kardeşleri rüsva oldular ve yaptıklarından utanıp pişman oldular. Konunun öneminden olsa gerek ki Allah Kur'ân'da Yusuf'un (a.s) adına özgü bir sure nazil buyurdu. Hz. Yakup (a.s) ve Yusuf'un (a.s) değeri ve üstünlükleri bu surede açıkça ortaya konmuş-

tur. Daha geniş bilgi edinmek isteyenler, bu mübarek sureye müracaat edebilir ve kötülüğün asıl kaynağının hakkı inkâr etmek, kıskançlık ve yalan söylemek olduğunu görebilirler.

Hakk'ı temsil eden yüce önderlerden biri de Kelimullah unvanına sahip olan Hz. Musa'dır (a.s). Bu sıfat ona Allah Teala ile konuştuğu için verilmiştir. Hz. Musa'nın (a.s) durumu, başından geçenler, genelde herkesçe bilinmektedir. Onun çilesi daha ana karnındayken başlamış, doğumunda Firavun'un şerrinden korunması için bir sandukaya konup denize bırakıldığı tarihî bir gerçektir. Allah'ın lütfü ve keremiyle oradan kurtulmuş. Tam 40 sene Firavun ve onun yardakçılara karşı sabırla mücadele vermiş ve göğüs germiştir. Zamanın süper gücü olan ve ilahlık iddiasında bulunan Firavun, Allah'ın lütfü ile denizin dibini boylayarak gark olmuştur. Hak ve inanan taraf ise zafere ulaşmıştır.

Allah Teala Kur'ân'da olayı şöyle beyan buyurmaktadır:

İsrailoğulları'nı denizden geçirdik, derken Firavunla askerleri de azgınlıkla, düşmanlıkla peşlerine düştü onların, sonucu su boğazına girince boğulurken inandım, gerçekten de İsrailoğulları'nın inandığı ilahtan başka ilah olmadığına ve ben Müslümanlardanım. Fakat şimdi mi? Hâlbuki bundan evvel isyan etmiştin, bozgunculardan olmuştun. O hâlde bugün biz de, senden sonra gelenlere ibret olasın diye, yalnız cesedini kurtaracağız ve şüphe yok ki insanların çoğu, bizim delillerimizden gaflettedir.¹

İşte zalimlerin sonu ve Allah katındaki yerleri budur. Nitekim İngiltere'de deniz bilimciler tarafından 1983 yılında 6 bin senelik secde hâlinde bir insan iskeleti bulundu, bunun da Firavun'a ait olduğu ihtimali öne sürülmekte ve İngiltere'de

1- Yunus/90-92.

müzedede insanlara teşhir edildiği söylenmektedir. Bu olay Zafer Dergisi'nde yayınlanmıştır.

Hakk'ı temsil edenlerden bir diğeri de Hz. İsa'dır. Bu yüce insan Allah'ın emri ile bakire bir hanım efendi olan annemiz Hz. Meryem'den (s.a) babasız olarak dünyaya gelmiştir. Bundan dolayı da kendisine Ruhullah denmiştir. Kur'ân-ı Kerim bu konuya değinirken: "**Gerçekten de Allah katında İsa'nın durumu Âdem'in durumu gibidir. Onu topraktan yarattı da sonra ol dedi, o da oluverdi.**"¹ buyurmaktadır. Birçok mucizelere sahip olan Hz. İsa (a.s) ölüyü de diriltebiliyordu. Ancak insanların çoğu yine de ona inanmıyorlardı. Her gün biraz daha düşmanları çoğalıyordu, onu rahat bırakmıyorlardı, her fırsatta ona eziyet ve işkence ediyorlardı. Fakat Allah'ın lütfu, dostu olan Hz. İsa'yı (a.s) kendi katına almak oldu. Böylece yine zafer inananın olmuş ve hak ehli batıla galebe çalmıştı.

Bugün İsa'ya tabi olduğunu söyleyenlere baktığımızda çok kötü bir bataklığa saplandıklarını görmekteyiz. İnsan onuruna yakışmayan bir yaşam sürdürmekte olduklarını, aile yuvalarının dağıldığını, varlık içinde yokluk, cefa ve ıstırap çektiklerini görmekteyiz. İçki, kumar, zina, eroin, esrar gibi çirkeflilere bulaşmışlar. Çağımızın en büyük belası sayılan AİDS hastalığına duçar olduklarını, bu musibetin ise bütün insanlığı tehdit edip korkuttuğunu görmekteyiz.

Sevgili kardeşlerim! Bu anlattıklarım, peygamberlerin sadece insanların doğruyu bulup hidayete ermeleri amacıyla gönderildiklerini vurgulamak içindir. Bu ise insanın kendini Allah'a teslim etmesi, yalnız Allah'ın istediği şekilde yaşaması, O'nun emirlerini yerine getirmesi ve O'na kulluk etmesiyle mümkündür. Bunun adı tek kelimeyle İslâm ve imandır. Bütün peygamberlerin çekmiş olduğu zahmet, çile ve zulümlerin ana kaynağı ve tek sebebi budur.

1- Al-i İmrân/59.

Konumuzun daha fazla uzamaması için, Hz. Lut, Hz. Zekeriya ve Hz. Salih'ten (a.s) bahsetmiyoruz. Başta da belirttiğimiz gibi, anlatmak istediğimiz asıl konu Alevîliğin ne olduğudur; bunu anlamadıkça kesinlikle kimin Alevî olduğunu da anlayamayız.

Kardeşlerim; Hakk'ı tanıma, Hakk'ı temsil edenlerin tanınmasından geçmektedir. Bu kıssaları aktarmamızın sebebi kıssadan hisse almaktır; çünkü Alevîliğin asıl yolu budur. İnsanların ve cinlerin efendisi, âlemlere rahmet olarak gönderilen Hz. Muhammed Mustafa da (s.a.a) bütün güzellikleri tamamlamak için gönderilmiştir. İslâm dinini insanlara ulaştırmak için olmadık zulümler görmüş, çileler çekmiş ve yurdundan çıkarılıp sürgün edilmiştir.

Bir hadiste şöyle buyurmaktalar:

Benim çektiğim çileler, bana yapılan zulümler benden önce hiçbir peygambere yapılmamıştı.

Bugün sevgili peygamberimizin hayatını konu edinen sayısız tarih kitapları mevcuttur. Bunları okuyup incelediğimizde, her ne kadar zalimlerin zulmü olsa da zaferin inananlardan yana olduğunu görmekteyiz.

Sevgili kardeşlerim! Bazı insanlar, "Biz gözlerimizle görmediğimiz bir şeye inanmayız. Ancak gördüklerimize inanırız." demekteler. Oysa gözlerinde perde var, bundan dolayı baktıkları hâlde göremezler; ama bunun bilincinde değillerdir. Bazıları da dış görünüşe aldandıkları için, Amerika ve Avrupa hayranı olmuşlardır. Kendilerine modern, çağdaş, aydın, ilerici gibi isimler vermekte ve bunlarla teselli bulmaktadırlar. Hıristiyanlığa özenip Hıristiyanların kültürüne hayran olmaktadır. Kalp gözleri kapalı olduğu için yalın gözle gördüklerinin dışındayken bir şeyin olmadığını zannederler. Batılı görme yetenekleri yoktur. İçeriğini bilmedikleri bir yolun ve ilmin varlığına vakıf değillerdir. Bu yüzden onu körü körüne reddetmektedirler.

Varsayalım ki onların dedikleri doğrudur; o zaman insanların hemen hemen tümünün peygamberlerin Allah tarafından seçilip gönderilmiş elçiler olduğunu söylemelerini nereye koyacağız ve buna ne diyeceğiz? Bu yüce insanların hepsinin ismi, anne ve babası, soy ve nesebi bellidir. Sevgili Peygamberimizin pak nesebi aşikâr ve bellidir. On İki Ehlibeyt İmamı'nın isimleri bilinmektedir. Yaşadıkları yer ve tarih bellidir. Şimdi biz kalkar da "Bunları görmedik, bunlara nasıl inanalım?" dersek, bu ne kadar doğru olur acaba? Bunu söyleyen ve iddia eden kimseye nasıl aydın ve ilerici denir ki? İnsanlık tarihini bilmeyen birinin aydınlık iddiası ne derece doğru olur? Bunlara denebilecek en güzel söz şudur:

Balık sudan çıkmadan suyun kıymetini bilmez. Bu gibi insanlar her ne kadar biçimsel olarak inanmasalar da, özde yaşadıkları birçok güzelliği inanan bu kimselere borçludurlar.

Bunlardan en önemlisi aile yapısıdır. Anne, baba, evlat, akraba, komşuluk ilişkileri bu kadar tahribata uğramasına rağmen yine de bazı güzellikler varsa, insanlık bunu Allah'ın salih kullarına borçludur. Yoksa övgüler yağdırıp methi senâ ettikleri Hıristiyanlık kültürünün ürünü olan çağdaşlık, sevgi ve sıcaklıktan tamamen yoksun olarak perişan bir hâlde çıkmaya doğru sürüklenmektedir.

Oysaki biz insanlığın asıl saadetinin hakkı temsil eden Allah'ın salih kullarının yaşam şekillerinde ve Allah yolunda verdikleri mücadelelerde olduğuna inanmaktayız. Hz. Ali'nin (a.s) Muaviye ile yapmış olduğu savaşı her ne kadar kaybetmiş gözüксе de, bugün gerçekten kimin kaybettiği gün ışığı gibi açıktır. İmam Hüseyin'in (a.s) melun Yezid'in ordusuyla Kerbela'da yapmış olduğu savaşı her ne kadar kaybetmiş gözükseler de mana âleminde asıl zaferin İmam Hüseyin'in hak cephesinin olduğu ayan beyan açıktır. İmam Hüseyin'e (a.s) bugüne dek hiçbir kimseye nasip olmayan "şehitler efendisi"

ve "şehitler sultanı" gibi yüce bir makam verilmiştir; kıyame- te kadar da bu makamla ve bu sıfatla anılacaktır. Peki, Yezit nasıl anılmaktadır? Birkaç ahmak dışında kim onu övmek- tedir?! Bir de insanı kimin methettiği de önemlidir; Allah'ın övgüsüne nail olan bir kişi ile diğerlerinin övgüsüne nail olan bir midir? Asla mukayese dahi edilemez; çünkü Allah yolunda savaşanlar zulüm görseler de, çile çekseler de, zafer bugüne kadar onların olmuş ve bugünden sonra da hak ehli- nin olacaktır. Onlar bu dünyanın en şerefli insanları oldukları gibi ahirette de cennetin en üstün yerlerinde onlar olacaktır. Nitekim Kur'ân'da şöyle buyurulmaktadır:

Allah yolunda öldürülenleri ölü sanma. Onlar di- ridirler, Rableri katında rızıklandırılır.¹

Diğer bir ayette de şöyle buyrulur:

İnananlar Allah'ın dostudur. Onları karanlıklar- dan nura çıkarır. Kâfirlerin dostu ise tağutlardır (az- gın şeytanlardır.) O da onları nurdan karanlıklara gö- türür. Onlar ateşin ehlidir; orada ebedi kalıcılarıdır.²

Bu ayette hakkı temsil edenlerin, Allah'a kulluk görevi- ni yerine getirenlerin sürekli aydınlık içinde, yani kurtuluşa ermiş ve hiçbir zaman kaybetmemiş kimseler olduğu beyan edilmektedir.

Buraya kadar seçilmiş insanlardan verdiğimiz örneklerde hepsinin çile çekip zulme maruz kalarak Rab'lerine kavuştuk- ları görülmektedir. Bu yüce insanlar hem dünyada, hem de ebedi ahiret yurdunda nimetlere kavuşup bu amellerinin kar- şılığını alacaklardır. Hadislerde hacı adaylarından, Medine'yi ziyaret etmeleri ve Mescid-i Nebi'de namaz kılmaları isten- miştir. İnsanlar büyük bir aşkla orada ibadet etmekte. Bu insanlardaki aşk ve heyecanın asıl sebebi mescidin muhteşem

1- Al-i İmrân/169.

2- Bakara/257.

güzelliği değil, Allah Teala'nın sevgili Resulü ve Resulünün tertemiz Ehlibeyt'inin izlerini taşıdığı içindir. Bu aşk ve muhabbet inananları dünya ve ahirette üstün derecelere ulaştır-
makta, yüce makamları elde etmelerini sağlamaktadır.

Batılı temsil edenlere, "Biz Yaratanı tanımıyoruz, biz hiç-
bir dine inanmıyoruz" diyenlere, şeytana kulluk edip onun emirleri doğrultusunda amel edenlere ne oldu, onlar ölme-
diler mi? Şu an hiçbirinin yaşadığına dair en küçük bir kanıt yok elimizde. Tabi ki onlar da öldüler ve ebedi kalacaklarını zannettikleri dünyadan ne yazık ki ayrıldılar. Âlemlerin Rab-
binin huzurunda hesap vermekteler.

Evet kardeşlerim; peki batılı temsil edenler ne yaptılar ve dünyada geriye ne miras bıraktılar? Nemrutlar, Firavunlar, Ebu Cehiller, Ebu Süfyanlar, Muaviyeler ve Yezitler ne-
ler bıraktılar geriye? Tarihe baktığımızda onların dünyaya zulüm, kin, nifak hediye ettiklerini ve insanlığa düşmanlık tohumları ektiklerini görmekteyiz. Bugün onların takipçile-
ri ve inkârcıların bile "Bunlar iyidirler", diyemedikleri açıkça ortadır; çünkü onlar zulüm edenlerden oldukları için zarar ve ziyana düşerek Allah'ın lanetine duçar olup, O'nun gazabına uğradılar. Onlar hakkında Kur'ân-ı Kerim şöyle buyurmakta:

**Andolsun, cehennem için de birçok cin ve insan yarattık ki kalpleri var, fakat onlarla anlamazlar; göz-
leri var, fakat onlarla görmezler; kulakları var, fakat onlarla işitmezler. İşte onlar hayvanlar gibidir, hatta daha da sapık... Ve işte gafiller onlardır!**¹

* * *

Evet, konumuz Alevîliğin ne olduğu idi? "Peki bunlar ne-
den anlatılmaktadır?" diye soranlar olabilir. Gerçek Alevîliğin anlaşılması için geçmişin ve tarihin bilinmesi ve çok iyi analiz

1- A'raf/179.

edilmesi gerekmektedir. Bunlar anlaşılmadan, hak ile batıl, yalanla doğru ayırt edilemez, hakla batıl birbirine karışır. O zaman da, bugün olduğu gibi hilekârların oyunlarına gelinir ve yanılığa düşülür, o yüzden bu örnekleri verip üzerinde düşünülmesini öneriyoruz.

Buraya kadar tüm anlattıklarımızdan anlaşılın ve dikkat edilmesi gereken husus, hakka giden yolun bir olduğudur. Bütün peygamberler kendisinden önce gelenleri tasdik etmiş ve sonra gelecek olanı da müjdelemişlerdir. Bu yüce insanların görevi, insanlığı bu tek yola davet etmektir. Bu seçilmiş peygamberlerin son halkası ise Hz. Muhammed Mustafa'dır (s.a.a). Alevîliğin özü de bu yüce Peygamberin, onun Ehlibeyt'inden olan On İki İmam'ın izinde olmaktır. Evet, bu güzide ve seçkin insanlar yaşamları boyunca bu yolda mücadele vermiş, insanlığı bu hak ve hakikat yoluna davet etmişlerdir. Öyleyse ben Alevîyim diyen bir kimse özünü ve sözünü burada arayıp bu yolu sürdürmelidir; çünkü hak yol birdir; onun karşıtı ise batıldır. Bu ayrı ayrı dinlerin, mezheplerin ve tarikatların ortaya çıkışı her devirde hak ve batılın var olduğunun bir gösterge ve delilidir. Biz de bilinçli ya da bilinçsiz bu ayrılıklara katkıda bulunmuşuz; her insan kendi payınca bu durumdan sorumludur. Yüce İslâm dini de bu ni-faklardan nasibini alarak çeşitli fırkalara bölünmüştür.

Ehlisünnet'in sahih hadis kaynaklarından olan Tirmizî ve İbn Mâce'nin Yüce Peygamberimiz Hz. Muhammed'in (s.a.a): "Dünyada Yahudiler 71 fırkaya ayrılacaklar. Bunlardan biri cennette, 70'i ateştedir. Hıristiyanlar da 72 fırkaya ayrılacaklar. Biri cennette, 71'i ateştedir. Nefsimi kudret elinde bulunduran Allah'a yemin ederim ki, benim ümmetim de benden sonra muhakkak 73 fırkaya ayrılacaktır. Bunlardan biri cennette 72'si ise ateştedir." diye buyurduğunu rivayet etmişlerdir.

Görüldüğü gibi, hak yol tektir; ikinci yol ise batıldır. Biz bugün tarihi incelediğimizde; bu 73 fırkanın 53'ünün Sünnî, 20'sinin ise Alevî olduğuna şahit olmaktadır.

Ne var ki, İslâm'ın özü olan hak yol bu fırkaların sadece biridir. Bugün baktığımızda bütün mezheplerin ulemasının bu hadis-i şerifi kabul ettiklerini görmekteyiz. Ancak herkes hak yolun kendi mezhep ve fırkası olduğunu düşünüyor, bunu umuyor. Fakat başında da belirttiğimiz gibi Allah Teala insanı düşünüp tefekkür etmeye davet etmekte ve bu yolla doğruya varmasını istemektedir. İnsanlar mezhep taassubunu bırakıp Allah'ın sapaşğlam ipi olan Kur'ân ve Allah'ın Yüce Elçisinin mübarek sözlerine kulak verseler; hiçbir şeyin karanlıkta kalmayacak bir şekilde herkesin anlayabileceği bir dille açıklandığını görecektir. Burada sadece birkaç hadise değinmekle yetineceğim. İleride yeri geldikçe bu konuya açıklık getirmeye çalışacak ve hak yolun hangisi olduğunu anlatmaya çalışacağız:

Sevgili Peygamberimiz (s.a.a) şöyle buyurmaktadır:

Ehlibeyt'im Nuh'un gemisi gibidir. Onan bine kurtuldu, ayrılan ise helak oldu. (Nuh'un gemisine binen nasıl kurtulduysa sizden de onlara uyararak İslâm'ı yaşayanlar kurtulacaklardır.)

Yine şöyle buyurmuştur:

Dünya döndükçe Ali hak ile, hak da Ali iledir.

Bir başka hadiste ise şöyle buyurmuştur:

Ben ilmin şehriyim, Ali de onun kapısıdır.

Veda Haccı dönüşü Gadir-i Hum'da 120 bin hacıya hitaben şöyle buyurdu:

Ey Müslümanlar! Sizin aranızda iki paha biçilmez emanet bırakıyorum. Bunlardan biri Allahın sağlam ipi olan Kur'ân-ı Kerim, diğeri ise benim Ehlibeyt'imdir.

Başka bir hadiste de şöyle buyurmuştur:

Ehlibeyt'imi benden ayrı görenler, bizden değildirler.

Bu gibi ayet ve hadisleri konuya ışık tutması için yeri geldiğinde ileride de göreceksiniz. Herkes tarafından kabul edilen bu ve benzeri hadisler hangi tarafın kurtuluş ehli olduğunu apaçık ortaya koymakta ve göstermektedir. Mübarek hadisler, Hz. Muhammed'in (s.a.a) düşmanları karşısında ve gerçek İslâm'ın yanında yer alanların hak tarafı olduğunu bizlere göstermektedir. Sevgili peygamberimizden sonra İslâm tarihinde bir takım olaylar vuku bulmuştur; Allah Resulü'nün (s.a.a) Ehlibeyt'i olan Hz. Ali, Hz. Fatıma, İmam Hasan, İmam Hüseyin ve onların pak nesillerinden olan imamlarımız bu farklı fırkalar arasından hangi tarafta yer almışlarsa, hak olan taraf da odur.

Görüyoruz ki, Peygamberimizin bu kadar açık beyanlarına rağmen Müslümanlar burada ikiliğe düşmüşler; bunların bir kısmına Ehlişünnet ve'l-Cemaat, bir kısmına da Hz. Ali Şiası demişlerdir. Daha önce belirttiğimiz gibi, bu 73 fırkanın 53'ü Ehlişünnet, 20'si ise Hz. Ali Şiası, yani Alevî'dir.

Hâlbuki kim ne derse desin, kim hangi manada ifade ederse etsin bu 73 fırkanın içinde hakkı temsil eden, Yüce Peygamber'in (s.a.a) Gadir-i Hum'da bıraktığı iki güzide emaneti olan Kur'ân ve Ehlibeyti'ne sarılanlardır. Benim inancım da budur; hakkı üstün tutarak söylemek istediğim budur. İman edip "ben Müslüman'ım" dedikten sonra hayatını Kur'ân ve Ehlibeyt'in şiarları ile süsleyip onlara uygun yaşayan bir kimse hakkı yaşayan bir insandır. Ve böyle bir kişiye Alevî, Sünnî demenin de bir anlamı yoktur; çünkü İslâm'da özü itibariyle ayrılık yoktur, olması da haramdır. İslâm'da ırk, soy ve boy da söz konusu değildir.

Sevgili kardeşlerim! Görüldüğü gibi hak yol, Kur'ân ve Ehlibeyt yoludur. Yeryüzünde bu iki değer biçilmez emanete uyarak İslâm'ı yaşayanlar hak yolcularıdır. Her ne kadar

İslâm adını taşıyalar da bunun dışında kalanlar batıldılar. Konumuzun Alevîlik olması, Alevîliğin birden çok fırkaya bölünmüş olması, bunların içerisinde de sadece İslâm'ın özünü yaşayanların hak, geri kalan 19 fırkanın ise batıl olduğu anlamına gelir. Esasen Alevîlik-Sünnîlik diye söylemlerin İslâm'da olmaması gerekir; çünkü bu da bir ayrılık sebebi olarak gösterilir. Ancak ilk zamanlarda Alevîlik Hz. Ali'nin (a.s) soyuna verilen bir isimdi. Daha sonraları Anadolu'da bize nispet verilmiştir. Hâlbuki görüldüğü gibi Kur'ân ve Ehlibeyt'e uymak bizzat Allah Teala ve Resulü'nün emridir. Bu emre uymak ayrılık değil, İslâm'ın özünü yaşamaktır. Hakkın, adaletin, İslâm'ın şartları ve yasaları vardır. Her insanın da tercih hakkı ve seçme yetkisi vardır. İnanıp inanmama konusunda serbesttir. Dileyen inanıp bu şartlara uygun yaşar, dileyen de inanmaz istediği gibi yaşar. Hiç kimse başıboş bırakılmamıştır. Allah'ın adaleti değişmez. Herkes iyi veya kötü her ne yapsa yapsın, ya bu dünyada ya da ahirette mutlaka karşılığını bulacaktır.

Kesin olan bir şey var; o da şudur ki: Ayrılıkların kaynağı ve başlatıcısı biz değiliz; Alevîlik adını da biz kendimiz vermedik. Bu isim, Hz. Ali'nin (a.s) soyundan gelenlere verilen bir isimdir. Anadolu'da 14 masumu ve on iki pâk imamı sevenler, onlara tabi olanlar ya da onların soyundan gelen seyyitleri kendilerine mürşit edinenler veya İmam Cafer Sadık (a.s) mezhebine bağlananlar anlamında bizlere nispet edilmiştir. İşin aslı Ali ile dinin özdeşleşmiş olmasıdır; o yüzden biz Alevîyiz diyoruz.

Durum böyle olunca da nereden bakarsanız bakın, hangi manada ifade ederseniz edin Alevîlik İslâm'dır ve hem de İslâm'ın özüdür; tabii ki yaşayabilirsen. İnsanlığın kuruluş yolu budur; çünkü hak yolun asıl öğretmeni öncelikle peygamberler, onlardan sonra ise Ehlibeyt İmamları'dır. Kitabımızın başında peygamberlerin hakkı söylemeleri ve

hakkı yaşamaları için ne gibi çileler çektiklerine özetle değinmiştik. On İki Ehlibeyt İmamı da hakkı yaşamak ve hakkı söylemek için aynı çile ve sıkıntıları, hatta daha şiddetlisini çekmiş ve zulümler görmüşlerdir. Bu yüce insanlar İslâm ve Kur'ân için gerektiği zaman mallarını ve canlarını vermişlerdir. Buna örnek olarak da dünyada eşi ve benzeri olmayan Kerbela hadisesi gibi bir olayı yaşamışlardır; bu olay zalimlerin kirli yüzünü ortaya koymuş, pak simalarını tarihin parlak sayfalarına işleyerek ölümsüzleştirmiştir. İşte Alevîliğin aslı budur. "Ben de Alevîyim" diyenler, kimliklerini burada aramak zorundadırlar.

Böylece Alevîliğin ne olduğunu anlayıp öğrenmiş olduk. Şimdi ise günümüze kadar geçen zaman zarfında Alevî'nin kim olduğuna bir göz atıp anlamaya çalışalım. Bilhassa Anadolu'da 15. yüzyıldan bu yana Alevîler üzerinde bir takım oyun ve entrikalar oynanmıştır; belki de başka bir topluluk üzerinde bu kadar oyun ve entrika oynanmamıştır.

Durum böyle olunca, bilhassa 15. yüzyıldan sonra Anadolu'da Alevîliğin mezhebi olan İmam Cafer Sadık mezhep ve yol göstericiliği, geçmişte tehlikeli görüldüğü için Anadolu insanı ile onun arasına setler çekilmiş ve ulaşılmaz kılınmıştır. Günümüzde de bu engelleme devam etmektedir. Sonuç olarak bu mezhebin mensupları olan Alevîlerin ilmî dayanakları kesilmiş ve bu konuda derin boşluklar oluşmuştur. Bu fırsatı ganimet bilen kan emiciler kuzu postuna bürünerek, bu boşluğu doldurmuşlardır. Bu mazlum millet sağcı-solcu, laik-anti laik, dindar-dinsiz gibi sınıflandırmalara maruz kalmış, zaman zaman ezilmiş, zulüm görmüş ve görmektedirler. Tarih buna şahittir. Biz de bunu yaşamaktayız.

Günümüzde oynanan oyunların en çirkini, şu birkaç yıldır oynanan oyundur. Bir zamanlar bu insanların kurtuluşunu marksist sistemde olduğunu savunanlar, komünizmin

çöküşüyle öyle politikalar ürettiler ki, iki üç senenin içinde Alevîlik, Bektaşîlik adına yüzlerce kitaplar yazıp çizdiler. Zehirlerini altın taslarla halkımıza sundular. Ve dediler ki, bizler bu halkı 40 yıldır oyaladık; sakın uyanmalarına fırsat vermeyin. Herkesin çabası ve çırpınması, "Aman hâ, dikkat edin gerçekleri görmesinler!" doğrultusunda idi. Tabi bugüne kadar Anadolu'da On İki İmam'a ait kitap ve kaynaklar yoktu; yetmiş seksenli yıllarda yavaş yavaş oluşmaya başladı. Bunların başında, Hz. Ali'nin (a.s) çok yüce anlam ve çok güzel sözlerle dolu olan **Nehcü'l-Belâğa** adlı eseri Türkçe'ye kazandırıldı. Hz. Ali'nin divanı, İmam Zeynelabidin'in **Sahife-i Seccadiye** adlı dua kitabı, içinde sayısız hadisler bulunan fıkıh ve hadis kitaplarımız ülkemizde artık çoğalmaya başladı. Bunlar çıkarıcıların hiç istemediği ve hoşlanmadığı tehlikeli şeyler idi.

Geçmişte Ehlîbeyt ve Alevî İslâm anlayışının yeryüzünde yayılmasını tehlikeli gören emperyalist zihniyetler, bugün de var güçleriyle bu inancın açıkça ortaya konmasını tehlike görmektedirler. Bunu yaparken de geçmişte olduğu gibi bir takım farklılıklar oluşturup bizi bize kırdırmaktadırlar; çünkü sağcı ya da solcu olmanın asıl anlamdaki Alevîlikle hiçbir bağlantısı yoktur. Emperyalistler, sömürücüler ve uşakları Alevîlerin öz İslâm'ı temsil eden Alevîlerden olmamaları ve Müslümanız dememeleri için Komünist, Şamanist, Ateist, hatta Ateşperest olmaları ve böyle kalmaları için çaba harcadılar. Bunlar arasında sağcılık ve solculuk konusunu sürekli gündemde tuttular, bu konuda çırpındılar ve gayret sarf ettiler.

Her zaman olduğu gibi bugünlerde de Alevîlik üzerinde oynanan oyunlar bunlardır. Bu dönemde, özellikle son birkaç yıldır Alevîlik ve Bektaşîlik adına öyle kitaplar yazdılar ki, her biri Alevîlerin katliamını reva görmeye yeter ve artar da. Alevî-Sünnî ayrımını açık tutmak, aradaki düşmanlığı körükleme ve devamlı bunu canlı tutmak için bu kitaplarda ne

ararsanız bulabilirsiniz. Daha kötüsü ise, bunların Alevîlik ve Bektaşîlik adına kaleme alınmış olmasıdır. Oysa bu kitapların Alevî ve Bektaşîlikle uzaktan yakından hiçbir alakası yoktur. Sadece ilmî dayanaktan yoksun bir takım uydurma sözlerden ibarettir. Bunların tamamen bir tezgâh olduğu ortadadır. Altın taslar içinde zehir sunulmakta ve çok iyi bir beceri ile yapılmaktadır bunlar.

* * *

Bu kitapları incelediğimizde aralarında ortak bir noktanın olduğu görmekteyiz; o da İslâm düşmanlığıdır. Bunun dışın-da ise, kitabın sahibi Şamanist ise biz Alevîlerin de Şamanist olmasını, ateşperest ise bizim de öyle olmamızı istemektedir. Velhasıl; sağcısı sağcı olmamızı, solcusu ise solcu olmamızı istemektedir. Bunlar bizi oyuna getirip Alevîliğin asıl kaynaklarından, fıkıh ve tarih kitaplarından yoksun bırakmak istiyorlar. Böylece kendi kitaplarını bizim eserlerimizmiş gibi bize sunmaktadırlar. Toplumumuzda yapılan en büyük yanlışlardan biri de budur; adam demokrasi der; laik, anti laik der, insan haklarından dem vurur; ama sadece kendi görüşü çerçevesinde insan hakları savunuculuğu yapar. Böyle bir düşünceyle doğru ve hak bulunabilir mi? Sen kalkacaksın birlikte, insanlıktan, demokrasiden dem vuracaksın. Ama sadece kendi inancını dayatacaksın. Bu nasıl demokrasi, bu nasıl insan hakkı ve bu nasıl bir objektifliktir acaba?! Gerçekten de hayret verici bir durumdur bu ve maalesef bu hastalık milletçe hepimizde mevcuttur. Bence, kişinin birey olarak kendi adına görüş sunması değildir bu. Bilgi ve birikimi olmadığı hâlde bir toplum adına kalkıp yalan yanlış, ilmî dayanaktan yoksun sözler sarf ederek bir toplumu rencide olmasına sebep olunmaktadır ve buna da hiç kimsenin hakkı yoktur.

Bakın Allah Teala Kur'ân-ı Kerim'de şöyle buyuruyor:

Biz insanı duyar ve görür olarak yarattık. İnsan ister şükür etsin inansın, isterse nankörlük ederek inkâra kalsın. Gerçekten biz ona doğru yolu gösterdik.¹

Ey Muhammed, de ki, inkâr edenler var ya, eğer tövbe etmeden ölürlerse, işte o zaman Allah'ın, meleklerin, peygamberlerin ve inananların laneti onların üzerine olur.²

İyi bilin ki kıyamet günü, iman edenler cennette aynen filizlenmiş ekin gibi yeşereceklerdir.³

Allah'ın İslâm için gönlünü açtığı kişiye kim benzer ki, gerçekten o kişi bir aydınlığa doğru nail olmuştur. Yazıklar olsun Allah'ı anmaya yürekleri kas katı olanlara, onlar apaçık bir sapıklık içindedirler.⁴

Evet; Allah Teala, inkâr etmekle bırakın aydın olmayı, bu ve benzeri ayetlerle insanın karanlıklara gömüldüğünü bize haber vermektedir. İşte bu inkârcılar o karanlığın simgesi olan, zehir kusan kitaplarıyla kendi kafalarına göre bize yeni yeni Alevîlikler öğretmeye kalkışmakta ve bize birkaç yoldan musallat olmaya çalışmaktadırlar.

Bunlardan biri, Alevîliğin Türk boylarından Anadolu'ya kadar gelen Şamanistlerin uzantısı olduğu tezini savunmaktadır. "Bugün Alevîlerin çalmış olduğu sazın bunların eseri olması, Şamanların çok tanrılı, Anadolu Alevîlerinin de çok kültürlü olmaları, bunların aynı olduğunun bir göstergesidir. Bunun ise İslâm'la uzaktan yakından hiçbir ilgisi yoktur. Alevîlerin Hz. Ali ve On İki İmamı sevmeleri ise onların düzene karşı olmalarından kaynaklanıyor" diye bir görüş ortaya atmakta ve bunu savunmaktadırlar. Bu konuda çok sayıda kitap yazılmıştır.

1- Dehr/3.

2- Bakara/161.

3- Fاطر/29.

4- Zümer/22.

Diğer bir görüş de şudur: "Alevîlik demek Kürtlük demektir. Alevîler ateşperest olduklarından ismini de ateşin Alevînden almıştır. Alevîlerin asıl dini Zerdüştlüktür. Peygamberleri ise Zerdüş't peygamberdir. Bu din de çok tanrılıdır. Yezidilik de bu dinin bir koludur. İslâm'la Araplarla hiç bir bağları yoktur. Hz. Ali ve On İki İmamı sevmelerinin nedeni, onların düzene karşı olmalarıdır." Bu konuda da yazılan kitaplar oldukça fazladır.

Bir diğer grup ise şu iddiayı etmektedir: Alevîlik, kısmî olarak İslâm'ın, batinî kanadını oluşturmakta ve İslâm'ın zahirini değil de, sadece batınını yaşamaktır.

Başka bir grup da şöyle demektedir: Alevîlik Bahaîliktir. Cem evlerinde kadın ile erkeğin birlikte olması bunun bir göstergesidir. Bahaîler de bu şekilde oldukları için Alevîler bu yönleriyle onlara benzemektedirler ve bunların Peygamberi ise Bahai'dir.

Bütün bunların dışında, mukaddes kitap adına çalışanlar ve hiçbir dine inanmayanlar da vardır ki, azımsanamayacak kadar çokturlar. Âlimleri yok edilmiş ve âlimsiz kalmış bir toplum olduğumuz için ve de boşluk bulunduğu için her önüne gelen ahkâm kesip görüş beyan etmekte; gelen vurmakta, giden vurmakta.

Evet kardeşlerim; gözüken o ki, bizi bir çıkmaza sürüklemektedirler. Biz Alevîler ne zaman İslâm'dan çıktık ki çok tanrılı Şamanist olduk?! Ne zaman ateşperest olduk ki, gözümüzün içine baka baka bize hakaret etmekte? Daha ne kadar gaflet uykusunda kalacağız? Neden silkinip uyanmıyoruz? Ben Alevîyim, ben Hz. Muhammed'in ümmetiyim, ben Haydarı-Kerrar Ali'nin izindeyim, ben Kerbela şehidi İmam Hüseyin'in yolundayım, ben 14 masumdan olan On İki İmam'a bağlıyım.

Benim Anadolu'da Pirim Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli'dir. Neden bu mazlumiyetimizi haykırmıyoruz? Şunu bilmemizde yarar görüyorum. Bence tehlike çanları çalmakta, bir musibetin bize yaklaşmakta olduğunu görmekteyim. Alevîliğimizde samimi isek, Alevîliğin ne olduğunu çok iyi bilmemiz lazım. Alevî kimdir? Onu çok iyi tanımamız gerekmektedir. Yoksa Alevîlik adına kim ne derse onun peşinden gidecek olursak ileride başımıza gelecek musibetlerin boyutlarını tahmin etmek mümkün olmayacaktır. Şunu unutmayalım ki, bizi bu dinsizlik illetinden kurtaracak olan yine kendimiziz. Yoksa başkası bize acımaz.

ALEVÎLİK İSLÂM'IN ÖZÜDÜR

Sevgili kardeşlerim, bir sözün doğru veya yanlışlığı delilleriyle ispatlanmalıdır. Yapılan ispatın da güvenilir olması gerekir. Şimdi neden Alevîlik İslâm'ın özüdür, ona bakalım. Biz buraya kadar şunu anlattık: Alevîlik kelime olarak Hz. Ali'nin soyuna verilen bir isimdir. Daha sonraları Anadolu'da bu soyu izleyenlere, yani bize verilen bir ad olmuştur.

Bilindiği gibi İslâm dininin hak peygamberi, Hz. Muhammed'dir (s.a.a). Allah Resulü'nün bu haklı davasının savunucularının başında Hz. Ali (a.s), Hz. Fatıma (s.a) ve onun pâk Ehlibeyt'i gelmektedir. Bunlar bu davaya öylesine sahip çıkmışlardır ki, tarihte Hatemü'l-Enbiya'nın söz ve eylemlerine en küçük karşı çıkmalarına rastlanmamıştır. Hatta müşriklerin toplanıp sevgili peygamberimizi öldürme kararı aldıklarında, Hz. Ali'nin (a.s) hiç korkmadan onun ölüm döşegine yatıp onun için ölümü göze aldığını görmekteyiz. Hz. Ali'nin 23 sene boyunca İslâm dininin yayılması ve hayatta kalabilmesi için Bedir'de, Uhud'da, Hayber'de, Hendek'te, Nehrevan'da, katılmış olduğu bütün savaşlarda ve diğer yerlerde Allah, Muhammed, Kur'ân ve İslâm için vermiş olduğu mücadeleleri, gerçekten kalemler yazmaktan acizdir.

Bu yüce insan (Hz. Ali) Alevîlerin birinci imamı ve ikinci masum önderidir; çünkü Hz. Ali evliyaların şahı, Alevîlerin de piridir. Üçüncü masum, âlemdeki kadınlarının efendisi Hz. Fatıma'dır. Babasının ölümünden sonra sürekli ağlaması, o mübarek ve mükemmel insana olan bağlılığının küçük bir

kanıtıdır. Bu ağlamalar öyle bir hadde ulaşmıştı ki, komşuları gelip Hz. Ali'ye (a.s), *"Ya Ali! Fatıma'ya söyle ya geceleri ağlayıp gündüzleri sussun ya da gündüzleri ağlayıp geceleri sussun"* diye şikâyet ettiler. Bu eşsiz hanım kıyamet günü Müslüman kadınların şefaatçisi ve Alevîlerin de ilki olan annemizdir.

Dördüncü masum Hasan-ı Müçteba da (a.s) ikinci imamımızdır. Babası Hz. Ali, annesi Hz. Fatıma'dır. Allah Resulü'nün terbiyesiyle yetişmiş, cennet gençlerinin seyyididir. İmam Hasan Allah'ın emri ve Hz. Ali'nin (a.s) vasiyeti üzere imamlık görevini üstlendi. Babasından sonra halife oldu. Muaviye saltanatını sürdürmek için Hz. Ali'de olduğu gibi ona da biat etmeyip savaştı. Ebu Süfyan oğlu Muaviye, İmam Hasan'ın ordusunu içten çökertti. Ve İmam görünüşte savaşta galip gelemedi; ama insanların Muaviye'nin nasıl bir fasık olduğunu anlamaları için onunla şartlı olarak sulh etti. Fakat Muaviye bu şartları yerine getirmede. Batıl yolu takip ederek yerine fasık, facir, zalim oğlu Yezid'i getirip Emevî saltanatının devamını sağlamış oldu. İmam Hasan (a.s) İslâm'ın tüm emirlerini eksiksiz yerine getirdi ve imameti 10 yıl sürdü. Sonunda da Muaviye'nin hile ve aldatması sonucu eşi tarafından zehirlenerek şehit edildi.

Beşinci masum ve üçüncü İmam Hz. Hüseyin'dir (a.s). İmam Hasan (a.s) şehit olduktan sonra Allah'ın emri ve kardeşinin vasiyeti üzerine imamlık görevini üstlendi. Hz. Hüseyin'in imamet dönemi oldukça karışık. Muaviye oğlu Yezit çeşitli entrikalarla İslâm'ın başına geçmişti. İmam Hüseyin (a.s), Yezid'in Müslümanların başına geçmesiyle dedesinin getirdiği İslâm dininin yok olmak ya da tamamen saptırılmakla karşı karşıya kaldığını çok iyi biliyordu. Yezid gibi şarap içen, zina eden, köpek ve maymunlarla oynayan, her bakımdan liyakatsiz birinin İslâm'a önder olmaya hakkı ve liyakati yoktu; çünkü Yezit aslında İslâm'a inanmamıştı. İslâm'ın yasakladığı her ne varsa onu yapardı. Bugün de

tarih bunlara şahitlik etmekte ve ışık tutmaktadır. Böyle bir tehlikeyle karşı karşıya kalan İmam Hüseyin, canını ortaya koyarak İslâm'ın kurtuluşu için kıyam etti. İnsanlık tarihinde eşi ve benzeri bulunmayan bu kıyam, Kerbela diye bir tarih sayfası açtı. Yaklaşık 11 yıl süren imamet döneminin sonunda hicri 61. yılın Muharrem ayının Aşura (onuncu) günü, on yedi Ehlibeyt'inden olmak üzere 72 yareniyle birlikte şahadet şerbeti içti. Ailesinin kalan fertlerinin tamamı ise esir düştü. Evet, Alevîlerin üçüncü imamı da Peygamber'in can parisi Hz. Hüseyin'dir. İslâm'a düşman olmak, İmam Hüseyin'e düşman olmak ve Yezit gibi bir meluna dost olmak demektir.

Altıncı masum ve dördüncü İmam, Hz. Zeynelabidin'dir. Hicretin 38. yılında Medine'de dünyaya gelmiş, 94 yılında düşmanları tarafından zehirlenerek şahadet makamına kavuşmuştur. İmam Zeynelabidin'in hayatı çok çetin musibetlerle geçmiştir. Babası İmam Hüseyin'i (a.s), kardeşleri Ali Ekber ve Ali Asgar'ı, Ebu'l-Fazl Abbas gibi amcasını ve birçok yakını Kerbela'da şehit vermiş ve bu olaylara bizzat şahit olmuştur. İmam Zeynelabidin Kerbela olayı vuku bulduğunda 21 yaşlarında idi. Ağır hastalığından dolayı savaşa katılamamış ve Allah'ın lütfü ile kurtulmuştu. İmamların nesli, Alevîlerin 4. İmamı Hz. Zeynelabidin'den (a.s) devam etmiştir.

Yedinci masum ve beşinci İmam, Hz. Muhammed Bâkır'dır. Hicrî 57'de dünyaya gelmiş ve 114'de şahadet şerbetini içmiştir. Kerbela musibeti vuku bulduğunda İmam 4 yaşındaydı. Annesi İmam Hasan'ın kızı Fatıma'dır. Onun zamanında Emevîlerin saltanatı zayıflamış ve yıkılmaya yüz tutmuştu. O dönemde Abbasîler ve Emevîler arasındaki kavga şiddetlendiği için İmam ilmi çalışmalara daha fazla fırsat bulmuş ve İslâmî ilimler üzerine çok uğraşı vermiştir. Bundan dolayı da kendisine "ilmi yaran" lakabı verilmiştir. İmam Muhammed Bâkır Ehlibeyt ve İslâm için birçok öğrenci yetiştirmiştir. En fazla hadis rivayet edilen imamlarımızdandır.

Sekizinci masum ve altıncı imam, hicri 83 yılında dünyaya gelen ve hicri 148 yılında da şehit edilen Hz. Cafer Sadık'tır (a.s). Babası İmam Muhammed Bâkır, annesi Muhammed İbn Ebu Bekir'in torunu Ümmü Ferve'dir. Allah'ın emri ve babasının vasiyeti üzerine imamet makamına ulaşmıştır. İmam Cafer Sadık'ın (a.s) imameti Abbasîlerin hükümeti ele geçirmeleriyle başlamıştır. O dönemde, Eba Müslüm Horasanî'nin de büyük gayretiyle Emevîler yıkılmış yerine Abbasîler geçmiştir. İmam Cafer Sadık (a.s) babasının başlatmış olduğu ilmî hareketi daha da genişleterek sürdürmüştü ve adeta İslâmî ilim ve irfanda ufuklar açmıştır. İnsanlığa astronomi, cebir ve fen bilimleri gibi nice ilimleri kazandırmıştır. İki binden az talebesi olmadığı, hatta bu sayının 4 bini bulduğu tarih kitaplarında kayıtlıdır. Ehlisünnet mezhep imamlarının da ondan ders aldıkları bilinen bir gerçektir. Hanefî mezhebinin imamı Ebu Hanife'nin şu sözü çok meşhurdur: **"Ben ömrümde İmam Caferi Sadık'tan üstün âlim görmedim. Son iki yılımı ondan ders almasaydım helak olurdum."** İmam'ın 500 kadar eserinin çalınarak Endülüs'e götürüldüğü söylenmektedir.

Dokuzuncu masum ve yedinci İmam Hz. Musa Kazım'dır (a.s). Hicri 128'de dünyaya gelmiş, 183'de de Abbasî halifesi Harun Reşit tarafından zehirleterek şehit edilmiştir. İmam Musa Kâzım'ın (a.s) yaşantısı ve mücadelesi daha çok İmam Zeynelabidin'e (a.s) benzemektedir. Onun döneminde Abbasîler artık iyice azgınlaşmıştı. Halife Harun Reşit Müslümanların, İmam Musa Kazım'a (a.s) karşı olan saygı ve sevgilerini görünce kendi egemenliğini korumak için onu Medine'den Bağdat'a getirterek sürekli gözaltında bulundurmıştır. İmam da bu baskı ve zulüm ortamında son derece üstün bir takva ile dini yaşamış ve birçok hadis rivayet etmiştir. Alevî yedinci imamının hayatı da kısaca böyledir.

Onuncu masum ve sekizinci imam, Hz. Ali Rıza'dır (a.s). Hicri 148 yılında doğmuş, 203 yılında Me'mun tarafından

zehirlenip şehit edilerek Hakk'ın rahmetine kavuşmuştur. Allah'ın emri ve babasının vasiyeti üzere imam olmuştur. Abbasî sultanlarından Me'mun Reşit Müslümanların ilgisi- ni çekmek için İmam Rıza'yı (a.s) davet ederek zahiren ona saygı göstermiş, izzet ikramda bulunarak kendisinin veliah- dı olmasını teklif etmiştir. Bunları yaparken diğer taraftan da İmam'a başka seçenek bırakmamış ve bunu zorla kabul ettir- mek istemiştir. Buna karşılık İmam, hiçbir devlet işine karış- mamak kaydıyla bu teklifi kabul etmiştir. Sekizinci imamımız Hz. Rıza (a.s) ilim ve irfanda eşsiz bir kişi idi.

On birinci masum ve dokuzuncu imam, İmam Muham- med Taki'dir. Hicri 195 yılında dünyaya gelmiş, 220 yılında da Allah'ın rahmetine kavuşmuştur. O da Allah'ın emri ve baba- sının vasiyeti üzerine imam olmuş, imameti de 22 yıl sürmü- ştür. Çok takvalı ve cömert olduğundan "Taki ve Cevat" laka- bıyla anılmış, kendisinden birçok da hadis rivayet edilmiştir.

On ikinci masum ve onuncu imam, Hz. Ali Naki'dir (a.s). Hicri 212 yılında dünyaya gelmiş, 254 yılında şehit olarak Hakk'ın rahmetine kavuşmuştur. Allah'ın emri gereği baba- sının yerine imam olmuş, Abbasî halifelerinin bir kaçının ve bunlar içinde de en acımasız ve zalimi olan Mütevekkil döne- minde çokça zulüm ve baskıya maruz kalmıştır. Kendisinden birçok hadis de rivayet edilmiştir.

On üçüncü masum ve on birinci imam, Hz. Hasan Askeri'dir (a.s). Hicri 232 yılında dünyaya gelmiş, 260 yılın- da da şehit edilmiştir. İmam Hasan Askeri (a.s) de Allah'ın emri ve babasının vasiyeti üzerine yüce imamet makamına ulaşmıştır. İlim ve irfan bakımından ünü döneminde her ta- rafa yayılmıştı. İmam Mehdi'nin de (a.s) onun evlatlarından olacağını bilen Abbasîler; İmam'ı devamlı gözaltında tutmak amacıyla askeriye denilen bir yerleşim yerinde kalmaya mec- bur etmişlerdi.

On birinci imam şehit olduktan sonra kendi evinde değerli babasının yanında Samerra şehrinde defnedildi.

Hem çok zeki, hem de kaynaklarda çokça hadisi bulunun bu yüce insan Alevî İmamlarının 11. Hz. Hasan Askeri'dir.

On dördüncü masum ve on ikinci İmam, Hz. Muhammed Mehdi Sahibe'z-Zaman'dır (canımız ona kurban olsun), Hicri 255 yılında Şaban ayının 15. günü sabaha karşı dünyaya gelmiştir. Annesinin adı Nergis'tir. Onun doğumu aynı Hz. Musa'nın doğumunun Firavun hanedanından gizlendiği gibi Abbasî Hanedanından gizli tutulmuştur. Çünkü İmam Mehdi'nin (a.f) kıyamı hakkında çok sözler söylenmiştir. Ehlisünnet'in hadis kitaplarında altı binden fazla onunla ilgili hadis bulunmaktadır. Babasının şahadetinden sonra imamet görevini üstlenmiş, sadece özel insanlarla görüştüğü "Gaybet-i Suğra" denilen (küçük gizlilik) döneminde zahir olmadan gizli bir hayat sürmüştür. Onun bu kıyamının bilincinde olan Abbasîler Firavun'un Musa'yı (a.s) öldürme niyetin de olduğu gibi İmamı öldürme niyeti gütmüşlerse de buna muvaffak olamamışlardı. İmamın 4. yani son özel naibi olan Ebu'l-Hasan Ali İbn Muhammed Semurî'ye: "...Allah seni kaybetmenin yasında kardeşlerine büyük mükâfat versin. Sen altı güne kadar dünyadan göçeceksin. İşlerini düzene koy ve kendi yerine bir başkasını da atama. Artık "Büyük Gaybet" dönemi başlamıştır. Ben Allah izin vermedikçe zuhur etmeyeceğim..." yazdığı bu emirden sonra naibin ölümü ile artık Gaybet-i Kübra dönemi başlamıştır. Allah Teala onu aynen Hızır (a.s) ve İsa (a.s) gibi gözlerden saklamıştır. Bugün sevenleri tarafından Sahibe'z-Zaman olarak beklenmektedir.

Allah Teala tarafından tertemiz oldukları müjdelenen böyle insan-ı kâmil imamlara sahip olan bizlerin onları bırakıp da başka ideolojilere sapmamız ya da tamamen inkârcı olmamız hiç yakışık alacak bir durum değildir bana göre. Bu

tamamen mantıktan uzak, akıldışı ve talihsiz bir durumdur. Alevîliğin asıl temsilcileri bu On İki İmam'dır. Çünkü Alevîlik bu yüce insanlarla hayat bulmuş ve yaygınlaşmıştır. İslâm'ın gerçek imamları bunlardır. Bu eşsiz insanların öz İslâm'ı yaşamaları konusunda hem dost cephesinde hem de düşman cephesinde en ufak bir kuşku ve tereddüt yoktur. İslâm'ı en mükemmel ve en güzel bir şekilde eksiksiz olarak yaşayan bu yüce imamlardır. Bundan dolayı diyorum ki Alevlik İslâm'ın özüdür. Yoksa kendi halimize bakarak böyle bir iddiada bulunmamız mümkün değildir.

HACI BEKTAŞ-I VELİ'NİN ANADOLU'YA GELİŞİ

Şimdi Alevîliğin İslâm'ın özü olarak Anadolu'ya nasıl geldiğine bakalım. İnsanlar bunu nasıl ve ne zaman hak etmişlerdir, onu anlayıp öğrenmeye çalışalım. Bilindiği gibi İslâm Anadolu'ya 11. yüzyılda Battal Gazi, Hüseyin Gazi, Seyit Gazi'lerin Anadolu'ya gelişiyle, Malatya, Sivas, Amasya, Çorum ve Ankara gibi birçok yörelerde verdikleri mücadele ile başlamıştır. Bunların İmam Zeynelabidin'in soyundan olmaları, halk arasında kısa zamanda yayılmış ve itibar görmelerine sebep olmuştur. Bunun ardından 12. yüzyılda Türkmenistan'da Ahmet Yesevi Hazretlerinin yetiştirip İslâm dinini yaymak için dünyanın birçok yerine gönderdiği halifeler Anadolu'ya da gelmişler ve böylelikle İslâm dini Anadolu'da kök salmıştır. Evet, bizim için önemli olan ve bu konuda bize ışık tutacak olanlardan biri de Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli'dir. Bizlerin Alevîliğin İslâm'ın özü olduğunu bilmemiz için öncelikle Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli'yi çok iyi tanımamız lazımdır. Hünkâra ait olduğu söylenen Makalat'ta şu sözlere yer verilmiştir:

Tevhit taçtır, ibadet takvadır, Müslümanlık rahbet-i İslâm'dır. Allah Teala'nın Kur'ân'da dört bin adı vardır. Bu isimler O'nun birliğine delalet ederler.

Allah Teala Adem'i, Hz Muhammed'in (s.a.a) yüzü suyu hürmetine yaratmıştır. Allah'u Teala insanlığa

şöyle haber verdi ki: "Ey ibretli kullarım! Eğer Ben'i dilerseñiz yere bakın. Nakışlı yaygıyı nasıl döşediğime bakın. Sonra, süslediğim göklere bakın. Sırrımı anlamak istiyorsanız, meleklerle bakın. Büyüklüğümü görmek istiyorsanız, dağlara bakın. Ambarımı görmek istiyorsanız, denizlere bakın. Heybetimi görmek istiyorsanız, kıyâmete bakın. Nîmetimi görmek istiyorsanız, Cennet'ime bakın. Emirlerimi öğrenmek istiyorsanız, Kur'ân'a bakın. Yaratıcılığımı görmek istiyorsanız, kullarıma bakın. Şânımı görmek istiyorsanız, göklerin işâretine bakın. Hazînelerimi merâk ediyorsanız, evliyâma bakın."

Bu sözlerde hikmetler vardır. Bu sözler sıradan söylenen sözler değildir.

Hünkâr, devam etmekte ve şöyle buyurmaktadır:

Ey aziz Müslümanlar Allah Teala şu dünyada ne yarattı ise onu insan için yaratmıştır. O gökleri sizin için örtü, yeryüzünü de döşek karar kıldı. Ayı ve güneşi ışık, yemişleri nimet, Kur'ân'ı da inancınız kılmıştır.

Yine şöyle demiştir:

Ey müminler biliniz ki; insanlardan bazıları din düşmanıdır; bazıları ise ten düşmanıdır.

Ve yine şöyle buyurmuştur:

Eğer bir kuyuya bir damla içki aksa, o kuyunun suyu yere dökülse, o yerde ot bitse, o otu bir koyun yese, takva ve iman ehli için o koyunun eti haramdır. Çünkü içkinin her türü şeytanın amelleridir.

Hünkâr şeriat babını da şöyle izah etmektedir:

Birinci makam Allah'a, meleklerle, kitaplara, peygamberlere, ahiret gününe iman etmektir. İkinci makam ilim öğrenmek, üçüncü makam namaz kılmak, zekât vermek, oruç tutmak, hacca gitmek, cünüplükten arınmak, dördüncü makam helal ve harama dikkat etmek.

Beşinci makam nikâh kıyarak evlenmek, ...sekizinci makam kötülükten nehy etmek, dokuzuncu makam tevelladır; yani Allah'ın, Peygamber'in ve Ehlibeyt'in dostlarına dost olmak, onuncu makam ise teberradır; yani bunların düşmanlarına düşman olmaktır."

Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli ne Şamanist idi; ne de Ateşperest Zerdüşti idi. Allah, Muhammed, Ali ve 12 imam inancı çizgisinde İslâm'ın özünü yaşayan, büyük bir veli idi.

Şimdi de Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli kimdir? Nasıl yetişmiştir? Anadolu'ya ne zaman gelmiştir, ona bakalım. Günümüzde konuyu araştırıp yazan araştırmacıların birçok eserleri vardır. Bu eserlerden biri Ali Celalettin Ulusoy'un yazdığı "*Alevî Bektaşî Yolu*" adlı eseridir. Bu eserde de kabul edildiği gibi Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli'nin babası Seyit Muhammed, annesi Horasan'ın Nişabur kentinin müftüsü olan Ahmet Amil'in kızı Hatem'dir. Birçok araştırmacının da kabul ettiği üzere miladi 1241 yılında dünyaya gelmiştir. O sıralarda Orta Asya bir kargaşa içindedir.

Hünkâr ilk eğitimini babası ve anne tarafındaki dedesinden aldığı anlaşılmaktadır. Ondan sonra Türkistan'da bulunan Ahmet Yesevi'nin dergâhına gider. Burada 10 sene Ahmet Yesevi'nin yetiştirdiği Lokman Perende'den ders alır; gün olur orada yetişen talebeler halife durumuna gelirler; artık imtihan edilerek İslâm dinini tebliğ maksadıyla görev dağıtımı yapılacaktır. Bunlardan en ulularına Peygamberimizden On İki İmam yoluyla bir hırka, bir de taç verilecek; o kişi de Anadolu'ya gidip Allah'ın yüce dini olan İslâm'ı yayacaktır. Rahmetli Ali Celalettin Ulusoy o gün imtihan olacak talebelerin sayısını 90 bin olarak vermiştir. Anlatıldığına göre bu 90 bin halife hep beraber sabah namazını kıldıktan sonra imtihan vermeye başlarlar. Kim darı çecini bozmadan iki rekât namaz kılsa emanet ona verilecektir. İşte bu da Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli'ye nasip olur. Böylece Anadolu'ya gönder-

mek üzere Peygamberimizin emanetleri hırka ve elif taç kendisine verilmiştir.

Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli'nin birçok halifeyle beraber Anadolu'ya gelişi böyle olmuştur. Kur'ân ve Ehlibeyt'e bağlı kalarak İslâm dinini yaşamış ve yaymıştır. Hünkâr büyük bir müçtehit ve Alevîliğin Anadolu'da da piridir. Eğer gerçek Alevîlik buysa ki bu olduğunda şüphe yoktur; peki o zaman hiçbir dine inanmadıkları hâlde kendilerini Alevî olarak tanıtan ve bu adla konuşarak, bu mazlum halkı kötü amellerine alet edenler kimlerdir? Bunun hesabını kim verecek? Bunlardan kim hesap soracak? Bizler bu gafletten ne zaman uyanacağız? Bu ve benzeri sorular gelmektedir insanın aklına. Bizler kalktığımızda köylerimizde camilerimiz yok idiyse, âlimlerimiz ve okumuş din adamlarımız yok idiyse, namaz ve orucumuz yok idiyse; bunlar bizim İslâm dışı olduğumuzu göstermez. Sadece On İki İmam'ın çizmiş olduğu yolun yani mezhep ve içtihat haklarının elimizden alınmış olmasını gösterir. Yoksa Alevîlik görüldüğü gibi gerçekten İslâm'ın özüdür. Namaz ve orucu olmayan kimse ne Müslüman olur, ne de Alevî olur. Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli Anadolu'ya gelmeden hac görevini yerine getirmiş, Mekke ve Medine'yi ziyaret etmiş ve Orta Asya'da incelemelerde bulunmuştur.

Hünkâr'ın 1281 yılında Anadolu'ya geldiği kabul görmektedir. Eğer bu doğru kabul edilirse Anadolu'ya geldiğinde kırk yaşında olması gerekmektedir. Anadolu'ya gelince de birçok yöreleri gezmiş dolaşmıştır. Bu arada Battal Gazi, Hüseyin Gazi, Seyit Gazi'nin türbelerini de ziyaret ettiği de söylenmektedir. Hünkâr'ın bu gezilerinden sonra, o zamanlar adı Suluca Kara Hüyük olan bu gün ise Hacı Bektaşî kazasına yerleşmiştir. Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli Anadolu'da hiç boş durmamış aynen hocası Ahmet Yesevi gibi talebeler, halifeler yetiştirmiştir. Bunu yaparken o zamanın Türk beyi olan Ertuğrul Gazi ile de diyalog içerisinde olmuştur. Ertuğrul Gazi'nin

oğlu olan Osman Gazi ile de İslâmî bir devletin temellerini atmış ve bizzat kendisi de bu devletin askeri kolunu oluşturan Yeni Çeri Ocağı'nın da piri olmuştur. O gün kurulan Osmanlı Devleti Alevîlik ya da Sünnîlik adını taşıymıyordu; sadece Kur'ân ve Ehlibeyt adını taşıyan bir İslâm devleti idi. Osman Gazi'nin asıl adı Otman'dır. Hanımı Şeyh Edibeli'nin kızıdır. Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli bütün gücüyle kurulan Osmanlı Devletini desteklemiştir; tam 213 yıl da Anadolu'da mezhep kavgası olmamıştır. Bu dönem içerisinde padişahların tamamı On İki İmam'ı temsil eden teslim taşıını boyunlarına takmışlar, Kur'ân ve Ehlibeyt'in gösterdiği gibi namaz kılıp oruç tutmuşlar ve hep beraber olmuşlardır.

Yavuz Selim'in 1512 yılında başa geçmesiyle durum kendini yavaş yavaş göstermeye başladı. Mevcut sistemi kötülemek için bir şeyler yapılması gerekiyordu. Beyinleri bulandırmak amacıyla aslı astarı olmayan bir takım şeyler ortaya atıldı ve birer birer uygulamaya kondu. Bunun ilki ise Bektaş diye birini ortaya atıp onun adına fırkalar üretip toplumda olmayan birini var gibi gösterdiler ve adından söz ettirdiler. Bu Bektaş oruç tutmayan, namaz kılmayan, içki ve esrar içen bir Bektaşî'dir. Hâlbuki böyle bir şahsın varlığı söz konusu değildi; maksat Yeniçeri Ocağı'nı hedefinden saptırıp halkın gözünden düşürmektir. Nitekim bunu da çok güzel bir şekilde başardılar ve bize de sundular; bizde çok güzel bir şekilde bunu yuttuk ve buna alet olduk. Anadolu'da kurulan Osmanlı Devleti'nin kuruluşunda başta Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli olmakla beraber Ahi Evran baba, Hacı Bayram Veli ve Şeyh Edibali'de Anadolu'da bu kurulan devlete hep beraber destek olmuşlardır. Mesela Şeyh Edibali Osman Gazi'nin hem hocası, hem de kayınpederidir. Kaynaklarda Şeyh Edibelinin, Osman Gaziye şöyle nasihat ettiğini görmekteyiz.

Ey oğul, sen beysin. Bundan sonra biz öfkelenirsek senin uysal olman lazımdır. Biz gücensek sen gönül ala-

caksın. Biz seni suçlarsak sen katlanacaksın. Biz aciz ol-
sak sen hoşgörölü olacaksın, biz kötü olsak sen adaletli
olacaksın. Biz tembellik etsek sen bizi gayretlendirecek-
sin. Ey oğul sabretmesini bil, vaktinden önce çiçek aç-
maz. Şunu da unutma insanı yaşat ki devlet de yaşasın.
Oğul işin ağır ve çetindir, Allah yardımcın olsun.

Şeyh Edibali'nin de, Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli'nin de bu
devletin kuruluşunda çok büyük yardımlarının olduğu gö-
rölmektedir. Hatta büyük bir ihtimalle Mürsel Ballı, Resul
Ballı da bu isimleri Şeyh Edibali'den almışlardır. O zaman-
lar ortada Alevî Sünnî diye bir ayırım ve mezhep farkının da
olmadığı görölmektedir. Kalkar Osmanlı Devleti'nin tümü
Sünnî idi deyip işin içinden çıkmaya çalışırsak o zaman kendi
tarihimizi kendimiz yalanlamış çarpıtmış oluruz.

Sevgili kardeşlerim, Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli'nin
Anadolu'ya gelişi ve yaptıkları bu doğrutudadır. Biz Alevîler
olarak, Anadolu'daki tarihimizi öğrenmek için, Yavuz Sultan
Selim'den önce ve sonra olmak üzere Osmanlı Devleti'ni iki
bölümde incelemek zorundayız. Hünkâr'dan sonra Fatih Sul-
tan Mehmet Han'ın İstanbul'u fethettiği dönemlerde Yeniçe-
ri Ocağı'nın piri Seyit Ali Sultan idi. Bu gerçeğe bütün tarih
kitaplarında rastlamakta ve bu konuyu işleyen birçok eser
de bulunmaktadır. Biz de bu konuya gücümüzün yettiği ve
elimizin erdiği kadarıyla ileriki bahislerde değinmeye çalış-
cağız. Ancak On İki İmam'dan sonra Anadolu'da Alevîlerin
piri olan Hacı Bektaş-ı Veli'nin hayatı boyunca asıl hedefinin
İslâm olduğunu ve bu dini yeryüzünde yayma gayesi güttü-
ğünü görmekteyiz.

Bu bölümde de bilhassa Yavuz Selim dönemi ve sonrasında
çok zulüm görmüş ozanlarımızı tanımaya çalışalım. Onla-
rın İslâm dinine bakışları nasıldı, onu öğrenmeye çalışalım.

Tarihini bilmeyen bir toplumun kimliğini saptaması zor ve
imkânsızdır. Bu nedenle biz insanlığın doğuşundan başlaya-

rak hak ve batıldan yani peygamberlerden, On İki İmam'dan ve sonuç olarak da Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli'den örnekler verip bir şeyler aktarmakla Alevîliğin İslâm'ın özü olduğunu anlamaya çalıştık.

Şimdi ise ozan ve şairlerimizle devam etmek istiyoruz. Bunu yaparken de tarafgir olmayacağımıza, sadece ve sadece hak ve hakikatleri anlatıp hakkı üstün tutacağımıza dair Allah'a söz verdik ve en büyük arzumuz da budur.

PİR SULTAN ABDAL KİMDİR?

Sevgili kardeşlerim bilindiği gibi Pir Sultan Abdal Anadolu'nun her kesim ve yöresinde kendisine saygı duyulan ve sevilen Alevî bir halk ozanıdır. Pir Sultan Abdal'ın doğum ve ölüm tarihleri kesin olmamakla beraber çeşitli araştırmacılara göre onun 16. yüzyılda yaşadığına dair kayıtlar vardır; önemli olan da yaşadığı ve var olduğudur; ne zaman ve nerede doğduğu değildir. Pir Sultan'ın yaşadığı dönemin nasıllığını onun yapıtlarından anlamaktayız; onun zamanında Alevîlik mezhep olarak yasaklanmış; din âlimleri yok edilerek ilmi bağları kopartılmıştı. Anadolu'da kurulan Osmanlı İslâmî Devleti artık saltanata dönüşmüştü. Onun zamanında Anadolu Alevîleri birçok sıkıntılarla karşı karşıya kalmış, olmadık işkence ve sürgünlere tabi tutulmuştu. İşte Pir Sultan Abdal böyle bir dönemde yaşamış ozanımızdır.

Şimdi de onun şiirlerinden ve yapıtlarından bir kaç örnek vererek bakalım Pir Sultan zerre kadar İslâm dininden ödün vermiş midir? Acaba; Allah'a olan, Hz. Muhammed'e olan, Hz. Ali ve On İki İmam'a olan sevgisinden ödün vermiş midir? Yani iki değerli ve ağır emanet olan Kur'ân ve Ehlibeyt sevgisinde en ufak bir tavizi olmuş mudur? Yoksa baştan ayağa bunlara tabi mi olmuştur?

Daha önce de beyan edildiği gibi bugün aramızda dolaşıp da "Alevîliğin İslâm'la bir ilgisi yoktur. Hz. Ali'yi ve On İki İmam'ı sevmelerinin illeti sadece düzen karşıtı olmalarından

dolayıdır." gibi iddiaları ortaya atanlara, bu yalancılara Pir Sultan Abdal ne cevap vermektedir. Bizlerde o büyük ozanın söylediklerinden ders alarak kendimizi tanımaya çalışalım. Şimdi hep beraber şu güzelim deyişleri okuyalım.

Çeke çeke ben bu deritten ölürüm,
Seversen Ali'yi değme yareme;
Ali'nin yoluna serim veririm,
Seversen Ali'yi değme yareme.

Ali'nin yarası yar yarasıdır,
Buna merhem olmaz dil yarasıdır,
Ali'yi sevmeyen hakkın nesidir,
Seversen Ali'yi değme yareme.

Pir Sultan Abdal'ım deftere yazar,
Hilebaz yar ile olur mu pazar,
Pir merhem çalmasa yaralar azar,
Seversen Ali'yi değme yarama.

* * *

Bu yolun ilerisi haktır,
Mürvet kerem erenler;
Bu yoldan özge yol yoktur,
Mürvet kerem erenler.

Kur'ân okur dilimiz,
Sırrı hakikat yolumuz,
İmam-ı Cafer ulumuz,
Mürvet kerem erenler.

Pir Sultan'ım ne hale geldik,
Hal içinde yola geldik,

Mansur gibi dara geldik,
Mürvet kerem erenler.

* * *

Her sabah her sabah seher yelleri,
Seher yelleriyle esen Ali'dir;
Muhammed kılavuz mahşer yerinde,
İslâm'ın sancağını çeken Ali'dir.

Cayanı gör kardeş gönül gücüne,
Azığım var mıdır ahiret gününe,
On iki İmam gibi cennet içine,
Abu Kevser ile akan Ali'dir.

Pir Sultan'ım eydur şad olup güldü,
Kabe'i Şeriften bir nida geldi,
Hakkın emriyle dört kitap indi,
Okuyan Muhammed yazan Ali'dir.

* * *

Evveli Muhammed Ahiri Ali,
Erenler kurdular erkânı yolu,
Üç yüz altmış altı selvinin dalı,
Bahçesinde bülbül nedir gül nedir?

Din Muhammed dini, taptuğum tapu,
Yıkılır mı Hakk'ın kurduğu yapı,
Kırk sekiz bahçeler on iki kapu,
Eşiği bekliyen iki kul nedir?

Pir Sultan'ım aşkı, elden aramam,
Pirden haberim var, gayri soramam,

Menzilim uzaktır, belki varamam,
Cümle şeye vücut olan bil nedir?

Kur'ân değişmiş diyen cahillerin kulakları çınlasın. Pir Sultan Abdal tam bin yıl sonra, Kur'ân'da diyor ki: "Okuyan Muhammed, yazan Ali'dir."

Allah bir, ya Muhammed ya Ali
Bizi dergâhında eyleme cüda
Pirim Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli
Bizi dergâhında eyleme cüda.

Adem-i Seyfullah atam hakkı için
Muhammed Mustafa Hatem hakkı için
Eyüb'ün çektiği sitem hakkı için
Bizi dergâhında eyleme cüda

Hasan'ın aşkına içelim zehri
Şahı Hüseyin'dir dinin serveri
Alemler umudu canlar perveri
Bizi dergâhından eyleme cüda

Çektiler İmam Zeynüle ceza
Muhammed Bakır'la Ali Murtaza
İmam Caferi Sadık Kazım ve Rıza
Bizi dergâhında eyleme cüda.

Pir Sultan Abdal der boldur rahmeti
Taki Naki Hasan Askerî'nin hikmeti
Muhammed Mehdi'ye etsin himmeti
Bizi dergâhında eyleme cüda.

Değerli kardeşlerim bu hak ve hakikat âşıkları; bu Allah, Muhammed ve Ali âşıkları; bu On İki İmam âşıkları; bu ev-

liya âşıkları; bu İslâm dini âşıkları böyle Alevî idiler ve bu sözleri sarf etmişlerdir. Bunları gördükten sonra Allah aşkına bu aramızda dolaşıp ta Alevîlikten dem vuran ve hiçbir dine inanmıyoruz diyenlere nasıl Alevî olabilirsiniz diye sormak gelmez mi? Bunlar üzerinde düşünmek gerekmez mi? Yine hak ozanımızla devam edelim:

Medet sende medet ya mürvet kani
Ya Muhammed sana imdada geldim;
Karlı dağlar gibi yığdım günahı
Ya Muhammed sana imdada geldim.

Muhammed'dir gönlümüzün aynası
Selavat verenin nur olsun sesi
On sekiz bin âlemin Mustafa'sı
Ya Muhammed sana imdada geldim.

Kubbenin yapısı bina yapısı
İman etse asilerin hepsi
Beş vakit okunur Ayete'l-Kürsü
Ya Muhammed sana imdada geldim.

Pir Sultan'ım arayanlar buldular
Varıp bir gerçekten elin aldılar
Bunca peygamberler sana geldiler
Ya Muhammed sana imdada geldim.

Evet, burada Pir Sultan Abdal'ın İslâm dinine, Allah'ın Resülü Hz. Muhammed'e nasıl bağlanmış olduğunu ve ona adeta gönül vermiş olduğunu görmekteyiz. Öyleyse Pir Sultan gibi birini de kendilerine maske ederek, Din-i İslâm'a ve Hz. Muhammed'e düşmanlıklarını aşikâr edenleri ya da bunu Alevîlik adına koruyanları kimler ifşa edecek ve sorgulayacak?

Elbette ki gerçek Alevîler olarak bize düşmektedir. Bu konunun aydınlanması, gerçek Alevîliğin ne olduğunun bilinmesi ile kimlerin Alevî olduğu ortaya çıkacak, bunlarda o zaman avucunu yalayacaklardır. Alevîlerin sesi ve sözcüsü olan Pir Sultan Abdal'dır. O gerçek bir Alevî ve halk ozanımızdır da aynı zamanda. Onunla devam edip kendimizi tanımayalım.

Bir kişi Hakkın emrinde olmasa
Ona nesne gelmez selamın alma
Dört kapıda bir Niyazi yok ise
Haramdır lokmasın el sürüp yeme

İkrarı imanı bir değilse
Gediğin gözetir er değilse
Karısı kendine yar değil ise
Ondan hayır gelmez tercüman olma.

Pir Sultan'im hem okur, hem yazarım
Erenden ere kimyadır nazarım
Muhammed Ali'den açtım pazarım
Rehberinden kaçıp imansız olma.

* * *

Merhem etme azmış onun yarası
İnkârcı işitmiştik benlik sedası
Düşünmekle bulunmaz ki çaresi
Birikmiş kurdunu öldüremezsın.

Gelin zikr edelim Gani Hüda'ya
Mümin olan eyler beş vaktini edayı
İnkârcı İblis işitmiştir sedayı
Onu hakka doğru döndüremesin.

Pir Sultan'ım eğmesin boyunu
Herkes beğenmiştir kendi huyunu
Dibi delik kaba aşkın suyunu
Taşıyıp doldurma dolduramasın.

* * *

Muhammed bizimdir Ali bizimdir
Erkânı bizimdir yolu bizimdir
Değmesin yad avcı teli bizimdir
Gördüm ki turna güzel turnalar.

Pir Sultan Abdal'ım kendi hâlinde
Kalmadılar evliyanın yolunda
Kalktı gitti Ali gölünde
Gördümki turna güzel turnalar.

Muhammed Ali'nin güzel yolları
şimdi türlü türlü eylediler
Azgın yaralara cerrah çoğaldı
Herkes bildiğini bol eylediler.

Bir gün sonu gelir tacı tarlığın
Eksik noktası var gelen salığın
Kendisini bilmedi çoban çalığın
şimdi hakka yarar kul eylediler.

Kesilmedik karaçalı kalmadı
şeytana uyanlar almaz muradı
Yol oğlu yol gelmedi fitne töredi
Gerçek akıllıyı deli eylediler.

Pir Sultan Abdal'ım bu bir nur idi
Akılları ermez gizli sır idi
Bizim bildiğimiz Ali bir idi
Şimdi her yerde bir Ali eylediler.

* * *

Sabahın seyrinde kalkar bakarım
Karşımda üç yıldır süzülür durur;
Günahım var deyi hayfını çekerim
Günahım deftere yazılır durur.

On iki yıldızın üçü terazi
Ülkelere karıştı gitti birazı
Yarın mahşer günü tartarlar bizi
Hak nizam terazi kurulu durur.

Hani bizim inen gezen erenler
Zahir batın hikmetine varanlar
Şefaatçin kimdir diye sorarlar
Hak Muhammed Ali görünür durur.

Nurdan imiş Muhammed'in yapısı
Bismillah'sız açılmıyor kapısı
Korkusunu çektiğim sırat köprüsü
Kanlı koyuları dizilir durur.

Pir Sultan Abdal'ım ben bir fakirim
Açtım hakkın kitabını okurum
Bülbül oldum dost bağına şakırım
Nasibimiz Hakk'tan verilir durur.

* * *

Evvel baştan Muhammed'e selamu
Bizim dinden ulu din bulunur mu?
Eyüp şükür eyledi murada erdi
Erenden özge bir er bulur mu?

Pir Sultan Abdal'ım güle güle
Amelin var ise gelir seninle
Müminler cennetten hem gelir dile
Oradan münafiğa yer bulunur mu?

Evet, kendini Alevîyim diye tanıtan kardeşlerim, görüldüğü gibi Anadolu'da On İki İmam'dan ve Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli'den sonra halkın gönlüne taht kurmuş, onların beğenisini kazanmış ve Alevîliğinde en ufak bir kuşku olmayan halk ozanımız Pir Sultan Abdal da böyle demektedir.

Eğer özetleyecek olursak Pir Sultan Abdal Hakk'ın ozanı olduğundan durum ne olursa olsun o asla haktan, İslâm'ın özü olan Kur'ân ve Ehlibeyt'ten ayrılmamıştır; bütün söz ve eylemleri buna mutabıktır. Bazen Pir Sultan Abdal adına Muhammed, Ali ve On İki İmam'ın yolunun saptırdığını görmekte ve şikâyetlerine rastlamaktayız. Bu gibi oyunların bizzat inanmayan inkârcılar tarafından yapıldığı ortadadır. Çünkü ozan inanmayanları şeytana benzetmektedir. Onun deyişlerinde Osmanlı sultanlarına ya da Emevî-Abbasî saltanatına kızarak On İki İmam'ın malıyla canıyla korumaya çalıştığı İslâm dininin mukaddes değerlerini inkâra kalkışması mümkün değildir. Bu değerleri koruduğunu kendi deyişlerinde bizzat görmekteyiz.

Eğer bizlerde Alevîliğimizde samimi isek ve bu davayı canımıza sindirmiş isek o zaman kendimizi Pir Sultan ve onun gibilerini örnek alıp kendimizi Hz. Ali'ye (a.s) ve onun masum evlatları olan on bir imama benzetmek ve onları dost edinmek zorundayız. Yezit ve onun gibilerden uzak durup, onların çirkin amellerinden de kaçınmalıyız. Bu amel ve sıfat-

ları tanımak için tarihi çok ciddi bir şekilde araştırıp hak ehlinin yaşamlarının nasıllığı ve batıl ehlinin yaşamlarının niceliğini bilmeliyiz; o zaman görürüz ki; ne On İki İmam'larımız, ne de Hacı Bektaş-ı Veli haktan uzak düşmüşlerdir. Onların bütün hayatlarını Kur'ân'a vakfettiklerini, Kur'ân'dan asla şüphe etmediklerini ve onu kesinlikle hafife almadıklarını görürüz. Bunun zıddını ispatlayan en ufak bir kanıt ve kaynak da yoktur. Hiç birinin Yezid'in sünneti olan içkiyi ağızlarına sürdükleri ve bir damla içkiyi ağızlarına koydukları yazılmış ve duyulmuş değildir.

Çünkü içki, kumar, fal taşları ve haram olan şeyler Kur'ân-ı Kerim'de şeytanın amelleri olarak belirtilmiş ve iman edenler için haram kılınmıştır. Onlar da Allah'ın bu emrine riayet ederek tüm haramlardan kaçınmışlar ve İslâm'ın özünü yaşamışlardır. Hiç birinin namazını, orucunu ve farz olan ibadetleri terk ettiği görülmemiştir. İşte bunlar Alevîliğin gerçeğidir.

Beri tarafta rivayet ederler ki Üçüncü Halife Osman'ın dönemi idi. Ebu Süfyan halifenin amcası iyice yaşlanmış, gözleri de iyice zayıflamış, artık çok az görüyordu. Bir gün halifenin makamına gelmişti ve orada bir cemaatin olduğunu hissetmişti. Ebu Süfyan: "Burada yabancı kimse var mıdır?" diye sordu. Orada Hz. Ali de (a.s.) vardı. Ebu Süfyan'ın ne diyeceğini bilmedikleri için yabancı olmadığını söylediler. Ebu Süfyan dedi ki: "Ey Ümeyye oğulları siz ne dersiniz deyin, bana göre ne Cebrail gelmiştir ve ne de Muhammed Peygamberdir. Bu bir oyundu geldi ve geçti. Şimdi iktidar topu elinizdedir. Bunun kıymetini bilin ve birbirinize teslim edin."

Aynı sözlerin benzeri torunu Yezit'ten de nakledilir; Yezit babası Muaviye'nin talimatı üzerine halk arasında beğenilmesi için, sık sık Kur'ân okurdu. Ama halifelik hakkı kendisine geçince Kur'ân'la alay ettiği, artık benim seninle işim kalmadı dediği, zina yaptığı, içkiye şaraba çok düşkün olduğu birçok

Ehli-sünnet kardeşlerimizin İslâm tarihi eserlerinde de yazılıdır. Bu gibi Emevî halifelerinin Kur'ân'a ve Kâbe'ye saygı göstermedikleri de bilinen bir gerçektir.

Evet, benim kardeşim, On İki İmam'ın, Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli'nin ve Pir Sultan Abdal'ın İslâm ve Kur'ân hakkında ki görüşleri bu iken Ebu Süfyan ve Ümeyye oğulları'nın İslâm ve Kur'ân'a bakışları da böyle idi. Şimdi de bugün Anadolu'da oynanan oyunlar nasıldır, ona bir göz atalım. Kimler Kur'ân'a amel etmekte ve kimler onu küçümsemektedir. Kimler orucunu tutup namazını kılmakta, kimler bu amelleri yapmamaktadır. Kimler haram olan içki ve kumarı terk etmekte, kimler de bunlara müptela olmaktadır. Hiçbir inanca sahip olmayanları kimler korumakta, kimler de onlarla ters düşmektedir. Namaz, oruç bizim değildir, kahrolsun şeriat diyenler kimlerdir? Ve bunlara sahip çıkanlar kimlerdir? Peygamberlere, On İki İmam'lara, Hacı Bektaş-ı Velilere ve Pir Sultan Abdal'lara kimlerin amelleri benzemekte ve kimlerin amelleri onların düşmanları olan ve batılı temsil eden Ümeyye oğullarına benzemektedir.

Eğer bizler Alevî olduğumuzda samimi isek bu gerçekleri iyi bilip düşünüp, ibret alıp, ders çıkarmamız gerekmez mi? Ben şiddetle bunun zorunlu ve gerekli olduğunu düşünüyorum. Allah Kur'ân'da şöyle buyurmaktadır: "**(Ey Muhammed) dedi: Allah'ı seviyorsanız bana uyun.**" Nasıl olurda bir insan On İki İmam'ı sever de amelî olarak kendini onlara değil de Ebu Süfyan'a ve Ümeyyeoğulları'na benzetir? Elbette bu durup dururken böyle olmadı. Bu oyunlar tamamen 15. yüzyılın başlangıcında yani Yavuz Selim döneminde başlamış ve günümüze kadar sürmektedir. Bu nedenle bizlerin geçmişi çok iyi bilip Osmanlı Devleti'ni iyice irdeleyip bu iki bölümü gözden kaçırmamak zorundayız. Çünkü bu devletin kuruluşu Kur'ân ve Ehlibeyt felsefesi üzerinedir. Fatih Sultan Mehmet de 1453 yılında İstanbul'u yeniçeri askerlerine feth etmiştir.

O tarihlerde Anadolu'da mezhep kavgası diye bir olay yoktu. Hatta Orhan Gazi'nin mezarındaki kitabede "Allah bizi Ehlibeyt'in şefaatinde mahrum bırakmasın." diye yazılı olması, ayrıca sekiz padişahın On İki İmam'ın simgesi olan taşları boyunlarında taşıması bunun en güzel kanıtıdır. On iki imamın İslâm adına hüküm süren Emevî ve Abbasî saltanatlarını tasvip etmemelerine rağmen İslâm dinini her zaman ve durumda mallarıyla ve gerektiğinde de canlarıyla korumaları nasıl ise Anadolu Alevîleri de İslâm adına kurulan Osmanlı Devleti'nde İslâm'ı var güçleriyle korumuş, tam 213 yıl onlarla birlikte hareket etmişlerdir. Yani bu dönemde Osmanlı Devleti balkanlara kadar genişlemişse, bu zafer İslâm'ın özü olan Kur'ân ve Ehlibeyt'e hizmetle olmuştur. Bu dönemde olan savaşların tamamı Müslim ve Gayrimüslim savaşlarıdır. Ancak Yavuz Selim'in Müslümanların halifesi olma sevdası Kur'ân-ı Kerim'in "Müslüman Müslüman'ın kardeşidir" buyruğunu göz ardı edip kardeşi kardeşe düşman edip kanlarının boşa akmasına sebep olmuştur.

Evet, Anadolu Alevîlerin Yavuza karşı çıkışları öz İslâm'a inandıkları içindi; yoksa Allah göstermesin Müslüman olmadıklarından dolayı değildi. Her ne kadar o dönemlerde insanlarımız ezilmiş, zulüm görmüş, şehit edilmişlerse de hedef sadece İslâm'dı. Bu da Allah Teala'nın bizzat emridir. Bakın Kur'ân-ı Kerim şöyle buyurmakta: **"Her kim ki bir mümini kasten öldürürse, onun yeri ebediyen cehennemdir. Allah ona lanet eder. O da ona pek büyük bir azap hazırlanmıştır."**¹ İstanbul'u, Balkanlar'ı fetheden Alevîler, Allah Teala'nın bu emrine uyararak kardeşkanının akmasını istememişlerdir.

Geçmişte olduğu gibi günümüzde de bir Müslüman devlet diğer Müslüman devlette ya da kendi içinde mezhep

1- Nisâ/93

ve ırkçılık yüzünden katliamlar yapmaktadır. Eğer Saddam Hüseyin'in çıkarları olmasaydı, dünya onu engellemeseydi, Saddam tüm Arabistan'a hâkim olsaydı bunun İslâmî olduğunu nasıl söyleyebilirdik ki? Orada bir gasp olayı vardır. İslâm dini bu iki taraftan gaspa maruz kalanı mazlum, gasp edeni ise zalim görmektedir. Kim bir mümini kasten öldürürse Allah ona lanet etmekte ve yerinin ebedi cehennem olduğu bildirilmektedir. Nasıl ki bizi oyuna getirip Muaviye ve Yezid'e kızıp İslâm'ı terk ettirmişlerse; mezhepçilik yüzünden de Sünnî kardeşlerimizi saltanatın payandası olma ve onları savunma oyununa getirmişlerdir. İslâm'da saltanat haramdır. Kur'ân'ın hükümleri de aramızdadır. Öyleyse, hak edene de hak etmeyene de Radıyallahu anh (Allah ondan razı olsun) demenin İslâm'a uygun hiçbir yönü yoktur. Ta baştan hak taraftarının kimler olduğunu ve kimlerin hakkı temsil ettiğini anlattık. Öyle ise bunların düşmanları, bunlara biat etmeyenler, bunlarla savaşıyorlar; İslâm adını taşıyalar da münafıklardır. Ve onlar Kur'ân-ı Kerim'in açıkça beyanı ile Allah'ın lanetine müstahak olmuşlardır.

Evet, değerli kardeşlerim, benim asıl anlatmak istediğim Alevîliğin neden İslâm'ın özü olduğunu anlatmaktır. Ben Alevîyim, ben Muhammed'in, Ali'nin ve On İki İmam'ın yolundayım diyenler, İslâm uğruna canlarını vermişler; ama İslâm adına da olsa saltanata ve baskıya karşı gelmişlerdir. Görülen o ki Alevîler Osmanlı Devletini kurmuş, çok önemli fetihlere de imza atmışlardır. İstanbul'un fethi için bakın Pir Sultan Abdal neler demektedir:

İstanbul'da aşk kazanı kaynar,
Onun için cümle yoksullar baylar,
Al yeşil giyinmiş yükünü taylar,
On iki İmam, Mehdi ile geliyor.

Sorarsanız bir elmadan çıktılar,
Kâfirlerin kalesini yıktılar,
Sancakları Kosova'ya diktiler,
On iki İmam Mehdi ile geliyor.

Pir Sultan'ım Haydar söyler özünde,
Kâfir kırar, topuğunda dizinde,
Ahdi kaldı, o Mehdi'nin yüzünde,
On iki İmam Mehdi ile geliyor.

Evet, İstanbul'un fethi için böyle çoşan bir halk ozanının, sonradan saltanata karşı çıkışı nasıl İslâm dışı olarak yorumlanabilir ki? Bütün bu oyunlar, bizim Alevîliği ve tarihimizi iyi bilmediğimizden başımıza gelmekte ve üzerimizde oyunlar oynanmaktadır. Nereden bakarsanız bakın Alevîliği inkâr etmekle, İslâm'ı inkâr etmek eş değerdedir diye düşünüyorum.

KUL HİMMET KİMDİR?

Anadolu Alevîlerinin gönlünde yer edininp taht kuran bir diğer ozanımız hiç şüphesiz Kul Himmet'tir. Bu değerli ozanımızın doğduğu ve öldüğü tarihler net bir şekilde elimizde bulunmamakla beraber 16. yüzyılın sonlarında yaşadığı söylenmektedir. Zaten 15. ve 17. yüzyılları arasında böyle ozanların yaşadığı dönemler olarak tarihe geçmiştir. Onların her biri yaşadıkları dönemde siyasi baskılar ve zulümler görmüş sıkıntılarla hayatlarını sürdürmüşlerdir. Buna örnek olarak Pir Sultan'ın asılmasını gösterebiliriz. Durum ne olursa olsun, onlar üzerinde zulüm ne ölçüde artarsa artsın, hiçbir zaman bugün bizim düştüğümüz duruma düşmemişlerdir. Yani, saltanat, yönetim ve rejime kızarak İslâm'a düşman olmamışlardır. Onların bütün deyiş ve yapıtlarında Allah sevgisi, Peygamber sevgisi, Ali sevgisi, On İki İmam sevgisi ile dopdolu olduğu ve yüreklerinin bu aşkla çarptığını görürsünüz. Bu sevginin adının ise İslâm olduğu apaçık bir gerçektir.

Şimdi Kul Himmet'i dinleyerek onun sözlerinden ibret alıp, kendimizi tanımaya çalışalım.

Her sabah, her sabah ötüşür kuşlar
Allah bir, Muhammed Ali diyerek;
Bülbüller gül için figana başlar
Allah bir Muhammed, Ali diyerek.

Kısmetimiz kalbimizden bulana
Arıyız, uçarız kudret balına
Veysel Garani gitti Yemen eline
Allah bir Muhammed, Ali diyerek.

Kamber, Düldül, Fatma durdu divana
İsa kahr eyledi, ağdı havaya
Şehriban soyunda bindi deveye
Allah bir Muhammed, Ali diyerek

Gel çekelim imamların yasını
Dinleyelim gerçeklerin sesini
İmam Hasan içti ağı tasını
Allah bir Muhammed, Ali diyerek

Mumin olan eleklerden elendi
Talip olan hak yoluna dolandı
Şah Hüseyin al kanlara boyandı
Allah bir Muhammed, Ali diyerek

Gönül kuşu yüksek yapar yuvasın
Şehrimize çöktü şahin havasın
İmam Kazım, Musa Rıza duvasın
Allah bir Muhammed, Ali diyerek

Dört kitap yazıldı virdine düştü
Kur'ân Muhammed'in virdine düştü
Kul Himmed Ali'nin derdine düştü
Allah bir Muhammed, Ali diyerek

* * *

Seyredip şu âlemi gezerken
Uğradım gördüm bir bölük canları

Cümlesinin erkânı bir, yolu bir
Mevlam bir nurdan yaratmış onları

Cümlesi bir mürşide demişler beli
Zikirleri Allah Muhammed Ali
Meşrepleri Hüseyin isimleri Alevî
Muhammed Ali'ye çıkar yolları

Durakları İran'dır bağ ile bostan
Silinmiş kalpleri gümenenden pastan
Cümlelerin muradı bir fidan dosttan
İmam Ali gibi sadeleşir dilleri

Sıratı nizamı bundan geçmişler
Varlık benlik binasını yıkmışlar
Al giymişler yas donundan çıkmışlar
Gece kadir gündüz bayram günleri

Kul Himmet'in deste gülü elinde
Daima zikir eder hakkı dilinde
Bir güzel sevmişim Hakk'ın yolunda
Hayali gönülden daim onların

Yolcu oldum yola düştüm
Yollarım Ali çağırır
Bülbül oldum güle düştüm
Güllerim Ali çağırır

Sevgili dostlarım, takdir edersiniz ki Kul Himmet gibi çok değerli ozanımızın birçok deyişleri elimizde mevcuttur. Ancak konuyu dağıtmamak için bu kadarla yetinelim. Zaten "*Anlayana sıvrisineki saz; anlamayana ise davul zurna az.*" demişlerdir. Biz burada halk ozanımız Kul Himmet'in de kendi za-

manındaki zorluklara rağmen inancından ve imanından asla taviz vermediğini çıkarmaktayız. Onun zamanında mezhep ve içtihat yolumuz kapanmış, âlimlerimiz de yok edilmiştir. O da İslâm'a bağlı kalarak sazıyla, sözüyle Allah bir Muhammed Ali diyerek, Ehlibeyt'in mesajını dile getirmiş ve insanlar arasında yaymıştır. Halk ozanımız Kul Himmet'in söylem ve inancı bu iken, bugün ki Anadolu'da yaşayan biz Alevîlerin durumu da ortadadır. Bunun muhasebesini siz değerli okuyucularıma bırakıyorum.

ŞAH HATAYİ KİMDİR?

Bilindiği gibi Şah Hatayi de diğer ozanlarımız gibi Alevîlerin gönlüne taht kurmuş ve onların beğenisini kazanmış bir halk ozanımızdır. Bunun da diğerleri gibi kesin bir doğum ve ölüm tarihi elimizde mevcut değildir. Ancak 14. yüzyılın sonlarında yaşadığı söylenmektedir. Şah Hatayi'nin İran'la devamlı irtibat hâlinde olduğu, Şah İsmail ile buluşup görüştüğü de söylenenler arasındadır. Önemli olan ne zaman yaşadığı, kimlerle görüştüğü değil, Şah Hatayi gibi değerli bir ozanımızın varlığı, onun inancı, kişiliğidir ki; buna da deyişleri ışık tutmaktadır. Bize de asıl lazım olan budur. Öyleyse hep beraber onu okuyup kendimizle karşılaştıralım.

Muhammed Ali'nin gittiği yola
Biz de gidelim yormayalım.
İmamların defterlerine kayıt olalım
Bir gayri defterde bulunmayalım.

Allah bir Muhammed hak Tanrı birdir
Erenler üstünde balkır bir nurdur
Cennet-i a'lada bir dergâh vardır
Bizde o dergâhtan ayrılmayalım

* * *

Dil ile dervişlik olmaz
Hali gerek yol ehlinin

Arı gibi her çiçekten
Balı gerek yol ehlinin

Hatayi eder kuşak kuşan
Toz olup turaba düşen
Budur dervişliğe nişan
Yolu gerek yol ehlinin

* * *

Bu yolun yolcusu olayım dersin
Elinde iki karpuz tumalı değil
Derviş olup şalı giyeyim dersin
Kahi giyip kahi atmalı değil

Ladan bahçesinde gonca gül olmaz
Kamil ile yoldaş olan yorulmaz
İki mahlûk vardır Hakka kul olmaz
Mağrurluk, kibirlik etmeli değil

Koyun kuzusuna nasıl meledi
Öküzün kulağını kimler enedi
Garip bülbül gül dalına dönedi
Her çatı başında ötmeli değil

Şah Hatay'im İmam Cafer muhbiri
Hakkın yolundadır Veysel Karani
Hakkın hazinesinde gelen güveri
Müşteri olmayan satmalı değil

Türlü günahlarım yere döküldü
Hak için abdesti aldığım zaman
Sağ yanıma iki melek dikildi
Sabah namazını kıldığım zaman

Gökten yere indirdiler Burağı
Hü deyince yakın eder ırağı
Dünyada ahirette yanar çırağı
Öğle namazını kıldığım zaman

Yerden göğe saf saf olmuş melekler
El kaldırın kabul olsun dilekler
Bize yardım eyler cahri felekler
İlkindi namazını kıldığım zaman

Kalbi pak olanlar hak sırrını sezer
Keramin kitabın hayını yazar
Firdevsi A'lada sallanıp gezer
Akşam namazını kıldığım zaman

Mümin olan canlar beş vaktini kılar
Onun içi dışı nur ile dolar
Muhammed Mustafa şefaât kılar
Yatsı namazını kıldığım zaman

Hatayi'yim Hak'kı dilinden koymaz
Daima ederiz biz Hak'ka niyaz
Yedi Yasin ile üç İhlâs
Hak nasip eyleye öldüğüm zaman

* * *

Yol içinde yol ararsan
Yol Muhammed Ali'nindir
Yetmiş iki dil içinde
Dil Muhammed Ali'nindir.

Evet, muhterem kardeşlerim, herkes gibi hakkı araştırmak benim de hakkımdır. Ayrıca Alevî bir kardeşiniz olarak

Allah'ın, Resulü'nün ve onun tertemiz nesli olan Ehlibeyt'inin uğrunda başıma her ne gelirse gelsin, Hakkı yazıp Hakkı söyleyeceğime dair onlara söz vermişim. Bu durum belki bazıların işine ve hoşuna, bazıların da hoşuna gitmeyebilir. Olsun, bu fark etmez, asıl olan onların rızasıdır. Öyleyse kimsenin Allah'ın, Peygamber'in ve onun Ehlibeyt'inin rızası dışında Alevîliğimizi kötü emellerine kullanmaya fırsat ve izin vermeyeceğim.

Hz. Ali (a.s) bir hadiste şöyle buyurmaktadır:

Ahmak insan, ahiretini bu dünyasına satan kimse-
dir. Ama ondan daha ahmağı ise ahiretini başkalarının
dünyasına satan kimsedir.

Bu durumda biz ahiretimizi kominizim için, kapitalizm için, faşizm için, sağcılık veya solculuk için satamayız ve satmayacağız da. Mücadelemizi Hakkın yolunda, Muhammed Ali'nin yolunda sürdüreceğiz. Geçmişte olduğu gibi bu günde mazlumiyetimizi anlatmaya devam edeceğiz. Bu doğrultuda şu ana kadar Hakkı temsil edenleri, inananları, inanmayanları anlatmaya çalıştık. Alevîlik nedir? Ali kimdir? Alevîler kimlerdir? Onları kısaca anlattık. Ve onların İslâm dinine nasıl özen gösterip yaşadıklarını özetle beyan ettik. Bu konuda Anadolu'da Alevîlik ve Alevîler üzerinde oynanan oyunların boyutlarına azıcıkta olsa değinmeye çalıştık. Alevîlik, İslâm'ın özü olduğu hâlde bugün bu adla sırf İslâm düşmanlığı körüklenmekte ve sürekli üzerimizde düşmanca oyunlar çevrilmektedir. Uyan kardeş bizi kurtaracak yine biziz, bizler bu gidişe dur demeli, ateistlerin elinden kurtulmalı ve mutlaka dinli dinsiz iddiasından yakamızı kurtarmalıyız. Anlattıklarımızdan iki tarafın olduğu ortadadır. Bunlardan biri hakkı temsil ederken, diğeri batılı temsil etmektedir. Siz değerli kardeşlerimin de hak ve batılı tanıdıktan sonra nerede yer alacağınızı düşünüp, değerlendirip karar vermesi gerekir.

GENÇ ABDAL KİMDİR?

Şimdi de adını çok duyduğumuz halk ozanımız Genç Abdal ile devam edelim. Kardeşlerim bilindiği gibi, Genç Abdal'da birçok ozanlarımız gibi hak âşıklarımızdan biridir. Genç Abdal 18. yüzyılda yaşamıştır. Doğduğu ve öldüğü tarih bizim elimizde yoktur.

18. yüzyılın sonlarına doğru İstanbul'da Yusuf Kamil Paşa'nın eşi Zeynep Pir Mehmet Dede'den himmet alarak Bektaşî tarikatına girer. Genç Abdal da bu hanımın himayesi altında çalışmaktadır. Bu vesileyle o da Mehmet Dede'yi tanır ve kendisini geliştirir. Orada Genç Abdal'a "Şihlik" unvanı verilmiştir. Genç Abdal'ın birçok deyişleri ve yapıtları hem yazılmış, hem de söylenmiştir. Biz de onun ne dediğini okuyup kendimizi tanıyalım diye düşünüyorum. Şimdi hep beraber onu sözlerine bakalım:

Dergâhına geldim niyaz eyledim
Medet Allah, ya Muhammed, ya Ali
Aşkın kitabında ağız eyledim
Medet Allah, ya Muhammed, ya Ali

Nideyim sefayı zevki dünyada
Budur muradımız şimdi burada
Yarın mahşer günü koyma cezada
Medet Allah, ya Muhammed, Ya Ali

Sen mürvet kanisin, şefa'at eyle
Dünya ve ahirette selamet eyle
Kesme himmetini inayet eyle
Medet Allah, ya Muhammed, ya Ali

Niyazım var, üstadıma pirime
Salavat ederim desti girime
Kadrinden didarından ayırma
Medet Allah, ya Muhammed, ya Ali

Genç Abdal'ım özümü Hakka bağlarım
Coşkun sular gibi akar çağlarım
Eşiğine yüzüm sürer ağlarım
Medet Allah, ya Muhammed, ya Ali

* * *

Dostum Muhammed'dir, Hak Habibullah
Söylersen Muhammed Ali'den söyle
Cihana geldiler sırrı sırrullah
Söylersen Muhammed Ali'den söyle

Hasan Muhammed'dir Hüseyin Ali
Biz İmam Zeynel'e demişiz beli
Muhammed-Bakır sevdi ezeli
Söylersen Muhammed Ali'den söyle

Enbiya evliya onlara aşık
Verdiler ikrarı oldular tanık
Hak mezhebim İmam Cafer-i Sadık
Söylersen Muhammed Ali'den söyle

Musay-ı Kâzım'dan kuruldu erkân
Şah İmam Rıza'dır Pir-i Horasan

Taki Naki ile mümine iman
Söylersen Muhammed Ali'den söyle

Hasanü'l-Askeri server-i âlem
Muhammed Mehdi'dir sahib-i kerem
Genç Abdal zikir et dilinden her dem
Söylersen Muhammed Ali'den söyle

* * *

Müslüman'ın şanıyız
Biz kulu kurbanıyız
Kâfirin düşmanıyız
Mustafa'nın yolunda

Biz faniyi nideriz
Gördüğümüzü örteriz
Hak'ka doğru gideriz
Murtaza'nın yolunda

Biz yalanı kovmuşuz
Fena şeklin soymuşuz
Gerçeklere uymuşuz
Evliyanın yolunda

Bizden kanaat kanı
Nideriz canu teni
İmam Şah Hüseyin'i
Kerbela'nın yolunda

Hakka benzer halimiz
Perhiz tutar dilimiz
Başka varmaz elimiz
Hak Rıza'nın yolunda

Genç Abdal'ım biçare
Biz aşığız didare
Söylemeyi ağyare
İllalah'ın yolunda.

Evet, Türk İslâm Edebiyatında yerini alan, günümüze kadar da canlılığını koruyan Genç Abdal ozanımızı da böylece tanımış olduk. Bu insan da "Medet Allah, ya Muhammed, ya Ali" diyerek İslâm'a olan aşkını ortaya koymakta ve bu ateşle yanmaktadır. Bütün gerçekler ortada iken, asıl Alevlik de bu iken; bugün bu duruma nasıl geldiğimize şaşmamak elde değil gerçekten. Allah Teala bir ayetinde: "**Kâfirler istemese de Allah nurunu tamamlayacaktır.**" diye buyurmaktadır. Bütün bu gerçekler varlığını sürdürmekteyken, bu inkârcılar bizi nelerle götürecekler ya da ne zaman akıllarını başlarına alıp bu çıkmazdan dönecekler; bunu bilemiyorum. Yalnız bildiğim bir şey var; o da bu konuda çok çalışıp bilinçlenmemiz gerekmekte; sadece kaderciliğe teslim olup akılı bir kenara itmek akıl işi değildir diye düşünüyorum.

GÜZİDE ANA KİMDİR?

Elbette Alevî Bektaşî edebiyatında erkek ozan ve şairlerimiz olduğu gibi hiç kuşkusuz İslâm, Kur'ân ve Ehlibeyt uğruna yanıp tutuşan bayan ozanlarımızın da olduğunu görmekteyiz. İşte örneğini verdiğimiz Güzide Ana da 18. yüzyılda Hacı Bektaş-i Veli dergâhında postnişin Feyzullah Çelebi Efendi'nin kızı Güzide Ana'mızdır. Şimdi hep beraber onu dinleyelim. Bakalım bu ozanımız neler demiş ve biz onun sözlerinden neler elde edip neler anlayacağız:

Be! Hey efendi zamane halkı
Her biri bir türlü iş eylediler.
Ayete hadise iman etmeyip
Kılı İbrişime eş, eylediler.

Sırr-ı Muhammed'den ne kaldı eser
Cihan fitne ile doldu sertaser
Yetmiş iki inen anı gidenler
Efsane sözlere huşu eylediler.

Kimi postda oturur, kimisi gezer
Kimi yol gösterir kimisi bozar
Kimi akıllıca fetvalar düzer
Evliyanın sırrını faş eylediler.

Yolumuz uğradı kıra bayıra
İşimiz zor oldu mevlam kayıra

Hiç ağzını açan yoktur hayıra
Yolu bir acayip iş eylediler.

Kul olan Allah'tan özürün diler
Akıllı söylerken deliler güler
Bulandı çeşmeler, içilmez sular
Kurudu suyumuz çeşmemiz bizim.

Kimisi kürk giyer kimisi aba
Baba oğul oldu, oğullar baba
Nezaket kalmadı konuşa kaba
Zehir oldu şifa dilimiz bizim.

Kalmadı ortada din ve diyanet
Muhtaç etmezler sıtrı siyanet
Herkes birbirine oldu hidayet
Kırıldı kanadı kolumuz bizim.

Şimir hançerini almış eline
İblis kemerini takmış beline
Küfürü doldurmuş ağzı diline
Böyle nasıl olur sonumuz bizim.

Güzide der nice oldu halimiz
Harama gark oldu helal malımız
Münafık elinde azdı rahımız
Bozuldu ülkemiz ilimiz bizim.

Sevgili kardeşler, işte Güzide Ana'mız da böyle dert yanmakta; İslâm'ın özü olan Alevî Bektaşî-i yolunda sapmaların, yanlışların olduğunu dile getirmektedir. Bu kadar açık söylenen sözlerden anlamamak için ya kör olmak ya da sağır ol-

mak lazımdır. Allah Teala'ya sonsuz sena ve şükürler olsun ki bize bunu anlamayı nasip etmiştir.

Ancak bunların anlaşılması ile başımızda dönen dolapları fark eder ve görme şansını yakalarız. Yaklaşık olarak 600 yıllık bir geçmişi olan ve günümüzde de devam etmekte olan bu entrika ve oyunları sayıp dökmek ve ortaya koymak çok da kolay değildir. Çünkü bu oyunlar çok boyutlu ve çok yönlüdür. Bunların içinde en şiddetli olanı ise bizi bize vurdurmalarıdır. Her fırka kendi görüşünü Alevîlik olarak dayatmakta ve bu doğrultuda hareket etmektedirler.

Bir taraftan diğer mezhepler bizi ancak dört mezhepten birini kabul ettiğimiz takdirde Müslüman olarak kabul edeceklerini savunurlarken diğer taraftan bizi bize kırdırmayı denemekte ve bunu da başarmaktadırlar. İnsanlarımızın bir kısmının boşluklarından yararlanarak dayatmalar suretiyle İslâm'ın özü olan Alevîliği İslâm'dan başka her şeye yamamakta ve yakıştırmaktadırlar. Bunu da basın ve yayın yoluyla gözümüze baka baka yapmaktadırlar.

Herkes sadece kalkıp kendi yöresinde ne gördüyse, hangi partiye hizmet ettiyse, onu Alevîlik olarak tüm Alevîlere mal etme gayreti içerisinde. Adam kalkıyor ben Alevîyim ama biz Alevîler Müslüman değiliz, Kur'ân bizim kitabımız değildir, cenaze namazı dahi kılmayız diyor. Diğerleri başka bir şekilde bizimle alay etmektedir. Alevîliğe en büyük darbeyi vurmalarına rağmen bizler fikir hürriyeti, özgürlük ve demokrasi adına bu tehlikeli oyunlar karşısında susmak zorunda kalmaktayız.

Ne zaman uyanacağız sorusunun cevabını da sizlere bırakmaktayız. Ben bir insan olarak şunu düşünmekteyim. 150 sene önceden başlayan belki de daha ileri tarihlere dayanan bu oyunların oynandığı bir ülkede acaba o dönem insanları İslâm'ı biçim olarak yaşamıyorlar mıydı? Evet, belki yaşamı-

yorlardı ama en azından içlerinde İslâm'ı inkâr eden de yoktu. Sevgili ozanlarımız ve Güzide Ana'mız, bu efendilerin İslâm dinine olan ilgisizliğini, insafsızca saldırılarını, insanımızın kalkıp kahrolsun şeriat diyerek farkında olmadan İslâm düşmanlarını koruduğunu görseydi ne yazıp ne söylerdi acaba? Birinin inanıp inanmaması hakkında bir şey söylemiyorum; ama bu gibi insanların inkârcılıkları yüzünden cehennem ateşinde yanmalarına gönlüm razı olmuyor. Bu yüzden onlara sadece nasihat ediyorum. Çünkü nasıl her eşyanın bir yaparı, üretip icat edeni var ise bu muhteşem âlemin de bir yaratıcısı vardır elbette. Bunu inkâr eden insan ya çok cahildir, ya da kalbinde hastalık vardır. Ben böyle birinin ıslah olmasını arzu eder ve bunun için elimden geleni yaparım. Ona karşı kin beslemem asla.

Ancak bugün aramızda dolaşıp biz Alevîlere musallat olan ateistlerin durumu hiç de böyle değildir. Kendi dinsizliklerini bir toplumun adını kullanarak Alevîlik adına yaymağa çalışmaktalar. Hâlbuki Alevîliğin böyle bir düşünce ve fikirle hiçbir benzerliği ve en ufak bir alakası yoktur. Bunlar sadece kendi çıkarları için düzenlenmiş bir oyundur.

Biz çok kısa da olsa imamlarımızı, velilerimizi, ozan ve şairlerimizi anlatmaya çalıştık. Onlar zulüm görmüşler; ama İslâm'dan asla taviz vermemişler ve İslâm'ı inkâr etmemişlerdir. Kardeşlerim eğer Alevîlik İslâm'ın özü ise ve örnek sunduğumuz Alevî insanların yaşamları böyle ise, şimdi Alevîlik İslâmî değildir, Kur'ân'ın hükmü eskide kaldı, kurban kesip rakıya meze yapanlar, oruç namaz bizim değildir diyen kişiler kimlerdir acaba? Bunlar kimler tarafından yönlendirilmekte ve bize gönderilmektedir? Biz Alevîlerden ne istemektedirler acaba? Bunca akan kanlarımıza onlar sebep olmuşlar; ne zaman bizim yakamızı bırakacaklardır? İslâm'a, Kur'ân'a, On İki İmam'ın İslâm felsefesine uymayan gelenekleri aramıza sokmuş, içkiyi doldurup bizlere sunmuşlardır. Aynı oyunlar

bu gün de bütün şiddetiyle devam etmektedir. Namaz bizim değıldir diyenlere Sakine adındaki ozanımız neler söylemektedir; ona bir bakalım:

Sabah namazına uyan,
Terk eyleme kıl namazı;
Türlü kokulara boyan,
Terk eyleme kıl namazı.

Öğleni kılmazsan kalır,
İmanını şeytan alır,
Mekânın cehennem olur,
Terk eyleme kıl namazı.

İkindiye hazır olun,
Erenleri nazır bilin,
Akşam namazını kılın,
Terk eyleme kıl namazı.

Yatsı namazını gözet,
Kılıp menziline ilet,
Olursun cezadan azat,
Terk eyleme kıl namazı,

Hakkın nuruna batarsın,
Canını cennete atarsın,
Sakine der ne yatarsın,
Terk eyleme kıl namazı.

Bu Sakine Ana da bir ozanımızdır. Bu deyiş Bektaşîliğin iç yüzünden alınmıştır. Görüldüğü gibi bu ozanlarımızın yaşadıkları dönem, 15. ve 18. yüzyıldır. Bu da demek oluyor ki, bunlar Hacı Bektaş-i Veli'den 180 ile 500 sene sonra yaşamışlardır. Hünkâr Hacı Bektaş-i Veli Sevgili Peygamberimizin

ölümünden tam 700 sene sonra yani 1281 ile 1337 arası Din-i İslâm'ı yaymak için Anadolu'da gayret sarf etmiştir. Bu ozanlarımız da yaklaşık bin yılın üzerinde İslâm'dan sonra din-i İslâm'a gönül vermiş sazlarıyla ve sözleriyle onu yaymışlardır.

Hacı Bektaş-i Veli'den sonra diğer ozan ve şairlerimizin İslâm dini üzerinde, Kur'ân ve fıkıh üzerinde eğitim dereceleri nedir? Bunu iyi bilemiyoruz. Ama hiç birinin din ve Kur'ân hakkında en ufak bir şüpheye düşmedikleri görülmektedir. Çünkü onların zamanında mezhep ve içtihat hakkımız yasaklanmış, âlimlerimiz yok edilmişti. Bu ozanlarımızın İslâm'a, Kur'ân ve Ehl-i Beyt'te olan bağlılıkları o kadar sıkıntı ve baskılara rağmen hiç eksilmemiş, adeta Muhammet yoluna âşık olmuşlardır. Biz bunu onların gayet anlamlı ve içerikli deyişlerinden anlamaktayız. Öyleyse bir geçmişimize, bir de günümüze bakalım; ne görmekteyiz? Onların Muhammed, Ali, Kur'ân ve On İki Ehlibeyt İmamı'nın yolunda olduklarını görmekteyiz. Onlar mal vermiş, can vermişler; ama bu yoldan asla sapmamışlardır. Peki, bu günkü Alevîliğe baktığımızda ne görmekteyiz.

Bir zaman Maoculuk ve Lenincilik bizim için kurtuluş olmaktaydı; ama bu olmadı. Bu düşünce felsefesi kendi kendini feshetti. Günümüzde de Aziz Nesin ve onun müritleri bizleri yönlendirmeye başladılar. Anadolu'da Hacı Bektaş-ı Veli olsun ya da bu yola gönül vermiş âşık ve ozanlarımız olsun "İslâm bizim dinimizdir, Kur'ân bizim kitabımızdır. Hz. Muhammed bizim hak peygamberimizdir, On İki İmam bizim hak halife ve imamlarımızdır. Kur'ân-ı Kerim'de farz olan bize de farzdır, haram olanlar bize de haramdır. İslâm'da dört kapı, kırk makam olan amel ve erkânda ne varsa bizimdir. Mezhebimiz İmam Cafer-i Sadık'ın mezhebidir." demekte olduklarını görmekteyiz.

Peki, şimdikiler ne söylenmektedir: "Biz Alevîyiz; ama Müslüman değiliz." denmektedir. Peki, kardeşlerim Alevîlik İslâm'ın özü olduğuna göre siz nasıl Alevî oluyorsunuz da İslâm'ı kabul etmiyorsunuz? Sizin savunduğunuz Alevîliğin bir peygamberi, bir kitabı yok mu? diye sorulduğunda da çok değişik fikirler üretiliyor. Kimisine göre Alevîlik din değildir, kimisine göre Alevîlik Zerdüşť dinidir, peygamberi de Zerdüşť Peygamber'dir. Kimilerine göre çok tanrılı Şamanist dindir, diye çok çeşitli görüşler ortaya çıkmaktadır.

Aslına bakılırsa şu durumda bunlar ne yaptıklarını kendileri de iyice bilmemektedir. Çünkü söylediklerinin hiçbir dayanakları yoktur. Bu görüşler sadece onların inkârcılıklarına dayanmaktadır o kadar. Bütün bu fikirler hak ehlinin gözüne baka baka üretilmiş, bu konuda Alevîlikle ilgili konferanslar düzenlenmiş ve düzenlenmekteyken biz de ses çıkarmamakta ve sessiz sedasız beklemekteyiz. Böylelikle büyük bir belanın bize doğru gelmesine sebep olmaktadır. Bu inkârcıların yazdıkları kitapları okuduğunuzda aynı ağzı kullandıklarını ve anlaşmışçasına birbirlerini de kaynak olarak gösterdiklerini görmekteyiz.

Üzerimizde oynanan oyunların çok vahim bir noktaya doğru ilerlediğini hissetmekteyiz. Bu oyunların diğer bir yönü ise Türkiye'de işçinin Alevî, işverenin ise Sünnî olduğu vurgulanmakta ve böyle bir inanç oluşturulmaya çalışılmaktadır. Bunun gibi sağcı solcu, laik anti laik gibi entrikalar üzerimizde oynanmaktadır. Bunun nedeni ise bizim boşlukta olduğumuz ve her yandan kullanılabilir bir yapıda olmamızdan kaynaklanmakta ve bu boşluğu da herkes bilmektedir. Bundan faydalanmak için de herkes elinden geleni ardına koymamaktadır. Çünkü din de insanda ekilmiş olan bir tarlaya benzer, aynen oraya nasıl başka bir şey ekilemez ise dinine bağlı bir topluma da başka düşünce ve fikirler dayatılamaz. Ne hikmetse Alevîlerin kendi mezheplerini tanımaları işle-

rine gelmemiştir. Bunun başlıca nedeni ise İslâm'ı bize öcü olarak göstermeleri ve mümkün oldukça bizi o alandan uzak tutmalarıdır. Bu da bizi istedikleri gibi kullanıp yönlendirmelerini sağlamıştır.

Bir Alevî olarak bunları kendi kafamdan uydurup yazmıyorum. Araştırmalarım sonucu budur. Hakkı üstün tutmak ve asıl Alevîlik nedir, bunu ortaya koymak için çalıştım. Bunun takdirini de siz değerli okurlara bırakıyorum. Sevgili kardeşlerim bu inkârcıların Alevî olamayacakları gibi sayıları da sınıldığı kadar çok değildir. Ancak aktiviteleri ve çabalarıyla her yerde kendilerini Alevî olarak tanıtmaları halkımızın bir bölümünü etkilemekte ve onları kendi amellerine alet etmektedir.

Peki, benim Alevî kardeşlerim, bu insanlara kim dur diyecektir. Arkadaş biz Alevîyiz, bizim dinimiz İslâm, kitabımız Kur'ân ve biz Hz. Muhammed'in ümmetiyiz. Çünkü bir Peygamber'e ümmet olmadan, bir ilâhi kitaba amel etmeden, içki, saz ve sözle din olmaz. Bizim asıl yolumuz hak kitap olan Kur'ân ve On İki İmam'ın izlediği yoldur. Kur'ân-ı Kerim'i okuyan Hz. Muhammed (s.a.a) yazansa Hz. Ali'dir. Hünkâr Hacı Bektaş-i Veli olsun, âşık ve ozanlarımız olsun onlar böyle inanmışlar, biz de böyle inanmaktayız. Bizim Alevîliğimiz budur ve bununla da gurur duymaktayız. İslâm'a Kur'ân'a, Peygamber'e ve On İki İmam'a bağlı olmayan Alevî olamaz. Bizim anne ve babamız On İki İmam'ımızı örnek alarak böyle isimlendirmişler ve bunu layık görmüşlerdir bize. Evet, biz böyle Alevîleriz.

Peki, ey kardeşim siz İslâm'a düşmansanız; o zaman size nasıl Alevîsiniz sorusunu ve bunların içinden bizi kurtaracak birisi var mı? SHP, CHP, DSP ve solcular mı? Yoksa sağcılar mı? Acaba hangisi gelip bize sahip çıkacaktır? diye sormazlar mı? Hayır, hiç birisi bize ihtiyaçları olmasa sahip çıkmayacaklardır. Yalnızca biz bize sahip çıkıp kurtarıcı ol-

maya çalışacağız. İrademizi kullanarak hakkı ve gerçeği aramamız gerekmektedir. Anlayabildiğim kadarıyla bu gidiş Alevî toplumu olarak bilinçlenip karşı çıkmazsak hiç de hoş olmayan günlerin ve musibetlerin bize doğru hareket edip geldiğini söyleyebilirim.

Biz hep başkalarının namazında, ibadetinde manalar aramak yerine, nerede hata yaptığımız üzerinde yoğunlaşmış bunu tespit edip çözmeliyiz. Bunu çok iyi analiz edersek o zaman doğru ile yüzleşip artık başkalarının dini iyi yaşamadığına kızıp İslâm'ı terk etmeyiz. Ya da iyi yaşayıp yaşamadığıyla değil de kendimizle uğraşırız. İslâm'ın özü olan Alevîliği, en ince ayrıntılarına kadar inip en iyi ve güzel biçimde yaşamaya çalışırız. Eksiklik ve yanlışları olsa da Anadolu'da her Alevînin bağlı olduğu dedeleri vardır, peki kimdir bu dedeler? Özellikleri nelerdir? Kuşkusuz bu dedelerin tamamı Hz. Resul'ün evlatlarının tarafında yer almış ve onları takip edip bu yolu savunmuşlardır. Hz. Muhammed'in (s.a.a) Hz. Ali ve Hz. Fatıma'nın soyundan geldikleri için de halk arasında ciddi bir rağbet görmüşlerdir; hatta Enfal Suresi 41. ayetinin emri gereği seyyitlere, dedelere çıraklık dedikleri haklarını vermişlerdir. Bu da Alevîliğin İslâm'ın özü olduğunu gösteren bir başka delildir.

İslâm ve Kur'ân'a düşman olan isterse Hz. Resul'ün soyundan gelmiş olsun, Alevî olduğu söylenemez ve Alevî olamaz. Alevînin dini İslâm, Kitabı Kur'ân, peygamberi Hz. Muhammed ve On İki İmam hak halifeleridir. Mezhepleri ve içtihatı uydukları İmam Cafer Sadık'tır ve ona bağlıdırlar. Ben Alevîyim diyen biri için bunun başka izahı yoktur; bunu istemek, bunu savunmak da onun üzerine düşer.

Alevîliğin İslâmî olduğu doğrudur ve öyle de olmalıdır. Ancak İslâmî emirler olan namaz, oruç, zekât, hac ve diğer emirler neden biz de yok gibidir. Neden içki, kumar, çalgı gibi

yasak olan şeyler bizde var. Tam tersi olması gerekirken bu nasıl böyle olmuştur?

Tarih bilgimiz olsaydı bunun nedenlerini hemen anlardık. Anadolu'da mezhep hakkımız asırlardır elimizden alınmış ve bu hakkımız Ehlisünnet'in dört mezhebine verilmiştir. Elbette bizimle bu mezhepler arasında içtihat farklarımız vardır. Asıl olan Alevînin tabi olacağı kimsenin On İki İmam'ı hak imamlar olarak tanıyıp inanması, ayrıca İslâm'da krallık, şahlık, sultanlık ve her türlü saltanatın olmadığı kanaatini taşıması gerekir. Eğer bir Alevî köyünde yetişkin bir âlim yoksa, köyünde camisi yoksa, Alevî kimden din öğrenecek, kimin arkasında namaz kılacak; İslâm'ın hükümlerini nasıl talim edecektir. Bu eksikliklerin asıl kaynağının Türkiye'de mezhep hakkımızın olmayışında yatmakta olduğunu ve bu hak mahrumiyetinin günümüzde de sürdüğünü görürsek eksikliklerin büyük bir bölümünün bunun altında yatmakta olduğunu görürüz.

Evet, belki köylerimizde oruç tutup namaz kılanlarımız azdır. Ama 1960'lara kadar namazı, orucu ve yaratana inkâr edenler yoktu. İslâm'a düşman olan da yoktu. Herkesin Kur'ân'a, Ehlibeyt'e, ahiret gününe inançları tam ve eksiksizdi. Kerbela olayı anıldığında herkesin gözleri yaşla dolardı. Peki, bugün insanımızın içinde dine inanmayan, İslâm'ı kabul etmeyip düşman olanlar nasıl çoğaldılar? Bugün dünyaya gelen bir çocuk kalkacak ben köyümü böyle gördüm öyleyse doğru olan budur diyecektir. Hâlbuki şöyle bir Anadolu'ya baktığımızda, er bizden, evliya bizdendir. Evliyasıyla ermişiyle buram buram kokan Alevîliğimiz nasıl olur da İslâm'dan ayrı düşünebilir. Bunu hep beraber çok ciddi bir şekilde düşünmemiz gerekir.

ALEVÎLİKTE NAMAZ VE ORUÇ

Sevgili kardeşlerim namaz ve oruç gibi İslâm'ın şartlarını kapsamına alan ameller bizzat Allah Teala'nın Kur'ân yoluyla tüm inananlara farz kıldığı amellerdir. Kur'ân'da bunların tamamı beyan edilmiştir. Daha sonra yeri geldikçe de bu ayetleri faydalanmanız için arz edeceğiz. Bugün baktığımızda bütün Müslümanlar fikhî olarak inandıkları mezhep imamlarına uyarak bu görevlerini yerine getirmektedirler. Bunlar isabetlidir ya da değildir. Amacımız bunlara mana bulmak, bunları eleştirmek değildir. Onların sadece birer mezhep imamları var iken bizim tam 300 yüz sene yeryüzünde imamlık yapmış On İki Ehlibeyt İmamı'mız vardır. Bunlardan 12.'si Hz. Hüccet İbni'l-Hasan Muhammed Mehdi'dir. Allah onun zuhurunu çabuk kılsın. Kur'ân'da Ehlibeyt'le ilgili 380 ayetin olduğu söylenmekte ve kabul görmektedir. Sevgili Peygamberimizin Ehlibeyt'in fazileti hakkında buyurmuş olduğu sayısız hadis bulunmakta ve bunların tamamının gerçek olduğu bilinmektedir.

Hangi akıl ve hangi mantık her mezhepte orucun, namazın, haccın ve zekâtın var olduğunu ancak İslâm'ın özü olan İmamiye mezhebi ve Anadolu Alevîlerinde orucun, namazın ve diğer ibadetlerin olmamasını onaylar? Bu, gerçekten akıl, fikir ve izana sığmayan bir iştir. Olsa olsa bu bizi rahat bırakmayan, kanlarımızın akmasından çıkar sağlayan bir takım düzenbazların işi ve oyunudur. Bunun aklî ve ilmî hiçbir

dayanağı yoktur. Alevîlerin oruç ve namazı yoktur demekle İslâmî değildir demek eş değerdedir. Ben oruca, namaza inanmıyorum demek Kur'ân'ı inkâr manasına gelir ki bu da insani küfre götürür. Allah korusun. Bilindiği gibi Alevîliğin mezhebi İmam Cafer Sadık'ın şahsında On İki Ehlibeyt İmamı'na uymaktır. Bu konu yeterince kaynaklarımızda mevcuttur.

Alevîyim diyen bir insanın uyması gereken ameller kısaca şunlardır:

1- Saltanat ve zulmün her türünün İslâm'da olmadığına inanmak.

2- Takvada 14 masum-i pakı ve On İki İmam'ı kendisine örnek almalı, yaşayan bir müçtehide uymalı ve onun fetvalarıyla amel etmelidir.

3- İslâm'ın emri olan sabah 2, öğlen 4, ikindi 4, akşam 3 ve yatsı 4 rekât olmak üzere günde 17 rekât farz namaz kılmalıdır; varsa kazalarını eda etmeli, imkân dâhilinde de günlük 34 rekât olan sünnet namazları kılmalı.

4- Kur'ân'a inanmalı; onun emir ve yasaklarına uymalı.

5- Cuma akşamları namazdan sonra kitaplarımızda yer alan dua ve zikirleri yapmalı.

6. Namazda Ehlibeyt İmamları'nın uyguladığı gibi eli açmak, secdede alnı yiyecek, giyecekten olmayıp, toprak ya da topraktan olan, en iyisi de imamların kabir toprağına veya onlardan yapılmış olan mühür üzerine koymak. Ayrıca namazların sırasını gözetmek.

7- Ramazan ayında bir ay oruç tutmak. Allah Teala oruç hakkında Bakara Suresi 185. ayette şöyle buyurmakta:

Ramazan ayı öyle bir aydır ki bu ayda Kur'ân nazil olmuştur... Sizden kim bu aya erişirse bu ayda oruç tutsun. Kim hasta veya yolcu olursa (tutamadığı günler sayısınca) başka günlerde kaza etsin.

8- Alevîyim diyen herkes zekât ve humusunu vermelidir.

9- Hac boynuna farz olan ömründe bir kez hac farizasını yerine getirmelidir. Hac Arabistan'a gidip krallara yardım etme maksadıyla yapılmayacağı bilinmelidir. Sadece ve sadece Allah'ın emrini yerine getirme amacıyla yapıldığına inanılmalıdır.

10- Tevella ve teberra'yı bilip Allah'ın, Peygamber'in, Ehlibeyt'in dostuna dost, düşmanına düşman olarak Allah yolunda cihat etmelidir. Ama ne yazık ki bugün aramızda Allah ve Peygamber düşmanları daha çok rağbet görmekte ve ilgi toplamaktadır.

11- Marufu (iyiliği) emredip münkerden (kötülükten) sakındırmak. Yani İslâm ve Kur'ân'ın emrettiği doğrultuda hakkı söyleyip yaymak; kötülük ve çirkin işlerden de men edip sakındırmak.

12- Kur'ân okumak ve okutmak. Bu gün buna gerçekten çok fazla ihtiyaç duymaktayız. Her Alevîyim diyenin önce Kur'ân'ı okuyup incelemesi ve sonra da karar vermesi gerekmektedir; ön yargıdan uzak bir biçimde bunu yapmalıyız.

13- Kurban Bayramı'nda elinde varsa kurban kesmek, yakınlarını görüp gözetmek, ölmüşlerini ziyaret etmek. Bunun çok sevabı var.

14- Muharrem ve safer aylarında İmam Hüseyin ve Kerbela şehitleri için yas tutmak, her namazdan sonra onlara selavat göndermek, son derece eğlenceden kaçınmak şarttır. Çünkü Kerbela şehitleri için bir damla gözyaşı dökene cennetle müjdelenmiştir.

15- Kur'ân'da haram olan zina, içki, kumar, gıybet, yalan, kötü olan ne varsa haramdır; bunlardan kaçınmak.

16- Her Alevî ister gizli, isterse de açık olsun yaptığı her şeyin Allah'ın gözetiminde olduğunu bilmeli ve On İki İmam'ı kendine örnek edinmelidir.

Evet, sevgili kardeşlerim, özetle bir Alevînin uyması gereken görevleri Ehlibeyt İmamları'mızdan ve fıkıh kitaplarından aktarmaya çalıştım. Bu musibet ve çıkmazlardan kurtulmanın tek çaresi, yolu tanıyıp amel etmektir. Sevgili Peygamberimiz bir hadisinde buyurmuştur ki:

Bir müminin ameli hiç ölmeyecekmiş gibi çalışmak, yarın ölecekmiş gibi de Allah'ın emirlerini yerine getirmek olmalıdır.

İmam Cafer Sadık (a.s) da şöyle buyurmakta:

Bizim dostlarımız, amelinizle bize kir olmayın. Salihi amelinizle bize ziyet olun.

Başka bir hadiste ise şöyle yer almıştır:

Namazını hafife alanlar bizim şefaahatimize nail olamazlar.

Kaygusuz Abdal Kimdir?

İnsan akli ve mantığı bunu kabul etmektedir: Görevimiz bugün bizi yöneten inkârcılara uymak değil, seçkin ve masum olan imamlarımıza uymaktır. Bütün bunların doğru olmadığını iddia edenler olacaktır. Biz de bunun bilinciyle yola çıkıp burada değerli halk ozanımız Kaygusuz Abdal'a kulak verelim. Ozanımızın namaz ve oruç hakkında neler dediğine ve kimlerin yalan söylediğine bir bakalım:

İslâm'ın şartını sual edersen,
İcmalinde şartı beştir efendim;
Muradın eğer iman öğrenmekse,
Onun da adedi beştir efendi.

Savumla selat zekât ile hac,
Malın var ise hak yoluna saç,
Biri şahadettir lisanını aç,
Bu sana acayip iştir efendi.

Peygamberleri sev onlara inan,
İnanmayanlar ol nara yanan,
Melek kitap ahiret olmaz mı ihsan,
Var ise imanın hoştur efendi.

Din Muhammed dini cümleden asıl,
Gayrı dinleri bilmezsen nasıl,
Ziyade değildir, üç farzdır gusül,
Mazmaza, istinşak, beden yaştır efendi.

Biz dört biliriz abdestin farzını
Gel öğrenmeye var ise kastın,
Dirseklerin mail yumalı destin,
Vech ile ricleyin yaştır efendi.

On iki şartı vardır selatın,
Aynel yolun var ise bilir illetin,
Onun da adedi şeytir efendi,
Kılırsan ne güzel iştir efendi.

Hadesten necesten eyle taharet,
Ört avret yerini etme kerahet,
İstikbal-i kible vaktiyle niyet,
Bu altı saydığım dıştır efendi.

Tekbir al ellerin başına götür,
Kıyam kıraat rükû sücut dur,
Kaide ahirde bir miktar otur,
Bu sana ne güzel iştir efendi.

Kaygusuz Abdal'ın bildiği böyle,
Noksanım var ise doğrusunu söyle,

Su bulamaz isen teyemmüm eyle,
İki darp bir niyet üçtür efendi.

Evet, sevgili kardeşim, bilindiği gibi Kaygusuz Abdal'da Hacı Bektaş-ı Veli ve Abdal Musa Sultan'ın da ermiş müritlerindendir. Balkanlara, Mısır'a kadar ünü dağılmış; Anadolu'da da tüm Alevîlerin ilgi ve beğenisini toplamış büyük bir hak ozanımızdır. Onun gerçek Alevîliğinden hiç kimsenin kuşkusuyoktur. Kaygusuz Abdal bu kısa deyişiyile adeta Kur'ân ve Ehlibeyt'e uygun bir amel kitabının anlatabileceği birçok konuları gayet güzel bir üslupla anlatmış ve açıkça dile getirmiştir. İslâm'ın şartını, namazın vakit ve adabını, imanın şartlarını, orucun, haccın, guslün, abdestin, teyemmümün, kıyamın, kıraatin, rükûnun, secdenin, ne demek olduğunu çok güzel bir biçimde anlatmıştır. Ayrıca Hz. Muhammed'in (s.a.a) getirdiği İslâm dininin yüceliğini dile getirmiş ve inkârcılardan da beri olduğunu ortaya koymuştur. İmam Hüsey'in (a.s) nasıl Yezid karşısında hakkı temsil ediyorduyorsa, Kaygusuz Abdal da oruç, namaz bizim değildir, diyenlerin karşısına çıkıyor ve bunlar bizindir diyerek hak safında yer aldığını söylüyor. Bugün, bunların birinin var dediğine diğeri yok diyor. Acaba biz Alevî olarak hangi tarafta yer almalıyız. Bunu üzerinde çok iyi düşünmek, araştırmak ve karar vermek zorundayız. Bir Alevî olarak bu hepimizi ilgilendiren bir konu ve üstümüze düşen bir görevdir.

Saygı değer hak ozanımız Kaygusuz Abdal bu konuyu çok güzel bir üslupla dile getirmiş ve biz Alevîlere ışık tutmuştur. Allah ona gani gani rahmet eylesin.

Bazı insanlar dost gibi gözüküp bilinçli ya da bilinçsizce bize en büyük düşmanlığı etmekte olduklarını görmekteyiz. Bizim namaz, oruç diyerek, Kur'ân ve Ehlibeyt yolunda cemaat olup yapılanmamızı asla istememekteler. Bunun nedeni ise cemaatler hâlinde bir araya gelecek olursak, o zaman

sömürecek kimse bulamayacak olmalarıdır. Bunu çok iyi bildikler için bir araya gelmemizi asla istememektedirler. Bizim şu halimiz onların bizden yararlanmaları için biçilmiş bir kaptandır. Bizim bu tehlikeyi göremeyişimiz kesinlikle gafletten başka bir şey değildir.

Kaygusuz Abdal'ın bu deyişi merhum Mehmet Tevfik Aytan'ın yazdığı "*Bektaşîliğin İç Yüzü*" kitabından alınmıştır; dileyen oraya bakabilir. Merhum aynı kitabında şeriat akide-leri başlıklı bir bölümde şöyle demektedir:

Alevî ve Bektaşîler her ne kadar diğer mezheplerle olmasa da kendi aralarında İmam Cafer-i Sadık fıkhı üzere namazlarını kılip, oruçlarını tutmuşlardır. Namazı eli açık, alınlarını secdede toprak üzerine koyarak namaz kılarlardı.

Alevîlik İslâmî değildir sözünü doğrulayacak en ufak bir delil ya da kaynak yoktur. Bu yüzden Alevîlik İslâm'ın özüdür diyoruz. İçinde namaz ve oruç olmayan bir yolun İslâm olmayacağı açıktır. Bir insan ben Müslümanım diyorsa artık onun Kur'ân hükümlerini inkâr etmeye hakkı yoktur. Ama inkâr etmeyip amel etmezse bu farklı bir hükmü doğurur. Bir mümin bu farzları eksiksiz yerine getirmeli; sonra irfanî (tasavvufî) konulara yönelmelidir. Eğer bir kimse bunlara inanmıyorsa, neyin tarikatına yönelecektir. Adam kitabında: İnsan için hiçbir ibadet şekli ve tarikat yoktur demektedir; gelip Almanya'da insanımızı aldatmakta, tarikat adı altında toplantılar düzenlemekte ve zehir kusan o kitaplarını halkımıza satmaktadır. Benim anladığım kadarıyla eğer bir insan ben Alevîyim diyorsa, bu insan mutlaka Alevîliğin ne olduğunu çok iyi bilmelidir. Bunu yapmadıkça onda oluşan bu boşluğu batıl yollarla birileri doldurmaya çalışacaktır. Yüce Allah şöyle buyurmaktadır:

Şüphe yok ki bir topluluk, kendinde olanı değiştirmedikçe Allah o topluluğu değiştirmez.¹

(Ey Peygamber), bu ayetlerin sana indiğini bilenler ve buna inanan kişiler, hiç inanmayan körlere benzer mi? Şüphe yok ki bu ayetlerimizi ancak akli anlayışı olanlar bilip de ibret alanlar bunu anlayabilirler.²

Bu ayetlerden anlaşılan Allah Teala'nın ben insana akıl ve fikir verdim, insan bununla düşünür, öğrenir ve öğretebilir demekte ve bunu kendi iradesiyle yapma kabiliyeti olduğunu vurgulamakta ve buyurmaktadır. Eğer insan kendini kötülüklerden arındırır ve korursa hem bu dünyada hem de ahirette kazançlı çıkacaktır. Kur'ân'ın birçok ayetinde Allah Teala inananları körler, sağır, karanlıkta olanlar, yoldan çıkmışlar, yolunu şaşırmışlar ve zalimler olarak tanıtmaktadır. Gerçekten uçsuz bucaksız, bir düzen içerisinde olan bu âlemin bir sahibinin ve yaratıcısının olmadığı iddia edilebilir mi? Bazıları ilâhi dinleri inkâr etmekle birlikte kendilerini ilerici olarak tanıtmaktalar. Böyle düşüncelere sahip olanlara şaşırp hayret etmemek gerçekten elde değildir.

Allah'ın (c.c) kör ve akılsız olarak tanıttığı bu kişiler, zaaf ve boşluklarımızdan çok iyi faydalanarak bize musallat olmakta ve iyileşmeyecek derinlikte yaralar açmaktalar. Bakın Kur'ân-ı Kerim şöyle buyurmaktadır:

Ey Muhammed şüphe yok ki sen bu ayetlerimizi ölü olanlara duyuramazsın, sağır olanlar da sesini duymazlar, körleri de doğru yola getiremezsin.³

Bu mübarek Allah kelamını anlamak için ille de müçtehit olmak gerekmez. Bu yüce ayet-i kerimede inananlar, ölümlere benzetilmektedir. Ayrıca ahirette de çok şiddetli bir

1- Rad/11

2- Rad/19

3- Neml/80-81

azabın onları beklediği haber verilmektedir. Bana göre akli olan bir kimse şu beş günlük dünya için bütün bunları göz ardı edemez. Çünkü insanlık tarihine baktığımızda dinsizlikle kemale ve mutlu bir sona ulaşan topluluk yoktur. Ehlibeyt'i izleyenlerin de birçok sorun ve musibetle karşılaştıkları bir gerçektir. İmamlarımız bu tür sorunları nasıl iman ve sabırla aşmışlarsa, biz Alevîler de ancak o yüce insanları izlemekle bu sıkıntı ve problemleri aşıp çözmemiz mümkün olacaktır. Yoksa Muaviye'ye, Yezid'e kızarak Allah da, Peygamber de, Kur'ân da, din de sizin olsun diyemeyiz. Yoksa kendi kendimize yapabileceğimiz en büyük kötülüğü yapmış oluruz. Ehlibeyt'i seviyoruz derken, bilmeden Yezid'e hizmet etmiş oluruz. Çünkü sevgili Peygamberimiz Gadir-i Hum'da Kur'ân ve Ehlibeyt'i biz inananlara emanet bırakmıştır. Zerre kadar insanî erdemi olan biri için emanete hıyanet etmek yakışmaz.

Nitekim yüce Allah şöyle buyurmaktadır:

Muhammed deki; bu Kur'ân Rabbinden taraf gerçek olarak indirilmiştir. Artık dileyen inanır, dileyen inkâr eder. Şüphe yok ki, biz zalimler için öyle bir ateş hazırladık ki, orada susadıkları zaman su yerine irin sunulacaktır. Onlar için orası ne de kötü bir yerdir.¹

Şimdi bu üç günlük dünya menfaatleri için, âlemlerin rabbi olan Allah'ı inkâr edip de ateşlere gark olmak akıl kârı mıdır gerçekten? Hâlbuki biz Kur'ân ve Ehlibeyt yolunu izlediğimizi iddia etmekteyiz. On İki İmam'ın miras bıraktığı bu yüce yol, gerçekten de insanlardan çok azına nasip olmaktadır. Allah Resulü insanların bu iki ağır ve değerli emaneti birbirinden ayırmamaları koşuluyla sapmayıp kurtuluşa ereceklerini beyan buyurmuştur. Kur'ân'ın olmadığı yerde Ehlibeyt, Ehlibeyt'in olmadığı yerde de Kur'ân yoktur. Yani Kur'ân'ı en iyi anlatacak olan Ehlibeyt'tir. O zaman Ehlibeyt'in

1- Şems/8-9

olmadığı bir yerde Kur'ân'dan, Kur'ân'ın olmadığı bir yerde de Ehlibeyt'ten söz edilemez; bu ikisi birbirinden ayrılmaz bir bütündür. Bir Alevîye inkâr değil, inanmak yaraşır. İnanç ise insana bazı yükümlülük, amelî eğilimler ve ibadet etme sorumluluğu yüklemektedir.

Bilindiği gibi ibadetlerin başında da namaz gelmektedir. Namaz ibadeti bütün mezheplerde var olan ve On İki İmam'ımızın da ittifakla kabul ettikleri üstün bir ibadettir. Namazla cemaat oluşmaktadır. Bu cemaat ise sosyal, siyasi yapılanmayı beraberinde getirmektedir.

Namaz bir düzen ve bir disiplin oluşturmaktadır. En başta doğru niyet, temizlik, sabırla dinlemeyi öğretmekte; makam, mevki, rütbe farkı gözetmeksizin zenginle fakiri, güçlüyle güçsüzü ayırım gözetmeksizin bir safta birleştirmekte, hep beraber Allah'a yönelmektedir. Namazda dünyanın en güzel eşitlik örneği sergilenmektedir. Peki, bu namaz Allah'ın emri midir? Şimdi bunu ortaya koyan ayetlerden birkaç örnek verelim:

Ey iman edenler cuma günü namaza çağrıldığınızda alış verişi bırakın, hemen Allah'ı anmaya koşun. Bilin ki bu amel sizin için daha hayırlıdır. Namazı kıldıktan sonra yeryüzüne dağılın ve kısmetinizi arayın.¹

Görüldüğü gibi Cuma Namazı diye kılınan bu namaz, Allah'ın kesin olan bir emridir ve bu emre istinaden kılınmaktadır. Bunu inkâr etmek, insanı küfre götürür. Müslüman olmayan biri bu ayete inanmayabilir, ama insanlığın gereği buna inanıp amel edene karşı da saygılı olmak zorundadır.

Allah'a secde edilen mescid ya da camileri ancak iman edenler, namaz kılanlar, zekâtını verenler yaparlar. İşte doğru yolda olanlar bunlardır.²

1- Cum'a/9

2- Tövbe/18

Ey Muhammed, iman eden kullarıma söyle ki, onlar namazlarını kılsınlar, zekâtlarını versinler, daha o gün gelip çatmadan, o günde ne bir alış veriş vardır, ne de bir dostluk.¹

Ey Muhammed deki, namaz kılın, güneşin zeval vaktinde ve akşam karanlığı basınca ve fecir çağında, şüphe yok ki sabah namazı meleklerin tanık olduğu bir namazdır.²

Ey Muhammed sabah gün doğmadan ve akşam batmadan önce gecenin bir kısmıyla gün ortasında namaz kılarken Allah'ı noksan sıfatlardan tenzih et, O'nun rızasına mazhar ol.³

Ey Muhammed oku, Kur'ân'da sana ne vahy edilmişse ve namaz kıl, şüphe yok ki namaz insanı kötülüklerden alıkor.⁴

Evet, kardeşlerim, demek ki namaz kılanlar, bu konuda emek verenler cami, mescit yapanlar, bunu durup dururken yapmıyorlar. Hiç şüphesiz bu konuda daha bunlara benzer ayetler mevcuttur. Bizim örnek olarak verdiğimiz bu ayetler de açıkça gösteriyor ki, bizzat Allah Teala namazı inanan herkese farz kılmıştır. Namaz ve oruç Kur'ân'ın açık hükümleridir. Durum böyleyken namaz ve oruç bizim değildir dediğinde Kur'ân'ın açık hükmünü reddetmiş olursun; bu da Kur'ân'ı inkâr etmek anlamına gelir. Namazın vakitleri ayetlerle belirlenmiş, ayrıntıları dahi bırakılmaksızın her namazda Fatihâ ile bir surenin okunmasının gerekliliği açıklanmıştır. Ayrıca namazın insanı kötülük ve fehşadan koruduğu beyan edilmekle de bu ibadetlerin Allah'a yakınlaşma ve insanın yararına olduğu için farz kılındığı anlamı ortaya çıkmaktadır.

1- İbrahim/31

2- Nisâ/78

3- Taha/130

4- Ankebut/54

Allah Teala'nın hiç kimsenin oruç ve namazına ihtiyacı yoktur. Bu ibadetler sayesinde insan Allah'ın istemediği şeylerden, insanın bizzat kendi hayatına tesir eden davranışlarından kendisini koruyabilir, hakkı batıldan ayırt edebilme yetisi kazanır. Bu emirleri yerine getirenlerin, gerçek anlamda namaz kılan, oruç tutan, zekât veren ve ahiret gününe inanların doğru yolu bulmuş ve kurtuluşa ermiş kimseler oldukları bize bildirilmiştir.

Burada dikkat edilmesi gereken bir başka husus da bütün namaz ayetleriyle birlikte zekât emrinin de olmasıdır. Allah bu emirlerle fakir fukaranın korunmasını irade etmiş ve bunu insanlara farz kılmıştır. İnsan bunu biraz irdeleyip baktığında, İslâm dininin sosyal adalet dini olduğunu görecektir. Eğer herkes üstüne düşen emirleri yerine getirirse yeryüzünde mağdur ve aç bir insan dahi kalmayacaktır. Bu adalet 12. İmam Hz. Mehdi (a.s) döneminde tam anlamıyla uygulanacaktır. Gerçek bir Alevî Kur'ân'ın açık emri olan namaz ve oruç hakkında nasıl "bunlar bizim değildir, biz cami ve mescit de istemiyoruz" diyebilir? Hadi bunlar bir tarafa bazılarının biz Müslüman da değiliz dediklerini net bir şekilde ifade ettiklerini duyduğumuz hâlde nasıl oluyor da bunların peşine takılıp gidiyoruz. Neden siz kimsiniz diye soramıyor ve Allah'ın emirlerini dinlemiyoruz. Milyonlarca insanın elinde Allah'ın kitabı Kur'ân iken; bizim elimizde bir kırık saz bulunmaktadır? Bununla birlik ve beraberlik nasıl sağlanacaktır ülkemizde. Bunlar bizim dertlerimiz; ben de bir kardeşiniz olarak bunları kitaplarımda dile getirmekte ve bu gerçekleri ortaya koymaktayım. Bunun tahlil ve takdirini siz değerli okurlara bırakıyorum.

KÂFİRLER HAKKINDAKİ HÜKÜMLER

Aziz kardeşlerim, kâfir sözcüğünü kullanırken özellikle her hangi bir kimseyi ve grubu kastetmediğimin bilinmesini isterim. Böyle bir hakkım da yoktur zaten. Ancak biz Alevîlerin nerede hataya düşüğümüzü iyice analiz edebilmemiz için birkaç ayeti örnek olarak vereceğim. Buna geçmeden önce kâfir kavramının anlamı üzerinde duracağım biraz.

Kâfirin lügat anlamı, var olan bir şeyin üstünü örtmek ve gizlemektir. Araplar çiftçiye ürünü toprağa gömüp onun üzerini örtüp gizlediği için kâfir derler. Dinî literatürde ise hak olan bir şeyi inkâr edip gizleyene kâfir denir. Delil ve kanıt olmaksızın bazı çıkarıcıların oyununa gelerek kâinatın yaratıcısı yoktur demekteler. Hâlbuki daha karşında konuşurken kendisinin dahi inkârında samimi olmadığını görürsün. Bir taraftan ben inanıyorum, der; diğer taraftan hemen söylediğini unuttur. Yeminler ederek sözünü kabul ettirmeye ve inandırmaya çalışır. Ve bu sözlerdeki samimiyetsizliğin kanıtı iken, birden var olan Yaratana inkâra kalkıştığını görürsün. Kur'ân bu gibi insanlara kâfir demektedir. Şimdi de Allah Teala'nın kâfirler hakkında neler buyurduğuna bir bakalım:

Deki: Ey Kâfirler! Siz benim taptığıma tapmazsınız. Ben de sizin taptıklarınıza tapmam. Sizin dininiz size, benim dinim de banadır.¹

1- Kafirun Suresi

Bu mübarek surede puta tapan inkârcıların kâfirler olduğu beyan edilmektedir.

O kişiler ki iman ettiler de sonra dönüp kâfir oldular. Sonra gene iman ettiler, sonra gene kâfir oldular. Sonra da küfürlerini arttırdılar. Allah suçlarını örtmez onların ve doğru yola hidayet etmez onları.¹

Bu mübarek ayetten anlaşılan o ki, İslâm'ı, Kur'ân'ı hiç görmediği ve bilmediği için batıl dinler üzere olan bir kimse daha sonra İslâm'la Kur'ân'la tanışarak Müslüman olur; bu iman onun geçmişini tamamen temizler ve bütün günahları affolur. Ama İslâm ve Kur'ân'ı bildiği hâlde tekrar döner ve inkâr edip küfründe de ısrar ederse, Allah bu tip insanları hiç affetmeyeceğini bize haber veriyor.

Bu nedenle ben Alevîyim diyen her kardeşimin hep beraber düşünüp taşınıp İslâm'ın bizim dinimiz olduğunu ve Alevîliğin de İslâm'ın özü olduğunu görmesi gerekmez mi? Âlemin tamamı İslâm'ı yaşamasa da Allah'ın din olarak bize İslâm'ı seçtiğini bilip yaşamamız gerekmez mi?

Peki, durum böyle iken biz Alevîler arasında dolaşıp sapık fikirler ortaya atan ve inkârcı olan bu şahıslar kimlerdir? Bunları irdeleyip tanımamız gerekmez mi?

İşin aslı kâfirlerden daha tehlikeli olan münafıklardır. Bu kesimle ilgili olarak birçok ayet bulunmakla beraber başlı başına bir sureye de bu ad verilmiştir. Kur'ân'da yer alan Münafikun suresinin ilk ayetleri şöyle başlamaktadır:

Münafıklar sana geldiklerinde dediler ki: Tanıklık ederiz ki şüphesiz sen Allah'ın Resulüsün. Ve şüphesiz Allah da bilir ki sen O'nun peygamberisin. Ve şüphesiz münafıkların yalancı olduklarına Allah şahadet etmektedir.

1- Nisâ/137

Onlar yeminlerini kalkan olarak kullanarak halkı yoldan saptırmışlardır. Şüphesiz ki onların bu yaptığı ne de kötüdür.¹

Münafıkları elemli bir azapla müjdele.²

Evet, değerli mümin kardeşlerim bir insanın kâr ve zararı sadece bu dünyaya has kılınmamıştır. İstisnasız herkesin hesap vereceği bir gün mutlaka vardır. O günde her ferdin en ufak ve en büyük amelleri ortaya serilecek. Nitekim Kur'ân'da şöyle buyurulmuştur: "**Zerre kadar hayır da yapsanız görürsünüz; şer de.**"

Sevgili Peygamberimiz münafıklarla ilgili olarak şöyle buyurmaktadır:

Ben sizin için kâfir ve müşrikten korkmam. Onların durumu bellidir; o yüzden size zarar veremezler. Ama münafıklardan sizin için korkarım. Onların içleri başka, dışları ise bir başkadır. İnsanlığa en tehlikeli olanlar da bunlardır.

Biz Alevîler için en önemli konulardan biridir bu. Çünkü tarih boyunca bunlardan çok çektik ve hala da çok şiddetli bir şekilde çekmekteyiz. Zamanımıza baktığımızda bazı simaların aleni olarak 40 yıl Maoculuk, Lenicilik uğruna mücadele vermiş olduklarını görmekte ve buna tanıklık etmekteyiz. Bu insanlar hiçbir dine inanmadıklarını aşikâr olarak söylemekte idiler. Buların ideolojilerinde ne Allah'ın, ne Peygamber'in, ne On İki İmam'ın ve ne de Hacı Bektaş-ı Veli'nin bir yer ve değeri yoktu. Kendileri kitaplarında, yazılarında bunu açıkça itiraf etmişler ve demişlerdir ki bizim bunlarla en ufak bir ilişimiz yoktur. Bunlar gericilerin inandığı dogmatik şeylerdir. Biz bunları aşmışız diyorlardı. Peki, şimdi ne oldu da iddia ettikleri o sistemlerin ömürlerini tamamlamasıyla hareke-

1- Münafıkun/1-2

2- Nisâ/138

te geçip buldukları mekânların başına On İki İmamların, Hacı Bektaş-ı Veli'lerin resimlerini asmaya başladılar. Ve bu defa da Alevîlikten dem vurmaya ve ön saflarda yerlerini almaya başladılar.

Bunu başarmalarının asıl nedeni Alevîlerin mezhep İmanı olan İmam Cafer-i Sadık'ın yol göstericiliğinin ve mezhebini önün kesilmesi ve bu hak yolunun onların yüzüne kapatılmasıdır. Bundan dolayı da içimizde yetişkin din âlimimiz kalmamış, bize Alevîlik adına, din adına öğretilenlerin çoğunun kulaktan dolma hiç bir temel ve kaynağı olmayan, Alevîlikle de bağdaşmayan yanlış bilgiler olmuştur. Bu boşluktan dolayı sürekli olarak münafıklar, her zaman ve mekânda bize musallat olmayı başarmışlar; hatta bunlardan birçoğu bize din bilgini ve önderi olarak tanıtılmışlardır. Alevî tarihinde bunun örneklerine çok fazlaca rastlanmaktadır. Bize İslâm dışında Ateşperestlik, Şamanistlik, Batınlık, Bahailik gibi yeni yeni dinler bulmuşlardır. Eğer biz Alevîler bu konuya ciddiyetle eğilip üzerinde titizlikle durmadığımız ve gaflet uykusundan uyanmadığımız sürece bu tür oyunlar devam edip gidecek ve bu tür olaylara daha çok şahit olacağız. Bunların doğuracağı musibet ve sıkıntıları bu güne kadar yaşadığımız gibi bundan sonra da karşımızda bulacağımız kaçınılmaz bir sonuçtur. Hâlbuki Alevîlik kelimesi isim olarak Hz. Ali'nin soyuna verilen mübarek bir isimdir. Bu üstün soydan pak ve temiz On İki hak imamımız, nice veli ve evliyalar dünyaya gelmiş, insanlığa ışık tutmuşlardır. Yolunu şaşırın, karanlıkta kalan bir insan ya da topluluk bunları tanır, kendine kılavuz edinirse, karanlıklardan aydınlığa çıkar. Ben Alevîyim diyen herkesin ölçü alacağı ancak Kur'ân ve Ehlibeyt'tir; bu saydıklarımızdır. Yüce Allah Kur'ân-ı Kerim'de Ehlibeyt hakkında birçok ayet nazil buyurmuştur; onların makam ve üstünlüğünü sevgili Peygamberimiz de birçok hadislerinde beyan buyurmuştur. Şimdi bu ayet ve hadislerden birkaç örnek aktaralım:

t.me/caferilikcom

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

EHLİBEYT HAKKINDAKİ AYETLER VE HADİSLER

Sevgili kardeşlerim, Ehlibeyt hakkında birçok ayet inmiştir. Kevser Suresi'nin tüm ayetleri Ehlibeyt'le ilgilidir. Bu surede şöyle buyrulur:

Şüphesiz biz sana Kevser'i verdik. Artık Rabbin için namaz kıl ve kurban kes. Şüphesiz sana ebter, (soyu kesik) diyenler var ya işte nesli kesik olan onlardır.

Bu sureyi tefsir edenler yazmışlar ki: Bir kısım münafıklar, Allah Resulü'nün erkek çocukları yaşamadığı için ona ebter, soyu kesik diyorlardı. Allah, habibinin imdadına yetişti ve bu sureyi nazil ederek öyle bir müjde verdi ki, hem dünya, hem de ahirette çok yüce değeri olan kızı Fatıma'yı Kevser olarak ona verdi. Yani "Biz sana Fatıma'yı verdik. Sen namaz kıl, kurbanını kes, çünkü senin soyun bundan devam edecektir."

Alevî olan herkese göre, Hz. Fatıma yeryüzünün kevseridir. Bu nedenle Anadolu Alevîleri bu soydan gelen dedelere, seyyitlere itibar etmekte ve gereğince de saygı göstermektedirler.

Bir başka ayette de şöyle buyrulmaktadır:

Allah ancak siz Ehlibeyt'ten her tür günah ve çirkinliği uzaklaştırmak ve sizi tertemiz kılmak ister.¹

1- Ahzab/33

Alevîyim diyen birinin inancı böyledir. Eğer Allah Teala onların temizlemeyi irade etmişse artık onlar temizdir demek anlamına gelir. Çünkü bir başka ayette: "...Allah bir şeye ol deyince o oluverir."¹ buyuruyor. Öyleyse Allah bunu yapmaya güç yetirendir. Bu durumda onların bulunduğu taraf hakkın tarafıdır. Onlara düşman olanlar ise batılın taraftarı ve batılı temsil etmektedirler. Bu yüzden Alevîler Ehlibeyt'in yani On İki İmam'ın masum olduklarına inanmakta, onların çizgisinde ve yolunda yürümektedirler.

Ehlibeyt'le ilgili bir başka ayet de "meveddet" diye bilinen ayettir:

Bu Allah'ın inanan ve iyi işlerde bulunan kullarına müjdesidir. De ki: Ey inananlar, sizden bu tebliğime karşılık bir ücret istemiyorum. Sizden istediğim ancak yakınlarıma sevgidir. Kim güzel ve iyi bir iş yaparsa onun mükâfatını arttırırız. Şüphesiz Allah, suçları örter, iyiliğe, mükâfatla karşılık verir.²

Bu ayeti kerimede de görüldüğü gibi sevgili Peygamberimizin yakınları olan Ehlibeyt'ini sevmek her Müslümana farz kılınmıştır. İnsanların hidayeti için 23 yıl boyunca çekmiş olduğu çeşitli zorluk ve sıkıntıların karşılığı olarak sadece yakınlarına sevgi istenmiştir. Bir başka ayette sevginin nasıl olacağı şöyle beyan edilmiştir:

De ki: Allah'ı seviyorsanız bana uyun.

Sevgi kaçınılmaz olarak uymayı gerektirir. Bu ayetten anlaşılan Ehlibeyt'e uymak Allah'ın açık bir emridir.

Ehlibeyt'le ilgili bir başka ayet de "velayet" ayetidir:

1- Yasin/82

2- Şura/23

Sizin dostunuz (veliniz), ancak Allah'tır ve Peygamberidir ve namaz kılarken rükû halindeyken zekât veren müminlerdir.¹

Bu ayet Hz. Ali'nin namazda rükû hâlinde iken, bir miskinın sadaka istemesi üzerine, parmağındaki yüzüğü uzatarak sadaka olarak vermesinden sonra nazil olduğu beyan edilir. Bu ayetin onun hakkında indiği söylenmektedir. Bu da bize üzerimizde velayet hakkı olanların Allah, Hz. Peygamber, Hz. Ali ve On İki İmam olduğunu göstermektedir. Bütün peygamberlerin vasisini seçip belirlemek de sadece Allah'a aittir; bu konuda hiç kimsenin söz hakkı yoktur; tamamen O'na mahsustur. Hz. Muhammed'den sonra onun vasisinin kim olacağını bu ayeti kerime ve diğer ayetlerle Allah Peygamberine ve onun vesilesi ile de tüm müminlere duyurmuş ve haber vermiştir. Bu vasilerin ilki Hz. Ali (a.s) ve sonuncusu da Sahibe'z-Zaman İmam Mehdi'dir (a.s). Eğer biz bugün Alevîliği böyle anlayıp yaşarsak, bu bizim için en büyük iftihar ve en büyük şereftir. Çünkü bu, Allah'ın emrine tabi olmakla elde edilmektedir. İşte İslâm'ın özü olan Alevîlik budur. İmamlarımız, velilerimiz, âşıklarımız ve ozanlarımız bu örneği en güzel şekilde sergilemiş ve bu güne taşımışlardır. Bütün güçleriyle Kur'ân ve Ehlibeyt ahlakını, inancını ve sevgisini yaymaya çalışmışlardır.

Kur'ân'da Ehlibeyt hakkında yaklaşık 380 ayetin onların üstünlük ve haklarından söz ettiğini söyleyen elimizde birçok kaynak eser bulunmaktadır. Ancak konumuzla ilgili olarak bu kadarıyla yetiniyoruz. Sevgili Peygamberimizin Ehlibeyt'i hakkında buyurmuş olduğu hadisler de oldukça fazladır. Bunlardan da bir kaç örnekle yetineceğiz.

1- Maide/55

H. Peygamber'den (s.a.a)Ehlibeyt Hakkında Hadisler

Benim Ehlibeyt'im bendendir, ben de onlardanım.
Kim onları benden ayrı görürse bizden değildir.

Ehlibeyt'imın düşmanı benim düşmanumdur. Benim düşmanımrsa Allah'ın düşmanıdır.

Atalarımız ve dedelerimiz Allah Resulü'nün bu buyruğundan yola çıkarak, teberrâ ve tevella kuralına sadık kalmışlar; Allah'a, Resulü'ne ve onun Ehlibeyt'ine dost olanla dost, düşman olanla ise düşman olmuşlardır. Bu da Alevîliğin İslâm'ın özü olduğunun diğer bir kanıtıdır. Bu hadisler Ehlisünnet'in birçok kaynaklarında sahih olarak kabul görmüş hadislerdir. Uyduruk hadisler değildirler. Bu konuyla alakalı ayrıntılı ve daha geniş bilgiyi ilk iki kitabımda detaylarıyla vermeğe çalışmışım. Bu konuda daha geniş bilgi edinmek isteyenlerin o kitaplara müracaat etmelerinde yarar vardır. Bu belgeler Alevî olmanın yolunu ortaya koymaktadır. Biz artık başkalarının hatalarını tekrarlamak yerine, nerede hata yapılmış, onu bulup zararın neresinden dönülürse kardır mantığıyla hareket etmemiz lazım.

Yine Hz. Peygamber şöyle buyurmuştur:

Benim Ehlibeyt'im aynen Nuh'un Gemisinin misali gibidirler. Gemiye binenler nasıl kurtuldularsa, benim Ehlibeytime uyanlarda öyle kurtulacaklardır.

Ali hak ile hak da Ali ile, dünya ne kadar dönerse dönsün.

Demek isteniyor ki Ehlibeyt hangi tarafta ise hak da o taraftır; hakkın temsilcileri bunlardır ancak.

SORUNLARIMIZ

Sevgili kardeşlerim Alevîlik gerçekten çok ulvî bir isimdir. Anadolu'da bize nispet edilmiştir. Mutlaka bu isime layık olmamız gerekmektedir. Ama dinsizlikle bu isme layık olmak mümkün değildir. Alevîlerin On İki İmam'ının tamamını Kur'ân'ı ve dini öğreten; Peygamber ve imamların dışında hiç kimseden bilgi edinmeyen üstün ilim sahibi yüce kimselerdir. Bu imamların her biri Kur'ân-ı natıkdırlar (konuşan Kur'ân'dırlar) ve Kur'ân'ın tamamının bilgisine sahiptirler.

On İki İmam'ın yetiştirdiği Kur'ân âlimi ve hafızlarının sayısız olduğu açık olan bir gerçektir. Üç kıtada çok değerli Kur'ân ilmiyle yetişmiş İslâm uleması İslâm dinine bağlı olarak yaşamış ve günümüzde de yaşamaktadır. Durum böyle iken Kur'ân hakkında şüpheye düşmek tamamen yersizdir. Tarihte Ehlibeyt İmamları'ndan ve onlara bağlı âlimlerden asla böyle bir şüphe ve izlenime rastlanmamıştır. Öyleyse, biz cami istemiyoruz, oruç ve namaz bizim değildir, diyenler veya bunları bize musallat edenler kimlerdir? diye sormak lazım gelmez mi bu gün?

Bir insanın hangi soy ve ırktan geldiği gerçekten hiç önemli değildir. Asıl önemli olan insan hangi tarafta yer aldığıdır. Tarihe baktığımızda çıkarıcı ve inkârcılar için, doğrular her zaman bir tehlike olmuştur. Allah'ın gönderdiği yüce elçiler her zaman Nemrutlara, Firavunlara, Ebu Cehillere, Ebu Süfyanlara ve Yezitlere tehlike olmuşlardır. Çünkü inkârcıların

ve zorbaların ayakta kalmaları için doğruların bastırılması ve insanlık dışı olan anlayışların yayılması ile mümkündür ancak. Mezhep hakkımızın yasaklanması, âlimlerimizin yok edilmesi ile elde ettikleri bu anlayışın bugün de devam etmesi gerekmektedir.

Anladığıım kadarıyla bu ateistleri içimize sokanlar devletle ilintisi olan çıkarıcı ellerdir, diye düşünüyorum. Çünkü bunlar bizim İslâm anlayışımızda her türlü saltanatın, krallığın ve şahlığın yeri olmadığını çok iyi bilmektedirler. Hiçbir devlet adamının kendi hakkı dışında devletin beytülmalinde kendisi için en ufak bir tasarruf hakkı yoktur ki saraylar, hanlar, hamamlar yaptırmaya kalkışsın. Eğer böyle yaparsa o zaman İslâmî olmaktan çıkar. Bunun en güzel örneği geçmişte ve günümüzde yaşayan sultanlardır. Hak tarafının en güzel ve mükemmel örnekleri ise başta Hz. Muhammed, Hz. Ali ve diğer masum imamlarımızdır; hayatları boyunca halkın en fakir kesimi gibi yaşamışlar ve beytülmale kendi menfaatleri doğrultusunda asla dokunmamışlardır. Bunların gizlenmesi ve halkı bunlardan koparmalarındaki yegâne sebep Anadolu'da yaşayan Alevîlerin böyle bir İslâmî anlayışa sahip olmamalarıdır. Bunun dışında hangi siyasi akıma girerse girsinler ister Şamanist olsunlar, isterse de Ateşperest olsunlar; ister sağcı olsunlar, isterse de solcu olsunlar; isterse hiçbir dine inanmayan ateist olsunlar fark etmez, ama asıl İslâm'ın özü olan Kur'ân ve Ehlibeyt yoluna yönelmesin ve Alevî olmasınlar; bütün mesele bundan ibarettir. Alevîlik İslâm'ın özüdür sözünü söylemek bunlar için çok büyük bir tehlike sayılmaktadır. Çünkü Kur'ân ve Ehlibeyt'in gölgesinde bir araya gelmemiz ve yapılanmamız, bu inkârcıların işine asla gelmemektedir.

Diğer mezhep mensubu kardeşlerimizin oluşturduğu yapı ve cemaatler halkın büyük bir kısmına hitap etme olanağı bulmuş sosyo-ekonomik bakımından da güzel bir da-

yanışma örneği sergilemiş ve bir güç oluşturmuşlardır. Bu dayanışma ve yapının oluşmasını biz Alevîlere çok görmektedirler. Bu inkârcıların tek gayesi hiçbir dine inanmadıkları hâlde kalkıp hem de Alevîlik adına yüce İslâm'a, Kur'ân'a saldırarak biz cami ve mescit istemiyoruz, mezhep hakkımızı da istemiyoruz, demeleri dikkatleri kendi üzerlerine çekmek ve önde olmaktır.

Okumuş ve dinî ilimleri almış adamlarımızın olması da bunların işine gelmez. Öğretisi, temeli ve adı dinî motiflerle süslü olan Alevîliğin halkı Müslüman olan Türkiye'mizde din karşıtı ve din dışı gösterilmesi bize olan kin ve düşmanlığı artıracaktır. Bundan ise hem vatanımız, hem de insanlık zarar görecektir, sadece bir taraf değil, bütün taraflar zarar görecektir. Çünkü ayrılıklar hiçbir dönemde yarar getirmemiştir.

Bunun yanında bizim kendi mezhep hakkımızı istememiz, Türkiye'de ayrılık ve fitne çıkarma amaçlı değildir asla. Tam tersine bu birlik için atılacak en isabetli bir adım olacaktır. Çünkü tarih boyunca yapılan yanlışlıkların hiç kimseye faydası olmamıştır ve olmayacaktır da. Bu yanlış devam ettirmenin de en küçük bir faydası da yoktur. Yasalar çerçevesinde diğer mezheplere verilen hak Caferîler olarak bize de verilsin. Bize de kendi âlimlerimizi yetiştirme olanağı tanınsın. O zaman diğer mezheplerle sadece aramızda bir kısım içtihat farkları kalır ki, bu da diğer mezheplerde olduğu gibi hoşgörülle devam edip gider. O zaman göreceksiniz ki, aradaki düşmanlıklar yok olmuş, onun yerine dostluklar, kardeşlikler oturmuş olacaktır.

Hiç bu ayrılık olur mu? Hepimiz şuna şahit olduk ki, Türkiye'de Alevî, Sünnî gerginliği alevliler Hz. Ali'yi, On İki İmam'ı sevdikleri için ya da kendi mezheplerini yaşadıkları için yaşanmamıştır. Tam tersine bu gerginlik mezhebimizi yaşayamadığımız için bizden bu yönde oluşan boşluğu bir

kısım İslâmî olmayan gelenekler, göreneklerin doldurmasından kaynaklanmıştır. Böylece bizi İslâm dini ile karşı karşıya getirmişlerdir.

İşte Alevî Sünnî gerginliği açıkça dinli dinsiz sürtüşmesidir. Bu ayrılığın, bu gerginliğin devamını isteyenler hiç şüphesiz Türkiye'nin de birliğini istemeyenlerdir. Yapılan propagandalar insana bunu çağrıştırmaktadır. Bunun başka türlü izahı mümkün değildir. Vatanını, milletini seven herkes bu konuyu ciddiye almalıdır. Bu vatan Alevîsiyle, Sünnîsiyle, hepimizin canımız kadar sevdiği vatanıdır.

Bazı kardeşlerim ve okurlarım tarafından şöyle bir soruyla karşılaşmaktayım, diyorlar ki, Ali Kirazlı senin kitaplarını okuduğumuzda görmekteyiz ki, gerçekten de Alevîlik böyle olmalıdır. Yani Alevî İslâm'ı en güzel bir şekilde yaşmalıdır. Bizler de bu kaniya varmaktayız. Ancak biz köyümüzde, çevremizde bu duruma şahit olamadık. Bizim gördüğümüz şudur ki, oruç, namaz hac gibi ibadetler bizde yoktur. Biz kalktık böyle gördük, biz bu ibadetlerin Sünnîlere ait olduğunu biliyorduk. Eğer bu ibadetler bize de farz ise o zaman bizi Sünnîlerden ayıran nedir? diye sorular yöneltilmektedir. Sizin bir kardeşiniz olarak bunları daha önce yayınlanan kitaplarımda detaylı olarak ele almışım.

Kitabın başından beri bunlara delil olacak ve ışık tutacak örnekler vermeye çalıştım. Alevîliğin ne olduğu, kimlerin Alevî olduğu ve diğer konular bunlara ışık tutacak niteliktedir. Bir millet, bir toplum kendi tarihini, kendi kimliğini bilmeli ve bu zorunludur da. Bu yapılmazsa onu halden hale sokarlar. İslâm tarihinin günümüze kadar olan geçmişini iyice incelediğimizde Allah'ın birliği, Hz. Muhammed'in hak peygamberliği, Kur'ân emir ve yasaklarının hiçbir dönemde Alevîlik Sünnîlik çatışması oluşturduğu görülmüş şey değildir. Çünkü bizim On İki İmam'ımız, sahabenin, Allah ve

Resulü'nün emirlerine uyanların en üstünü ve hayırlısıdır. Hiç birinin Kur'ân hakkında, namaz, oruç, hac, zekât ve diğer hükümler hakkında zerre kadar şüpheleri olduğu görülmemiştir. Alevî ve Sünnîler arasındaki bu gerginliklerin kaynağı asla bunlar olmamıştır. Eğer böyle olsaydı Muaviye ve oğlu Yezid Kur'ân hükümlerini kabul etmiş, namaz, oruç bizimdir demiş olmaları, İmam Ali, İmam Hasan ve İmam Hüseyin bunu kabul etmediklerinden dolayı aralarında savaş çıkmıştır, demek gerekir. Eğer insan böyle bir yanlışa saplanırsa, bu tamamen küfürdür, yalandır, iftiradır. Bu tamamen onların inanç ve yaşamlarıyla çelişen bir iddiadır.

Alevîlikle Sünnîliğin arasındaki ana fark imametle ilgilidir. Yoksa biz Sünnîlere benzemeyelim diye onlar Allah bir diyorken biz iki midir diyelim? Hayır, kesinlikle, dinin asıllarını terk etmek doğru değildir ve bunlar, üzerimizde oynanan çok tehlikeli oyunlardır. Bunlara çok dikkat etmeliyiz.

11. yüzyılda Anadolu'da Zeynelabidin'in soyundan olan Seyit Gazi, Battal Gazi, Hüseyin Gazi İslâm dini ve İmam Cafer Sadık mezhebini yaymışlardır. Hacı Bektaş-ı Veli'nin gelişiyile Osmanlı Devleti'nin temeli atılmış, Yeniçeri Ocağı kurulmuş, tam 213 yıl Kur'ân ve Ehlibeyt yolunu izleyerek oruçlarını tutmuş, namazlarını kılmış ve dinî emirleri ayrıntılı olarak yerine getirmişlerdir. Sekiz padişahın başta olduğu bu dönem de On İki İmam'ı temsil eden teslim taşıını her biri taşımıştır. O dönemde yapılmış cami ve mescitler bu birlikliğin en güzel delilidir. Yoksa Alevîlerin camisi, orucu, namazı yoktur demek, İslâmî değildir demekle eş değerdedir. Bu ise Alevîliğe yapılan en büyük düşmanlıktır ve bundan daha kötüsü düşünülemez.

Durum böyle olunca da birilerinin kalkıp biz Alevîler 15. yüzyıla kadar Müslümandık, ama sonradan gayrimüslim Alevîler olduk demeye hakları yoktur. Çünkü zaman ne kadar

akarsa aksın, başına ne belalar gelirse gelsin Alevîlik İslâm'ın özüdür. Alevîlik sağcılık ve solculukla tarif edilemez. Hakkın dışında hiçbir batıl, asıl olan Alevîliğe karışamaz.

Alevîliğin yolu dosdoğru sırat-ı müstakimde giden ve ondan asla sapmayan orta yoludur. Bu yol enbiyanın, evliyanın yoludur. Bu yol On İki İmam'ın yoludur, bu yol Kur'ân ve Ehlibeyt'in yoludur. Alevîliğin aranacağı yer de burasıdır. Bunun dışında olan yerlerde aramak nafîle ve boş arayışlardır. Anadolu Alevîlerinin halden hale sürüklenip değişmesinin ve İslâmî olmayan bir takım gelenek ve göreneklerin içine sızmasının ana kaynağı 15. yüzyılda Yavuz Selim'in başlatmış olduğu baskıların, dayatmaların, öldürmelerin, içten içe münafıklar sokularak zıt düşüncelerin içine yerleştirilmesi ve âlimlerinin öldürülmesidir. Böylece halk hak yolu gösteren gerçek Alevî âlimlerden yoksun kalmış; bunun sonucu olarak da bu günkü hale gelmiştir; bu oyunlar hala bu gün dahi devam etmektedir.

Bu son yıllarda ise Alevîlik üzerinde en çok etkiyi siyasi oyunlar bırakmaktadır. Bu tesirin ana kaynağı Alevîliğin İslâmî olmayışından değildir; Kur'ân ve Ehlibeyt fikhını okumuş din âlimlerinden yosun ve kopuk oluşundan kaynaklanmaktadır. Bunun başka izah ve tarifi yoktur ve mümkün de değildir. Alevîlik İslâmî değildir iddiasında bulunanların hiçbir dayanakları yoktur. Bu gün her ne kadar eksikleri olsa da tüm Alevîlerin cenazeleri, nikâhları, ailevi bağları ve töreleri İslâmî'dir. Hatta içimizden çıkıp Alevîlik İslâmî değildir diyenlerin dahi cenazeleri, nikâhları, ailevi töreleri İslâm çerçevesindedir. Ben aksini düşünen kardeşlerime şöyle sesleniyorum: Hatasız kul olmaz, eğer siz Alevî anne ve babadan dünyaya geldiğinize inanıyorsanız, yanlıştta ısrar etmeyin. Gelin geri dönün, zararın neresinden dönerseniz kârdır ve bunda kesinlikle fayda vardır. Bu mazlum millet üzerinde bir sürü musibet varken sizlerin de bunlara musallat olma hakkı

yoktur. Alevîlikte dinin evveli Allah'a kul olmaktır. Bir insan Allah'a kul olursa artık başkasına kul olmaz.

Biz bu yolda ölsek de, kalsak da alınımız ak, yüzümüz açık ve paktır. Öyleyse aklınızı kullanıp insanlık için, vatan için, Alevîlik için, tüm insanların yararına olacak buluşlar bulun. İlimden, bilimden, teknolojiden yeni yeni icatlar icat edin. Ama sakın biz Alevîlere yeni din, yeni kitap, yeni peygamber bulmaya kalkışmayın. Bunu bulamazsınız, buna aklınız ve düşünceniz yetmez. Hüsrana uğrarsınız. Hem Alevîliğe ve hem de kendinize en büyük kötülüğü siz yapmış olursunuz. Siz kabul etseniz de etmeseniz de Alevîlik İslâmî'dir. Bunun başka izahı ve yolu yoktur.

İçtenlikle ve çok iyi bir niyetle bu kardeşlerime sesleniyor ve diyorum ki: Bilmediğiniz hâlde biliyormuş gibi davranmayı bir kenara bırakın ve konu üzerinde ciddî ciddî düşünün; o zaman haklı olduğumu göreceksiniz.

Alevîliğin İslâm'ın özü olduğu konusunda birçok örnekler sunduk. Şimdi de büyük şair **Yunus Emre**'den biraz bahsedelim. Yunus Emre tüm insanların gönlünde taht kurmuş, Alevîsi, Sünnîsi, inanana, inanmayanı onu kendisinden görmektedir. Bunun nedeniyse Yunus Emre'nin şiirlerinde söylemiş olduğu kelimeleri herkesin kendi işine geleceği şekilde yorumlamasından kaynaklanmaktadır. Yoksa bir insanın hem dindar, hem de dinsiz olması mümkün değildir. Böyle bir görüşü Yunus Emre'ye mal etmekse bu Yunus'u sevmek değil de ona yapılan en büyük haksızlık olur. Şimdi hep beraber Yunus'u dinleyelim bakalım:

Şol cennetin ırmakları,
Akar Allah deyu deyu
Çıkmış İslâm bülbülleri,
Öter Allah deyu deyu.

Salınır tuba dalları,
Kur'ân okur hem dilleri,
Cennet bağının gülleri,
Kokar Allah deyu deyu.

Kimi yeyip, kimi içer,
Hep melekler rahmet saçar,
İdris Nebi Hülle biçer,
Biçer Allah deyu deyu.

Gümüştendir yaprakları,
Uzadıkça budakları,
Hep nurdandır direkleri,
Biter Allah deyu deyu.

Aydan arıdır yüzleri,
Yükü amberdir sözleri,
Cennetten huri kızları,
Gezer Allah deyu deyu.

O Allah'ın melekleri,
Daim zikirdir dilleri,
Cennet bağı iekleri,
Kokar Allah deyu deyu.

* * *

Benim ol aşk bahrısı denizler hayran bana,
Derya benim katremdir zerreler, umman bana,
Kaf Dağı bir toz gibi ay ve güneş bana kul,
Hakdır aslım şek değil mürşiddir, Kur'ân bana.

Çünkü dosta gider yolum mülki ezeldir ilim,
Aşkdan söyler bu dilim, aşk oldu seyran bana,

Yok, iken ol barigah var idi ol padişah,
Al bu aşk elinden ah dert oldu derman bana.

Adem yaratılmadan can kalıba girmeden,
Şeytana lanet olmadan arş idi seyran bana,
Yaratıldı Mustafa yüzü gül gönlü safa,
Ol kıldı Hakk'a vefa ondandır ihsan bana.

Aşk hâlinden bilmiyen ya delidir ya diri,
Ben kuş bilirim söyler Süleyman bana,
Yunus bu halk içinde eksiklidir hal bilir,
Divane olmuş çağırır dervişler buhtan bana.
Aslım Haktır şek değil mürşidim Kur'ân bana.

Evet, Yunus'un her şeyden önce Allah ve Resulüne âşık olduğu; Kur'ân ve İslâm dinine tutkunluğu; ahiret gününe inanmakta olduğu; meleklerin ve cinlerin varlığına Allah'ın zikrettiği şekilde inanmakta olduğu görülmektedir. Her varlığın Allah deyu deyu ötmekte olduğunu şiirinde işlemektedir. Bazıları Yunus'un bir şiirinde: *"Eğer 72. milleti sevmesen o kıldığın namaz namaz değildir."* sözünü kendilerine kalkan edinererek kaçamak yol bulmaya çalışmaktadırlar. Evet, Yunus'un bu sözü doğrudur. Ama kastı namazı inkâr etmek ve namaz kılmayın değildir. Yunus Emre'nin derdi ırkçılığı önlemektir. Bir insanın kendi ırkı dışında kalan insanları, kavmiyetçilikten dolayı sevmiyorsa, Allah böyle birinin yaptığı ibadetleri kabul etmez. Çünkü *"Namazı Allah'a itaat kastıyla kıl. Yoksa gururla, kibirle kılınan namazın faydası yoktur."* denilince bu cümleden namazın kibirle kılınmaması gerektiğini çıkarmak lazımdır. Yoksa bu sözün altına saklanarak "namaz yoktur" demek doğru olmaz.

Ayrıca ister mazlum olsun, ister zalim olsun, ister inanan olsun, isterse de kâfir olsun hepsinin sevilleceği anlamına

gelmez. Yunus'un şiirinden bunun tersi anlaşılırsa o zaman Peygamberlerin zalimlere karşı vermiş oldukları mücadelelerin ve karşı çıkışların hiçbir haklı yönü olmazdı. Hâşâ bunlar yanlış mı yaptılar yoksa? On İki İmamlar da hak ve batıl mücadelesinde canlarını feda etmişlerdi, bunlar da yanlış mı yaptılar yoksa? Kesinlikle bu yanlış değildir; olması gerekendir. Onlar asla yanlış yapmazlar. Kimse güneşi balçıkla sıvamaya kalkışmasın; hakkın temiz çehresini lekelemeye çalışmasın. Eğer biz Yunus'un Hacı Bektaş-ı Veli'den himmet alarak Hakk'a erdiğine inanıyor, onun Kur'ân ve Ehlibeyt aşığı olduğunu kabul ediyor ve kendimizden bilip onun da bir Alevî olduğunu söylüyor isek o zaman Allah'a, Peygamber'e, Kur'ân'a ve Ehlibeyt'e düşman olanı, insanlara zulmedeni Yunus'un sevmesi mümkün değildir. Eğer onları sevmiş olsaydı o, Yunus olmazdı. Öyle ise o Hakk'ı sever ve Hakk'ı seveni sever. İşte Yunus böyle bir Alevî'dir. Bütün bunlar bizim için canlı örneklerdir; eğer anlayabilirsek.

Sevgili kardeşlerim, Alevîlik ve Bektaşîlik hakkında yazılan kitapları inceleyip ayrıntılarına inildiğinde hepsinin tek merkezli yerlerde kaleme alındığı açıkça görülecektir. Bu kişilerin yerlerinin bir olduğu, her zaman bir arada ve ortak çalışma yaptıkları açık bir şekilde ortadadır. Çoğunun ortak olduğu taraflar vardır. Peki, bu ortak oldukları yöndeki hedef nedir? Alevî toplumunda anti pati duyulan her yolu deneyerek bu topluluğun oruca, namaza ve Kur'ân'a yönelmelerini ellerinden geldikçe engellemeye çalışmaktadırlar. Onların söylediklerinin hiçbir kaynak ve delili yoktur.

Namaza çağırduğunuz zaman onu alay ve eğlence konusu yaparlar.¹

Bilindiği gibi bu ayet namaza çağrı niteliği taşıyan Ezan-ı Muhammediye içindir. Bizzat Allah Resulü tarafından nasıl ve

1- Maide/58

ne zaman okunacağı emredilerek belirlenmiştir. Bu ezanlarla hem namaz kılınan yer, hem de zamanı insanlara duyurulur. Bu, insanların bir yerde (cami ya da mescitte) toplanıp cemaat namazı kılmalarının istendiğini gösterir. Bütün mezheplerin istisnasız kabul ettiği üzere Bilal-i Habeşi Peygamber'in emri ile müezzinlik yapmıştır. Durum böyle iken bir kimsenin ben de Müslümanım, ama oruç, namaz ve diğer farz amelleri kabul etmiyorum deme gibi bir lüksü yoktur. Kur'ân ve hadislerle sabit olan bir amelin inkârı beraberinde küfrü getirir ve insanı dinden çıkarır. Peygamberimiz bir hadislerinde şöyle buyurmuştur:

Namaz dinin direğidir.

Bizim Alevîliğimize gelince bu mübarek ismin asıl sahibi ve taşıyıcıları Allah Resulü'nün evinde, onun terbiyesi altında yetişen, Cebraîl'in gelişini gören, babadan evlada aynı bilgi, birikim ve terbiyeyle yetişen bizzat Allah tarafından imamet görevine seçilmiş olan On İki İmam'dır. Bu yüce insanların makamları ilim ehline bilinmektedir. İnkârcıların ise bunun tersini iddia edecek herhangi bir delilleri yoktur. Sadece söylenti ve uydurulmuş kulaktan dolma bir kısım iddialardan ibarettir. Onların sarf ettiği "oruç, namaz yoktur" demekle "Alevîlik İslâmî değildir" demek arasında en küçük bir fark yoktur. Bana göre bu söylemlerin Alevîliğe verdiği zararı, Alevîliğin düşmanı olan Ümeyyeoğulları dahi vermemiştir.

Biz her ne şekilde olursa olsun, bilinçli bir şekilde tarihimize ve kimliğimize sahip çıkmalıyız. Yoksa fırsatçı insanlar bu eksiklik ve boşluğu daha karanlık yerlere sürüklemek için doldurur, bizi daha kötü çıkmazlara götürebilirler. İşin aslı Alevîlerin dini İslâm, kitabı da Kur'ân'dır. Yolumuz, erkânımız 14 masuma ve On İki İmam'a dayanmaktadır. Eğer bir amel bu yüce ve seçkin insanlarda var da bizde yoksa bu hata onlardan değildir, kesinlikle bizdendir. Yani, kendini Alevîliğe nispet verip de onların sıfatlarıyla sıfatlanmamaktır.

Alevîlerin mezhebi İmam Cafer Sadık'ın buyruklarıdır. Alevî olan bir kimse mezhebine ait olan fıkhi meselelerini öğrenmek ve uygulamak zorundadır. Bugün çektiğimiz acıların tamamı bu mezhebi yeterince bilmediğimizden kaynaklanmaktadır. Çünkü geçmişte bizleri âlimsiz bırakarak mezhep hakkımız elimizden alınmıştır. Bununla yetinmemiş içimize casuslar sokarak oluşan boşlukları yalan yanlış şeylerle doldurmuşlar, bugün de bunu aynen sürdürmektedirler.

Değerli kardeşlerim Allah Teala Kur'ân-ı Kerim'de şöyle buyurmakta:

Onlara, Allah neyi indirdiyse ona uyun dedin mi derler ki: Hayır biz atalarımız neye uyduysa ona uyarız. İyi ama ya atalarınızın akli ermiyor ve doğruyu da bulamadılarsa o zaman (sizin haliniz) ne olacak?¹

İnananlar, iman edenleri bırakıp da kâfirleri dost edinmesinler. Bu işi yapan, Allah'tan bir şey beklemesin.²

Doğruyu batılla katıp da bile bile gerçeği unutup gizlemeyin.³

Allah ve Resulü bir şeye hüküm verdi mi erkek olsun, kadın olsun, hiç kimsenin o emri isteği doğrultusunda yapmaya hakkı yoktur. Ve kim Allah'a ve Resulü'ne isyan ederse gerçekten de apaçık bir sapıklığa düşmüş, sapıtıp gitmiştir.⁴

Evet, Kur'ân-ı Kerim'de tüm insanlığın yaşam biçimini ilgilendiren; akla gelen veya gelmeyen her ne varsa tamamen beyan edilmiştir. Ne vardır ki, Müslümanların bunu hakkıyla anladığı ve yararlandığı söylenemez.

1- Bakara/170

2- Al'i İmrân/28

3- Bakara/42

4- Ahzab/36

Eğer yüce Peygamberimizden sonra Allah'ın emrettiği ve Hz. Muhammed'in duyurduğu şey gerçekleşseydi; yani Müslümanların başına ilim şehrinin kapısı olan Hz. Ali geçseydi, ondan sonrada sırasıyla aynı membadan gelen ve beslenen on bir masum imam İslâm'ın idaresini eline almış olsaydı bugün yeryüzünde karşılaşılan zulüm ve haksızlıkların hiç biri olmazdı. İbn Ebi'l-Hadid'in dediği gibi kurt kuzu ile otlardı da ona zarar vermezdi. Çünkü kendi beyanı ile Kur'ân'ı en iyi anlayanın o olduğu kesindir. Kur'ân ise tüm insanlığa ışık tutacak içerik ve güçtedir. Bu yüce kitabı Allah'ın belirlediği üstün ilim sahiplerinden kopuk anlamak o kadar da kolay değil, hatta imkânsızdır da belki. Kur'ân-ı Kerim insan sözü değildir; Allah Teala'nın kelamıdır. İlahi kitapların sonuncusudur. Ve bu yüce kitapta şöyle buyurulmaktadır:

Ve biz yeryüzünde zayıf bırakılanlara lütfetmeyi, onları halka rehber kılmayı ve yeryüzüne mirasçı bırakmayı diledik.¹

Ahir zamanda 12. İmam Hz. Mehdi (a.s) zuhur ettiğinde Hz. İsa'nın (a.s) da geleceği buyurulmakta, ama başka bir kitabın gelmeyeceği onların da bu yüce kitap Kur'ân'ın hükümlerini yeryüzünde yayacakları söylenmektedir. Kur'ân her zaman yeni ve her zaman hikmetlerle doludur. Zaman ve çağların geçmesiyle değişmeyen, hep yeniliğini koruyan ve bizzat Allah tarafından da korunan bir kitaptır bu.

Ey inananlar; Allah için adaleti tam yerine getirin, şahitliğinizi bu yolda yapın. Hatta kendi aleyhinize yahut anayla babanın ve yakınların aleyhine bile olsa. Hatta zengin yahut yoksul bile olsa, çünkü Allah her ikisine de sizden daha fazlasıyla sahiptir, sizden daha fazla korur onları ve sizi, adaleti icra ederken nefsinizin isteğine uymayın. Bir tarafı gözeterek

1- Kasas/5

hüküm verir yahut birinden yüz çevirirseniz Allah'ın yaptıklarınızdan haberdar olduğunı bilin.¹

Bugün tüm insanlık böyle bir adalete özlem duymaktadır.

Evet, değerli mümin kardeşlerim, bir şeyin iyi mi kötü mü olduğunu anlamak o şeyi tanımaktan geçer. Kur'an hakkında ileri geri konuşanlara bu ayet 14 asır önce cevap vermiş ve adalete bakışını ortaya koymuştur. Her hangi bir davada sonuç kendi aleyhine de olsa, senin görevin kesinlikle hakkı söylemektir; yani Allah'ın emrettiği şekilde davranmak ve asla adaletten şaşmamaktır.

Peki, ilim ve bilimin zirveye ulaştığı çağımıza baktığımızda nelerle karşılaşmaktayız; zalimlerin ve para babalarının kayırıldığını, mazlumların ezildiğini, garibanların haksızlığa uğradığını, kanunsuzların ve yolsuzluk yapanların pirim topladığını görmekteyiz. Haksız yere adam öldüren, örgüt adına bomba atan, insanlığa ve doğaya zarar verip tahribat yapan, onun bunun hakkına tecavüz eden, onun bunun namusuna bakan ve zina yapanların, eğer parası ve nüfuzu varsa, her ne kadar haksız olursa olsun haklı çıktığı sıkça rastlanılan bir gerçektir. Sınırsız ve ölçüsüz bir yaşam sürdürülmektedir. Güç sahipleri dilediğini yapmakta, istediği hükmü vermektedir. Ama hiç kimse onların karşısına çıkıp insan hakları adına en ufak bir şey diyememekte ve haklar zayi olmaktadır. Ve buna çağdaş yaşam adı verilmekte, her tür zulüm bu ad altında işlenmektedir. Karşı çıkan biri de olursa gericilik gibi itici sıfatlar takılarak kendilerini toplum nezdinde haklı göstermektedirler. Bu gibi nedenlerden dolayı insanlık bir batağa saplanmış, çırpındıkça da batmaktadır. Hâlbuki Allah ayetlerinde seçmiş olduğu peygamberleri kendi makamlarına uygun olmayan, normal insanlar için övülen bir hareket

1- Nisâ/135

dahi yapsalar hemen onları uyarmakta ve onlardan en güzeli-
ni yapmalarını istemektedir. Allah Kur'ân'da bütün insanları
adaletli olmaya, yalandan kaçınmaya, emanete hıyanet etme-
meye, tartıyı doğru yapmaya, anne babayı gözetmeye, yakın-
lara, komşulara ve fakir fukaraya sahip çıkmaya, güler yüzlü,
sevencen, temiz olmaya, haramdan ve zinadan kaçınmaya da-
vet etmektedir. Yani insanlığın hasret kaldığı ve özlem duy-
duğu şeyleri emretmektedir.

Bazılarının dediği gibi Kur'ân ilmî araştırma ve bilim ça-
lışmalarına asla karşı değildir. Çünkü Kur'ân'ın ilk ayeti insa-
na okumayı emretmektedir:

**Oku, yaratan Rabbi'nin adıyla, doğrusu O insana
bilmediğini öğretti.**

Başka bir ayette ise bilenlerle bilmeyenlerin bir olama-
yacağını beyan etmektedir. Öyleyse bazı ateistlerin dediği
gibi Kur'ân eskimiş ve onun zamanı geçmiştir, demeleri ne
kadar da yanlıştır. Daha henüz her yönüyle, bütün sınırlarını
bize açmamış olan ve henüz tam anlamıyla anlaşılmamış olan
bu yüce kitabın eskimesi söz konusu olamaz. Müslümanlar
arasında davranış bozukluğu varsa, din bütün boyutlarıyla
uygulanmıyorsa, bir takım eksiklik ve hatalar varsa, bunlar
ne İslâm'ın, ne Kur'ân'ın, ne Hz. Muhammed'in (s.a.a) ve ne
de On İki İmam'ın suçu ve hatası değildir.

Bu tamamen saltanat düşkünü İslâm düşmanlarının içi-
mize soktuğu mezhep ve fırkalar kaynaklıdır. Eğer Müslü-
manlar, Allah ve Peygamber'in emrettiği doğrultuda hareket
etseydi bu gün bu olumsuzluklar asla İslâm'ın içine sızmazdı.

Günümüzde de Hıristiyanlık kültürü insanlığa dayatıl-
maya çalışılmakta ve bu Hıristiyanlık sevdası insanlığı bir
kanser tümörü gibi sarıp kuşatmaktadır. İnsanlar Amerika ve
Avrupa'nın bilim dalında ilerleme kaydettiklerini gördükle-
ri için onların her sözünün doğru olduğunu zannediyorlar.

Böylece kendi dinimize olan itimat ve güveni yok etmeye kalkıyorlar. Oysa bu din Allah'ın bizim için seçip beğendiği İslâm dinidir. Dine tabi olanların olumsuzlukları ve kötülükleri bireylerden kaynaklanmaktadır. İslâm dininin asıllarıyla asla ilgisi yoktur. Alevîyiz diyerek bu olumsuzlukları İslâm'a mal edip bu yüce dine düşman olmak asla doğru bir davranış değildir. Çünkü biz Anadolu Alevîleri katıksız öz İslâm olan, Kur'ân ve Ehl-i Beyt'e tabiyiz. Bunlardan ise en ufak bir hata sadır olmamış ve en küçük bir yanlış da yoktur.

Bu Kur'ân, bu din, 14 Masum, 12 İmam ve bu vatan bizimdir. Bizim asıl görevimiz de buna hakkıyla layık olmaktır.

Bu günlerde Alevîlik üzerinde oynanan oyunlar iyice yoğunlaşmış haddi aşmış durumdadır. Bazı Alevî cemiyetlerinin, efendim bizim isteklerimiz dikkate alınmazsa o zaman bizde hep beraber Hıristiyan oluruz, dediklerini bazı dergilerde görmekteyiz. Hâşâ, acaba bu beyler kimlerin adına konuşuyorlar. Eğer kendilerinden söz ediyorlarsa, zaten biz de bunların maksatlı olduklarını ve Alevî olmadıklarını anlatmaya çalışıyoruz. Bunların bazıları hiçbir dine inanmamakta, bazılarınun da ne olduğu bilinmemektedir. Acaba bu beyleri bu halleriyle Hıristiyanlık kabul eder mi?

İkincisi Alevîlerin Ehlibeyt'e olan sevgisini, âşıkların, ozanların, medet Allah, ya Muhammed, ya Ali deyişlerini ve sevgilerini Hıristiyanlığın neresine koyacaklar. Her Alevînin evinde On İki İmam'ın temsili resimlerini acaba haçın yanına mı koyacaklar? Bunu bilemiyorum; ama merak etmiyor da değilim.

Buraya kadar ibret alınması gereken birçok örnek sunduk. Kur'ân ayetlerini okurken dikkat edilmesi gereken verilen hükümlerde hiç kimseye şahsi bir menfaat sağlamadığıdır. Para, ticaret, saltanata ulaşmak, makam ve mevki sahibi olmak gibi bir hükmün olmadığı, hep özveri, fedakârlık ve her durumda başkalarını düşünmek olduğunu görmekteyiz.

İnsana yararlı olan her şeye teşvik vardır. Allah yolunda cihat etme, ahireti düşünerek Allah'ın emirlerini yerine getirme, yasaklarından sakınma vardır. İslâm'ı beğenmemelerinin ve Hıristiyan olmak isteyişlerinin sebebi bu mudur acaba? Gerçekten bunların hâline şaşırıp hayret etmemek mümkün değildir doğrusu.

Sevgili Peygamberimizin, On İki İmam'ın yaşadığı İslâm, adalet, özgürlük ve izzet dinidir; insanın mizaç ve tabiatına aykırı tarafı yoktur asla. Mesela Allah zinayı, alkölü, esrarı, kumarı haram etmiştir. Zinadan kurtulmak için evlenmeyi emretmektedir. Çünkü İslâm dini insandaki nefsi, arzuları kontrol etmeyi en büyük cihat saymaktadır. Bunlardan hangisi insan tabiatına aykırıdır acaba? Bu gibi emirleri göz ardı edenler ve zıddına hareket edenler, büyük bir hataya düşmektedir ve bunu Alevîlik adına yapmaktadırlar. Bu gibi gafiller şunu iyi bilmeliler ki, onların demesiyle Alevîler hiçbir zaman Hıristiyan olmayacaklar. Nedeni ise Alevîliğin İslâm'ın özü olmasındandır. Biz ölsek de kalsak da Kur'ân ve Ehlibeyt yolunda olacaktır bu millet. Hiç boşuna uğraşıp zahmet etmesinler. Bizim dinimiz İslâm, kitabımız Kur'ân'dır. Biz Hz. Muhammed Mustafa'nın (s.a.a) ümmetiyiz. On İki İmam bizim hak öncülerimizdir. İmam Cafer Sadık'ın mezhebini izleyen Alevîlerimiz biz. Bu Alevîliğimizle de gurur duymaktayız. Bunun dışında Alevîlik de yoktur zaten.

Bu inkârcıların yüzünden ne hallerde olduğumuzu, kimlerin bizleri yönlendirdiğini bir düşünelim. Gelmiş geçmiş bütün peygamberleri inkâr eder duruma gelmişiz. Aslında On İki İmam'ı da sadece ad olarak söylemekte; ama onların yaptıklarını yapmamakta ve yaşantımızı onlara benzer kılmamaktayız. Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli ve onun gibi nice ermiş, salih insanların yazdıklarını, söylediklerini de yaşantımıza aksettirmemekteyiz. Dünyada birçok inanan filozoflar ve profesörler İslâm dini üzerinde büyük araştırmalar yapmışlar ve

kendilerinden eserler bırakmışlardır. Onların eserlerinin de bizde zerre kadar değeri olmamış ve onlara da inanmamaktayız. İşin aslı İslâm adına yapılan araştırma ve yazılan kitapları, İslâm adına söylenen her şeyi kolaycılık yolunu seçerek gericilik yaftası vurarak kendimizi sıyırmaya çalışıyoruz.

Allah ve Peygamber'le savaşımlar yanımızda rağbet görüyor ve değerli oluyorlar. Çünkü bu inkârcılar nefsin istediği şeyleri seçmekte. Bunların yanında bir insan Allah'ın emirlerine uyarak oruç tutar, namaz kılsa gericidir; buna inanmayarak terk edenler ise ilericidir. İçki içen, batı kültüründen etkilenip para karşılığı vücudunu âleme sergileyenler namuslu; içki içmeyen, kendi namusunu koruyan ve kiskanlar gerici; şeref kavramını hiçe sayanlar ilerici oluyorlar. Bunların insanlık anlayışları böyledir işte.

Ne olursa olsun bu gibi düşüncelerin, basitleştirilmiş ilericiliklerin On İki İmam ve velilerin Alevîlik anlayışıyla uyum sağlamadığı ortadadır. Doğrusu bir Alevî olarak bu yanlışlara çok şaşırıyor ve üzülmüyorum. İnsan nasıl üzülsün ki Alevîlik Hz. Ali (a.s) soyuna verilen isimdir. Anadolu'da da bizlere nispet verilmiştir. Atalarımız bu ada layık olmak için yüzlerce yıl çaba sarf etmiş ve çalışmışlardır. İslâmî olan bu anlayışı mallarıyla, canlarıyla korumuş ve sahip çıkmışlardır. Bu insanlar ya Muhammed, ya Ali, size imdada geldik, diye inlemiş Kur'ân ve Ehlibeyt'e tabi olmuşlardır.

Durum böyleyken neyin nesi olduğunu bilmediğimiz bir takım insanlar Alevîlik adına çıkarak her şeyi inkâr ediyorlar. Bizde kalkıp bunlara inanıyoruz, bunların yanında yer alıyoruz. Veya susuyoruz; sessiz kalmak da kabul etmenin bir türüdür; bunu bildiğimiz hâlde onların açıkça inkârlarına suskun kalıyoruz. Onların karşısına dikilip kardeşim ben Alevîyim; Alevîlik İslâm'ın özüdür diyerek tepkimizi koyamıyoruz. Bu uykudan uyanma zamanı gelmedi mi? Bu gaflet uykusundan uyanalım artık.

İnsanlar genelde bilmediği şeye düşman kesilir. Bizim, mazlum ve zavallı halkımızın geneli de bu bilinçten yoksun olduğu için inkâra kalkışıyorlar. Havadan sudan bahaneler üreterek farkında olmadan kendilerini ateşe atıyorlar. Yarın huzuru mahşerde "hangi dine mensupsun? Rabbin kimdir?" denildiğinde ne cevap verecekler, bunu hiç düşünmezler mi? Eğer bu güne kadar Müslüman ülkelerin çoğu İslâm adına krallık, şahlık ve padişahlıkla yönetilmiş ve yönetilmekteyse bu saltanatların İslâmî olmadığı kesindir. Allah'ın seçip, beğendiği dinde böyle sultanlıklar yoktur. Bu dinde ölçü Kur'ân ve Ehlibeyt'tir. Bunun dışında kalan yollar batıl yollardır. Aynı zamanda bu Allah'ın da emridir. En'âm Suresi 159. ayette şöyle buyurulmaktadır:

Dinlerini parça parça bölüp bölük bölük fırkalara ayıranlarla hiçbir ilgin olamaz ve şüphe yok ki onların bu hareketlerini Allah soracaktır. Sonra da yaptıklarını onlara haber verecektir.

Durum böyle olunca İslâm'da ikinci bir yola inanmak mümkün değildir. Zaten sevgili Peygamberimiz de; *"Benden sonra ümmetim 73 fırkaya ayrılacaktır; ancak bunlardan sadece biri kurtulacaktır."* diye buyurmaktadır. İslâm dini tek bir dindir. O da Kur'ân ve Ehlibeyt'in yoludur. Bu bizim şahsî ve kişisel görüşümüz değildir. Sıradan uydurulmuş bir düşünce de değildir. Konuya ışık tutması ve herkesin anlayabilmesi için sevgili Peygamberimizden birkaç hadis nakledeyim:

Ben ilmin şehriyim, Ali de kapısıdır. Kim bana gelmek isterse Ali'ye varsın.

Bu hadis-i şerifin vurgulamak istediği şey, insan bir eve, bir dükkâna veya bir şehre girmek için nasıl onun kapısını kullanıyorsa İslâm'a girmenin, onu anlamanın, onu tanımanın ve onu yaşamının sırrının da Ali'de (a.s) yattığı ve ancak ondan alınan dinin kâmil ve tereddütsüz olacağı konusudur. Toplum nezdinde bir eve veya bir dükkâna tepeden, pencere-

den ve bacadan girmek insanı hırsız konumuna düşürür. Bu kapı dışında bir yerden İslâm'a girenlerin de kemal yoluna ulaşmaları çok zor olduğu, hatta muhal olduğu açık bir dille beyan buyurulmuştur.

Benim Ehlibeyt'im aynen Nuh'un Gemisinin misali gibidirler. Gemiye binenler nasıl kurtuldularsa, benim Ehlibeytime uyanlarda öyle kurtulacaklardır.

Ali Hak ile hak da Ali iledir, dünya ne kadar dönerse dönsün.

Bu hadisleri anlamak için müçtehit olmak, ilimde üstün makamlara ulaşmak gerekmez. Kitabı bir olan, peygamberi bir olan İslâm'ın yolu birdir. Bu ise Hz. Muhammed'in (s.a.a) bizzat beyan buyurmuş olduğu ve ısrarla da üzerine vurgu yapmış olduğu Ehlibeyt'idir. Bunlar hangi tarafta ise hak da o taraftır; hakkın temsilcileri bunlardır ancak. Bunların karşısına dikilen ve bunlarla savaşımlar ise hakkın karşısında yer aldıkları için batıldır; her ne ad alırlarsa alsınlar fark etmez.

Acı olan insanların mezhep taassubu yüzünden bu apaçık gerçekleri görmemeleri, görseler de bunu gurur meselesi yapıp üzerini örtmeye çalışmalarıdır. Yapılan iş doğru da olsa eğer bunu bir Alevî yapmış ise ben Sünnîyim diyenler bunu tereddütsüz reddedip kabul etmemektedirler. Aynı durum tersi için de geçerlidir; Allah ve Peygamber'in emri olan, On İki İmam'ın da uygulamış olduğu namaz ve orucu Sünnîler yapıyor diye bu defa da Alevîler ona itiraz ederek o eylemleri terk etmektedirler. Bu ciddî bir yanlış ve çok üzücü bir durumdur. Bugün hem Alevîler, hem de Sünnîler bunun tokadını yemekte ve bu zıtlışmanın acısını birlikte çekmektedirler.

Hâlbuki tarihte her ne kadar çirkin ve tatsız olaylar vuku bulmuş olsa da Alevîsi de, Sünnîsi de kendi mezhebine uygun olarak namazlarını kılmış, oruçlarını da tutmuşlardır. Bu durum Yavuz Selim dönemine kadar böyle devam etmiştir; ondan sonra ise Alevîlik üzerinde oynanan oyunlar Alevîleri

mezheplerinden koparmış; günümüzde de aynı oyunlar sürdürülmektedir. Fakat ne yazık ki Alevîler bu oyunlara gelmekte ve aldanmaktadırlar. Yanlış olan bu haksızlıklar karşısında bir Alevînin Allah ve Resulü'nün emirlerini göz ardı edip uzak kalmasıdır. Hamdolsun bugün her nereden olursa olsun bu yanlışları düzeltmek isteyen kardeşlerimiz var. Biz de bu yanlışları düzeltmenin öncelikle Alevîliğin ne olduğunun çok iyi bilinmesi ile kimin Alevî olduğu ortaya çıkacağı düşüncesinden hareketle bunları kaleme almaktayız. Bu yanlış devam ettirmenin hiç kimseye en ufak bir faydası yoktur. Bugün Alevîlik adına aslı astarı olmayan birçok uydurma ve kulaktan dolma sözler dolaşmaktadır. Bunların hiç bir gerçekliği yoktur. 15. yüzyıldan sonra mezhep hakkımızın yasaklanması, din âlimlerimizin ortadan kaldırılmasıyla beraber, bazı fırsatçılar bu boşluğu görmüş, bunu ganimet bilerek Ehlibeyt muhabbeti adı altında İslâmî olmayan bir takım gelenekleri, görenekleri ve adetleri toplumumuzun içine yerleştirmeye çalışmaktadır.

Bugün Alevîlik Batıniliktir, Alevîlik Şamanistiktir, Alevîlik ateşperestliktir, çünkü adını ateşin alevinden almıştır; Zerdüş Alevîlerin peygamberidir, Kur'ân içki yasaklarıyla doludur; bu yüzden İslâm'dan daha çok Hıristiyanlığa yakındır; gibi yersiz söz ve iddialarda bulunmak bunun en güzel kanıtıdır.

Israrla bu doğrultuda kitapların yazılması çok çeşitli oyunların oynandığını ortaya koymakta ve bizim görüşümüzün de doğruluğunu kanıtlayan en keskin deliller niteliğindedir. Gerçekte yukarda geçenlerin Alevîlikle uzaktan yakından hiçbir ilgisi yoktur. Eğer biri ben Alevîyim, On İki İmam'ı seviyorum, onların şeriatları vardı, onlar da Kur'ân'a amel eder, oruç tutup, namaz kılarlarmış der de, sonra da bunu biz yapmamalıyız diye dile getirirse; öyle bir şahıs hemen Alevîlikten çıkar. Nedeni ise açıktır, çünkü tabi olduğumuz On İki İmam

İslâm'ı bütün kurallarıyla hem özünü ve hem de biçimsel olarak en güzel şekilde pratiğe dökmüş ve yaşamışlardır. Bunun inkârı mümkün değildir. O dönemde ve de bugün İmam Cafer Sadık'ın (a.s) mezhebinde olan Müslümanlar dünyanın her yerinde İslâm'ı aynı özveriyle yaşamlarına geçirmişler ve uygulamaya çalışmışlardır. Türkiye'mizde de bu özveri 15. yüzyıla kadar devam etmiştir.

Ne yazık ki bu dönemden sonra Ehlibeyt dostlarının başına gelmedik oyun kalmamış ve hakları sürekli olarak kısıtlanmıştır. Öyle zor ve sıkı evreler geçirmişler ki gördükleri zulümler had safhaya varmış, çok büyük katliamlarla yüz yüze kalmışlar. Bunların en şiddetlisi ise 16. yüzyılın sonlarına doğru gerçekleşen Kuyucu Murat lakabıyla anılan Padişahın 100 bin Alevînin başını kesip kuyuya doldurmasıdır.¹ Bu dönemde her ne kadar inanç olarak İslâm'ı özlerinde yaşatmış olsalar da ameli olarak pratiğe aktarmaktan mahrum kalmışlardır. Bu sıkıntılar adeta Cumhuriyet dönemine kadar böyle devam etmiştir. Alevîlerin Osmanlı devletinin kuruluşunda olduğu gibi cumhuriyetin hayata geçirilişinde de çok büyük katkıları olduğu tarihî bir gerçektir. Peki, bu derece destek verdiğimiz cumhuriyet döneminde ne oldu; arzuladığımız mezhebî haklarımıza ulaşabildik mi? Hayır; yıllarca Alevî olduğumuzu dahi insanlardan saklı tutar olduk. Hiçbir hükümet mezhebî haklarımızı bize vermedi. Hakkımızı almasını bir türlü beceremedik. Bazı çıkarıcı ve fırsatçılar bunun önüne setler çekip engeller oluşturdular.

1960 yılına kadar insanlarımız her ne kadar İslâm'ı biçimsel olarak yaşama olanağı bulamamış olsa da en azından inkâr eden bir kimseye de rastlanmazdı. İslâm'a, Kur'ân'a, On İki İmam'a inançları eksiksiz ve tamdı. Cumhuriyet herkesin hoşlandığı bir düzendi; hiç kimse Osmanlı zulmünün geri

1- Peçevi Tarihi/290

gelmesini istemiyordu. Bu anti patinin oluşturduğu boşluk, istismarcı ve çıkarıcı çevrelerin yağmur gibi üzerimize yağmasına sebep oldu. Başlangıçta dinin afyon olduğu söylendi; ilericilik, aydınlık, kurtuluş gibi söylemler söylendi. İşçinin, köylünün kurtuluşunun ancak bununla mümkün olacağı öne sürüldü. Bunun adının ise kominizm olduğu beyan edildi. Bu söylemlerin yer bulduğunu ve kitlelerin dinlediğini gördüler. Alevîlerin de büyük katkı ve gayretleriyle kurulan cumhuriyete karşı savaş açtılar. Ve tek kurtuluşun komünizm de olduğu alenen bu toplumumuza empoze edildi. Bu da biz Alevîlerde kapanması zor olan gedikler ve yaralar açtı. Birliğimizi bozdu; Allah'a, Peygamber'e, Ehlibeyt'e olan inancımızı zedeledi. İnsanımızın çoğunun bu yanlış düşünüşünün heder olmasına sebep olundu.

Evet, kardeşlerim Maoculuk, Lenincilik uğruna da kanlarımız döküldü. Ancak bunların uygulamakta oldukları bu plan tutmadı. Komünizmin defteri dürülüp artık bir gücü kalmayınca; Komünistlik iddiasında bulunan aynı kişiler maskelerini değiştirip Alevîlik adına konuşmaya başladılar. Aynı kişiler daha düne kadar komünizmi kurtuluş olarak savunanlar, nedense birden bire Atatürkçü ve Cumhuriyetçi oluverdiler. Hiçbir dine inanmadığını söyleyen bu kişiler buldukları mekânlarda On İki İmam'ın temsilî resimlerini maske edinip asıl ideolojilerini saklayarak Alevîlik adına konuşmaktalar ve Alevîliği savunuyor gibi gözüktüp bütün zehirlerini kusmaktadırlar. Allah'ın bir kulu da kalkıp ne diyorsunuz, saçmalamayın kesin demiyor. Bunları anlatmamın sebebi, ister Alevî olsun, isterse Sünnî olsun bu güzel vatanı seven herkesçe, eğer dostça ve kardeşçe bir arada yaşamak arzu ediliyorsa, diğer mezheplere tanınan hakların bize de aynen tanınmasının gerekliliği bilinmelidir. Bir yanda devletin tüm imkân ve olanaklarını bulunduran, Allah'ın kitabı Kur'ân-ı Kerim elinde olan bir toplum; diğer tarafta ise Kur'ân'dan hiç

haberi olmayan, elinde sazdan başka bir şey bulunmayan, düşüncesini Aziz Nesin'in gibilerden öğrenen bir topluluk bulunmaktadır. Böyle devam ettiği sürece de aynı kargaşalar sürüp gidecektir kanısındayım.

Elbette bu konuda söylenecek çok söz var. Şimdi de ben dedeyim, ben soydan gelen seyyidim diyen ağabeylerime, kardeşlerime seslenmek istiyorum. Sevgili dedem, Allah Kur'ân-ı Kerim'de Ehlibeyt'in soyundan olanlara bir takım haklar vermiş ve bunu da tüm inananların üzerine farz kılmıştır. Bu ise Allah'ın sizlere ne büyük bir nimet verdiğinin, ne kadar yüce bir şerefe nail olduğunuzun kanıtıdır aslında. Çıraklık diye talep ettiğiniz hak budur işte. Bu hakkı bizzat Allah tayin etmiş ve emir buyurmuştur. Hakkında Kur'ân'da hüküm bulunan bir şey gerçekten ne büyük bir şeydir ve ne büyük bir sultanlıktır; ancak böyle bir nimetin kıymetinin bilinmesi lazımdır. Bu nimet ne para karşılığı, ne de mal karşılığı elde edilebilecek bir şey değildir. Bu pak ve temiz olan Ehlibeyt'in nesline, Allah'ın ettiği bir lütuftur. Öyleyse benim sevgili dedem gelin bu manevî nimetin Allah nezdinde ne anlama geldiğini anlamaya çalışalım. Böyle bir hak ceddiniz Hz. Muhammed (s.a.a), Hz. Ali (a.s), Hz. Fatıma (s.a), İmam Hasan (a.s), İmam Hüseyin (a.s) ve diğer dokuz imamın yüzü suyu hürmetine bizzat Allah tarafından sizlere ulaşmaktadır. Allah'ın bu mübarek soya böyle bir nimet vermesinin yegâne sebebi bu soya mensup olanların madden ve manen zayıf düşmemeleri ve İslâm'ı korumaları içindir.

Her nimetin de bir bedeli vardır. Bu soya verilen nimetin bedeli de seyitlerin sorumluluklarını daha da artırmaktadır. Bütün insanlar İslâm'dan çıksalar, İslâm'a düşman olsalar, İslâm dinine, Kur'ân'a ve Ehlibeyt yoluna karşı çıksalar da soydan gelen seyitlerin, dedelerin görevi bu inancı en iyi biçimde yaşamak, insanlar arasında yayıp yaşatmaktır. Hepinizin bildiği gibi Hz. Nuh'un (a.s) oğlu babasına inanmamıştı;

bundan dolayı da nasıl bir akıbete uğradığı Kur'ân'da açıkça beyan edilmiştir. Kimin oğlu olduğundan ziyade nasıl yaşadığının Allah için daha önemlidir. Allah'ın kimseye torpili yoktur. Hatta üstün bir nesebe sahip olanların yanlışları da daha bir titizlikle incelenir. Ve Allah Teala adaletten asla şaşmaz.

Şunun çok iyi bilinmesi lazım; bir peygambere ümmet olmaksızın, bir kitaba amel etmeksizin, bir dine mensup olduğumuzu söylemek sadece bir iddiadan öteye geçmez. Öyleyse hiç zaman kaybetmeden silkinip kendimize gelelim; Alevîlik nedir onu araştırıp aslını öğrenelim. Sizin eliniz içki kadehlerini kaldırmak, kâğıt oynamaktan daha çok öpülmeğe layıktır. Sizi incitmekten ve sizleri kırmaktan Allah'a sığınırım ve böyle bir niyetim de yoktur zaten. Yapmış olduğum araştırmalarımın ve size bu sözleri söylememin tek amacı bir nebze de olsa siz değerli dede ve seyitlerime yardımcı olmaktır. Sizden başka kime bu mazlumiyetimizi anlatacağız. Gelin hep beraber kendi mezhebimize ve haklarımıza sahip çıkalım, dört elle Şah-ı Merdan Ali ve onun pak neslinden olan imamlarımıza sarılalım, dinimizi, Kur'ân'ımızı, fıkhumuzu öğrenelim. Böylece bu bilgisizlikten, bu dinli dinsizlikten kurtulmuş oluruz.

Geçmişte olduğu gibi bugün de üzerimizde karabulutlar var gücüyle dolaşmaktadır. Bakın Cemşit Bender'in *Alevîlik ve On İki İmam'lar* diye yazdığı kitapta şöyle demektedir:

Alevîlik çok tanrılı ateş gaze, Zerdüştdir. İslâmî değildir. Bu inanç İslâm'dan 15 asır öncelere dayanmaktadır. Asıl peygamberleri Zerdüşttür. Hz. Ali ve On İki İmam'larla uzaktan yakından bir bağıları yoktur. Çünkü onlar İslâm dinini yaşamış, namaz kılmış, oruç tutmuşlardır. Hâlbuki Alevîlerin namaz ve orucu yoktur. Onların ateşin etrafında niyazları vardır. Mesele Eba Müslüm Horasanî, Hallac-ı Mansur gibileri de Zerdüştdinine mensupturlar.

Yine: "Alevîlik, Ateşperestlik ve Yezidîlik ortak bir dindirler." demektedir. Bunun gibi daha nice kalemler durmadan yeni yeni Alevîlik türleri üretmeye çalışmaktalar. Peki, bizler dedesiyle talibiyle ne zaman bu ölüm uykusundan uyanacağız. Alevîlik adı üzerinde olduğu gibi Hz. Ali'nin soyuna verilen bir isimdir. On İki İmam'lar bizim hak imamlarımızdır; "medet Allah, ya Muhammed, ya Ali" dememiz bizim bunlara bağlı olduğumuzu gösterir. Doğru olan Alevîlik budur ve biz de Alevîyiz. O zaman bizim adımıza bu saçma sapan ve Alevîlikle uzaktan yakından ilgisi olmayan bu sözleri dile getirenlere bizden başka kim dur diyecek. Ben sizin küçüğünüz olarak bu hatırlatmayı yapıyorum, sizi kırmak gibi bir dil de kullanmamaya çalışıyorum; ama eğer kendi inançlarımıza sahip çıkmazsak hepimiz bunun zararını görürüz. El ele verip bu tür dıştan içimize sızmaları engellemeliyiz. Ve dinimize sahip çıkmalıyız.

Biz Alevîlerin şu üç noktaya çok dikkat etmemiz lazım:

Birincisi her dinde, her felsefede olduğu gibi İslâm dini adına da bir takım hoş olmayan yanlış olaylar olmuş ve bunun sonucu olarak da saltanatlar, sultanlıklar meydana gelmiştir. Bu durum şu anda da devam edip gitmektedir. Her ne olursa olsun biz Allah'ın kulu ve Hz. Muhammed'in (s.a.a) ümmetiyiz. Allah Teala da ibadete layık ve kulluk edilmesi gereken tek mercidir. Bu yüzden de bütün yaratılmışlar gibi biz de O'na kul olmak ve O'nun rızasını kazanmak zorundayız. O hâlde pireye kızıp yorgan yakmamalıyız. Birilerinin yapmış olduğu kötülükleri ve haksızlıkları görünce, onlara kızarak Allah'ı unutup İslâm'ı mı terk etmeliyiz? Yoksa biz Alevîler olarak asıl olan doğruları hayata geçirip, gerçek bir Müslümanın nasıl olacağını mı ortaya koymalıyız?

İkinci nokta ise Kur'ân-ı Kerim Hz. Muhammed'in (s.a.a) evine inmiştir. Cebrail dahi bu evde misafirdir. İslâm'ın özü-

nü temsil eden Yüce Peygamber ve Ehlibeyt'i bu evin sahibi-
bidir. Bu Ehlibeyt insanlığa yol gösterip ışık tutsun diye
bizzat Hz. Muhammed'in terbiyesi ile yetiştirilmiştir. Onun
Ehlibeyt'e uyulmasını istemesi de Allah'ın bir emri oldu-
ğu içindir. Bizim Alevî olarak adlandırılmamızın sebebi ise
Peygamber'den sonra Ehlibeyt'in başında Hz. Ali'nin bulun-
masıdır. O, İslâm'ın özüdür. Çünkü buyuruyor ki:

Konuşan Kur'ân benim...

Göğün yollarını ben bilirim...

Hangi ayetin nerede indiğini ve nüzul sebebini ben
bilirim...

Biz bu ismi taşıdığımız için büyük bir iftihar ve övünce
sahibiz. İmam Zeynelabidin (a.s): "*Bize zîynet olun, zillet ol-
mayın.*" buyruğunu da dikkate alarak bütün insanlar İslâm'a
düşman olsa da biz İmam Hüseyin (a.s) ve diğerleri gibi canı-
mız pahasına da olsa görevimiz onu en iyi şekilde yaşamak,
yaşatmak ve yaymaktır. Ama bugün, olmamızın gerekenin
tam tersi bir durumuna düşmüşüz; savunmamız gereken Al-
lah dininin, Allah düşmanlarının bizim adımıza kahrolsun
sloganları attıklarını ve çok acı da olsun bunun bizim üzeri-
mizde kaldığını görmekteyiz. Biz İslâm düşmanı olarak top-
lumda tanınmaktayız. Ali taraftarı olmak, Ali gibi olmayı ge-
rektirir. Aklımızı başımıza alıp, yarın Hakkın divanında Şah-ı
Merdan Ali'nin huzurdan kovduğu saftan kurtulmalıyız.

Üçüncü noktaya gelince: Toplumumuzda yaşayan insanla-
rın hayatları boyunca solcu ya da sağcı olabileceği gibi, hayatı-
nın belli bir bölümünü sağcı diğer bir bölümünü de solcu ya da
tam tersi olarak geçirmesi mümkün ve de olağan şeydir. Ancak
İslâm'ı, gelenekselliği bir kenara bırakıp Kur'ân ve Ehlibeyt
sözlerinden öğrenir ve buna yakın eder; Hz. Muhammed'in
peygamberliğini ilmî olarak araştırıp buna gani olursa artık
böyle bir inancı yakalamış kimsenin başka düşüncelerden et-
kilenmesi ve ayrı bir yöne sapması mümkün değildir.

Gerçi geçmişte yaşayanlardan Arapça ve Farsça bilmeyenler için bu belki mümkün değildi, ancak bugün başta Kur'ân olmak üzere tefsirler, hadisler ve birçok eser Türkçeye kazandırılmıştır. Bunlar son otuz yıl içerisinde müminlerin göstermiş olduğu gayretlerin, çabaların ve özverilerin bir ürünüdür.

Peki, insanı bu özveriye iten ve teşvik eden şey nedir? Bu, Kur'ân-ı Kerim'in bir mucizesidir. Bu söylenenler sadece Türkiye'ye has bir durum da değildir. Bütün dünyada Müslümanlar arasında gözle görülür bir uyanış ve arayış vardır. Bu arayış ve uyanışın önüne geçmek dünyanın hiçbir yerinde artık mümkün değildir. Türkiye'de özellikle din ve diyanet halkın büyük bir kısmına hitap etme imkânına sahiptir. Durum böyle olunca halkın bir bölümü hükümetlerin de desteğiyle Kur'ân ilmiyle her gün biraz daha güçlenirken diğer bir kısmının bu bilinçten yoksun kalması ülkemiz için, insanımız için hiç de şık olmayan ve çok büyük tehlikelere gebe olan bir ortamı hazırlamaktadır.

Bu vatan kimsenin özel yurdu değildir, hepimize aittir. Alevîsiyle Sünnîsiyle hepimiz bu vatanın evlatlarıyız ve hepimiz bu geminin içindeyiz, bu gemiyi batırmak isteyenlerin olduğunu bilmekteyiz. Eğer bu gemi batarsa istisnasız herkes zarar görecektir. Bu güzel vatandan başka bir yurdumuz da yoktur bizim. Bu vatanı herkesin sevdiğinden daha çok biz sevmekteyiz. Öyleyse Alevîsiyle Sünnîsiyle beraber yaşamak zorunda olduğumuzu her iki tarafın da çok iyi bilmesi ve bunu içine sindirmesi lazımdır. Zorlukta ve kolaylıkta, her zaman ve her yerde omuz omuza ve iç içeydi ve öyle de olacağız. Eğer bu birliktelik gerçekleşirse o zaman bu vatan çok daha güçlü olacak ve kalkınacaktır. Bu durumda da herkes eşit olarak faydalanacaktır.

Ama bu Alevî, Sünnî, dinli, dinsiz gerginliği devam ederse o zaman geçmişte olduğu gibi bugün de birbirimize güvenmez, tatsız olay ve hadiseler devam edip gider. Bundan da

yine herkes zarar görür, düşmanlar sevinirler. Böyle olduğunda en fazla zararı yine biz Alevîler görürüz. Çünkü bizi bizden olmayan yani Alevîlikle en ufak bir ilgisi bulunmayanlar çıkmaza sürüklemeye çalışmaktadırlar. Bu insanlar bizi bu güne kadar rahat bırakmadıkları gibi rahat bırakmayacaklardır da. Halkımızın inancını rahat bir şekilde yaşayabilmesiyle ancak bunların ardına takılmayı bırakmaları mümkündür. Bu yüzden bizim mezhep ve içtihadımıza göre eğitilme, öğrenim görme gibi haklarımız verilmeli ve bu, kimseyi korkutmamalıdır. Her iki tarafa da birbirleriyle kardeş oldukları işlenmeli; farklılıkların olabileceği de kabullenilmelidir; bu durumda iç içe ve yan yana yaşayabilirler.

Sevgili kardeşlerim eğer bizim Alevîliğimiz geçmişte olduğu gibi Ehlibeyt'e tabi olmakla, aslına uygun bir şekilde devam etse bizim için en büyük şeref olurdu. Tarihte bu gururun yaşandığı gibi bu gün biz de yaşadık. Bu Alevîlik övgüsüne Ammarlar, Selmanlar ve Mikdad gibi büyük insanlar nail olmuşlar ve bununla iftihar etmişlerdir. Çünkü bu Alevîliğin anlamı Allah'ı, O'nun Resulünü ve Resulün Ehlibeyt'ini candan aziz bilmek ve sevmektir.

Ne yazık ki bugün birileri Alevîlik adına dinimiz olan İslâm'dan bizi uzaklaştırmak istemektedirler. Bununla bizi onarılması mümkün olmayan bela ve sıkıntılara doğru götürmektedirler. İslâm dini tamamen Arap kültürüymüş, biz Alevîlerle hiç ilgisi yokmuş diye iddia etmekte ve zavallı insanımızın kafasını karıştırıp bulandırmak istemektedirler. Bunların yalanı ortadadır; çünkü İslâm dini cihan şümül bir dindir; sadece Araplara mahsus bir din değildir. Allah Hz. Muhammed'i tüm âlemler için göndermiştir. Kur'ân'ın Arapça olması tüm insanlığa hitap etmesine engel değildir. Eğer öyle olsaydı her dilde olan kitap sadece o dile has kalırdı. Bugün hangi dilde olursa olsun bütün kitaplar diğer dillere kazandırılmakta ve bütün insanlığın faydasına sunulmaktadır.

Bu konuda yüce Allah şöyle buyurmakta:

Ey Muhammed doğrusu biz seni âlemlere rahmet olarak gönderdik.

Allah Resulü de şöyle buyurmaktadır:

Ben güzel ahlakı tamamlamak için gönderildim.

İslâm'ın içki içmek, zina yapmak, faiz yemek gibi yasakladığı birçok şey Arapların kültüründe vardı. Bunlar da İslâm dininin Arap kültürüyle değil de tamamen vahiy kaynaklı olduğunu göstermektedir. İslâm öncesi Araplarda -cahiliye devrinde- meşhur ve yaygın olan inkârcılığın aynen bizim toplumumuzda da bugün Allah'ı inkâr suretiyle devam ettiğini görmekteyiz. Onların tapındığı putlar vardı; bunların ise farkında olmadıkları putlaşmış isimler ve düşünceler vardır. Şimdi bunların bize atfetmiş oldukları düşüncelerle bize en büyük kötülüğü yapmış olduklarını görmekteyiz.

İnsanlık tarihini şöyle bir gözden geçirdiğimizde emperyalist din düşmanlarının ırk ve milliyet gözetmeksizin makasın iki ağzı gibi önüne geleni kesip biçtiklerine şahit olacağız. Kendi çıkarları söz konusu olduğunda hemen bir olurlar. Bunların hoşlanmadığı bir şeyde mutlaka bir güzellik vardır. Bunların övdüğü, meth u sena ettiği her şeyde bir çirkinlik ve onların hayrına olan ve onlara hizmet eden bir şey olduğu kesindir. Hz. Muhammed Mustafa'dan (s.a.a) sonra Ehlibeyt'e yapılan zulümleri hepimiz bilmekteyiz. Aynı boyutta olmasa da buna yakın zulümlerin onların taraftarlarına da uygulanmış olduğunu görmekteyiz. Bunların benzerleri ve birçok entrikanın Anadolu Alevîleri üzerinde de döndüğünü ve birçok oyunların oynandığını bilmekteyiz.

Bazıları bizi kötülemek için olmadık iftiralar etmişler. Yörelere göre lakaplar takmışlardır. Bunları şöyle sıralayabiliriz: Alevîler, Kızılbaşlar, Bektaşîler, Türkmenler, Tahtacılar, Rafizîler gibi isimlerle biz Alevîleri kötülemek istemişlerdir. Hatta bazı kendini bilmezler daha da ileriye giderek Alevîlerin

Müslüman olmak isterlerse, önce Hıristiyan olmalılar, ondan sonra ancak Müslüman olabilirler demişlerdir. Bütün bunları ortaya atanlar Müslüman olup bunu da İslâm adına bize layık görmüşlerdir. Peki, Alevîlik adına bizi sömürenler ne demekteler? Yukarıda söylenenleri tasdik etmekte ve Alevîliğin İslâmî olmadığını, Şamanistlikten ve Ateşperestlikten türediğini öne sürmektedirler.

Şimdi biz Alevîlere düşen bu sözler üzerinde düşünmek ve düşman gibi gözükenler ile dost gibi görünenlerin ne farkı olduğunu bulmaktır. İslâm'ın özü olan Alevîliği Şamanlıkla veya Ateşperestlikle eşit tutmak bu mezhebe yapılabilecek en büyük düşmanlıktır. Nasıl oluyor da biz böyle bir oyuna geliyoruz; bunu anlamakta güçlük çekmekteyim.

Evet, kim ne derse desin, kim hangi anlamda kullanırsa kullansın; ben Alevîyim diyen bir kimsenin dini İslâm, kitabı Kur'ân, peygamberi Hz. Muhammed (s.a.a), imamı Hz. Ali ve on bir evladıdır. Mezhebi, İmam Cafer Sadık'ın izlediği yoldur. Yöre ve törelere göre değişen, bukalemun gibi renkten renge giren başka bir Alevîlik yoktur. Bunu en güzel biçimde on iki yüce imamımız yaklaşık tam 300 yıl bizzat kendileri, yaranları ve öğrencileriyle hem yaşamışlar, hem de yaymışlardır. Bunlardan sonra ise nice müçtehit ve nice düşünürler bu yolu sürdürmüşlerdir. Ülkemizde de Hacı Bektaş-ı Veliler, Hacı Bayram Veliler, Ahi Evran Babalar, Şemsi Tebrizîler, Abdal Musa Sultanlar, Haydar Sultanlar, Karaca Ahmetler, Seyyit Gaziler, Hüseyin Gaziler, Battal Gaziler daha nice ermiş ve evliyalar bu mezhebi yaşamış ve yaşatmışlardır. Öyleyse kimse güneşi balçıkla sıvamaya kalkışmasın, bu güne kadar kimse bunu başaramadığı gibi bu gerçeği de kimse gizleyemeyecek, eninde sonunda bu ortaya çıkacaktır. Bugün biz her ne kadar hakkı ile bu gerçeği hayatımızda uygulayamasak da elimizden geleni de ardımıza koymamaktayız. İşte Alevîliğin ölçüsü budur.

Diğer taraftan Emevî ve Abbasî halifelerinin başta Muaviye ve oğlu Yezid olmak üzere birçoklarının İslâm dinine saygısızlık yaptıklarını, içki içip, zina ettiklerini okumaktayız. Biri çıkıp ben Ehlibeyt dostuyum, onları seviyorum, onların yolundayım diyecek, ama amelî olarak da onları sevmediğini ortaya koyacak, hal ve davranışlarıyla onların düşmanlarına benzeyecekler. Bu ne akla ve ne de ilme sığan bir şey değildir. Bütün bunlar Alevîlik üzerinde oynanan oyunların ve komplo teorilerinin nedenli tehlikeli ve büyük olduğunu ortaya koymaktadır.

YAVUZ SULTAN SELİM VE BALIM SULTAN

Sevgili kardeşlerim daha önce Yavuz Selim'le Pir Balım Sultan dönemine kısaca değinmiştik. Taşların yerine oturması ve bu döneme ait bilgilerin yenilenmesi için gelişen olayları biraz daha açmakta fayda olduğunu sanıyorum. Bilindiği gibi Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli 1281 yılında 40 yaşlarındayken İslâm dinini yayma maksadıyla Anadolu'ya gitme görevi verilmiş, o da bu görevi kabul ederek Anadolu'ya gelmiş Osmanlı Devletinin kuruluşunda büyük rol oynamış ve Yeniçeri Ocağının piri olmuştur. İstanbul'un fethi bu orduyla gerçekleşmiş ve ta balkanlara kadar açıldığı bilinen tarihî bir gerçektir.

1299'dan 1512 yılına kadar Türkiye'de mezhep kavgasına, Alevî Sünnî çatışmasına rastlanılmamaktadır. Bu yıllarda Kur'ân ve Ehlibeyt yoluna göre herkes orucunu tutmakta ve namazını kılmaktaymış. Bugün de o tarihte yapılan camileri ve mescitleri görmekteyiz. Dönemin padişahlarından sekizinin On İki İmam'ı temsil eden, Hacı Bektaş-ı Veli Taşı da denen teslim taşını boyunlarında taşıdıklarını bilmekteyiz. Bu gerçeği padişahların resimlerinden de anlamak mümkündür. Hatta aynı taşları Yavuz Selimde de görmekteyiz. Yavuz Selim'in babasının yerine geçmek için babasını zehirleyip iki kardeşini de öldürdüğünü tarih kitaplarında okumaktayız. Bundan Yavuz Selim'in organizeli ve planlı bir hedefinin olduğu anlaşılmaktadır.

O, padişah olduğunda devletin ordusu yine yeniçerilerdi. Bu ordu da eskiden olduğu gibi yine Hacı Bektaş-ı Veli'nin dergâhına bağlı ve oldukça saygılıydı. Yavuz Selim daha babası hayatta iken, bugün Yunanistan'da bulunan Dimatoka dergâhında henüz 35 yaşında genç biri olan Balım Sultanı 1509 yılında İstanbul'a Batın padişahı olarak davet etti. Balım Sultan, Hacı Bektaş-ı Veli'nin türbesinin idaresi için getirtilir. 21 pare top atılarak karşılanan Balım Sultan'ın gelişi ile ilk olarak kadınlı, erkekli, sazlı, semahlı cem töreni yapılır. Bu cem törenine Yavuz'un babası ikinci Beyazıt da katılır. Bu gösteri ve toplantının Kur'ân adabına uygun olmadığını dillendiren Yavuz'un babası sonuç olarak tahtından indirilmesine sebep olur.

Bilindiği gibi Yavuz Selim babasının yerine geçer geçmezde Çaldıran Savaşı başladı. Yavuz, Şah İsmail'i yener, fakat onunla durmaz. Birçok İslâm ülkesini teslim alır; sonra da Mısır'da bulunan hilafet tahtını İstanbul'a getirir. Bu defa da savaşa rıza göstermeyen Alevîlerin katliamına başlar. Bizim için ilginç ve enteresan olan nokta bir yandan Alevîleri katlederken, diğer yandan Balım Sultan'la arasının çok iyi olmasıdır. Bunun kanıtı ise Yavuz Selim 1516 yılında Balım Sultan'ın ölümü üzerine kabrinin bizzat Yavuz Selim tarafından inşa ettirilmesidir. Bu da bize oynanan oyunların nedenli titizlikle ve tertipli bir şekilde hazırlanmış olduğudur. Bir taraftan acımasızca Alevîleri katlederken diğer taraftan Alevîlerin ikinci piri olarak tanınan reformist pire oldukça saygı göstermekte, hatta türbesini dahi kendi yaptırmaktadır. Bu da ister istemez insanın aklına şüpheler sokmaktadır.

Pir Balım Sultan ölmeden önce Alevîliği temsil eden yegane makama sahipti; Alevîlikle ilgili her tür reformları hayata geçirmiş ve istediği gibi yorumlayan bir pirdi. Bu dönemde de Yavuz Selim birçok İslâm ülkesini teslim almış, hilafet makamını da İstanbul'a getirmiştir. Savaş sonrası bu tür savaşla-

ra razı olmayan Alevîler üzerine yürümüş ve yaklaşık olarak 40 bin Alevîyi katletmiştir. Acaba Alevîlerin piri olduğu söylenen Balım Sultan gerçekten eğer bizden yana idiyse, neden o zaman Yavuz Selim evvela pirimizin başını kesmemiş, hatta ona türbe bile yaptırmıştır. Görüldüğü gibi durum hiç öyle gözüküyor. Bütün bunlar biz Alevîler üzerinde nedenli çoraplar örüldüğünü göstermeye yeterlidir.

Şimdi Balım Sultan kimdir ona bir bakalım. Araştırdığım kadarıyla elimizdeki kaynaklarda sağlıklı ve kesin bir bilgi elde etme imkânı maalesef yoktur. Mevcutlarla tanıtılmaya çalışalım.

Seyyit Ali Sultanımdan uyanan
Baştanbaşa yeşillere boyanan
Varıp Pirim eşiğine dayanan
Mürsel Baba oğlu Sultan Balımdır.

Kazak Abdal der rivayet eyledim
Üç yüz altmış er ziyaret eyledim
Bu da söz başı hikayet eyledim
Mürsel Baba oğlu Sultan Balım'dır.

Şimdi bu ya da buna benzer kaynaklarda "Balım Sultan, Mürsel Ballı'nın oğludur" diye deyişler vardır; ancak mezarının üstündeki yazıda ise Resul Ballı'nın oğlu olduğu yazılıdır. Ama bazı kaynaklarda ise Sersem Ali Baba'nın oğludur denilmektedir.

Bizim çocukluğumuzda dedelerimizden ya da büyükle-
rimizden Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli'den bahsettiklerinde der-
lerdi ki Hacı Bektaş-ı Veli Anadolu'ya Suluca Karaca Höyüğe
geldiğinde güvercin donunda gelmiştir. Rum erenleri bunun
gelişini fark ettiler. Ona Seyyit Ali Sultan'ı gönderdiler. Tabi
Seyyit Ali Sultan, şahın donuna girerek güvercine hışımla
inince Hacı Bektaş-ı Veli şahının boynunu sıktı. O derece sıktı

ki Seyyit Ali Sultan'ın gözleri kızardı, hemen insan donuna geçerek hünkâra "hiç er ere bu kadar kıyar mı?" dediğinde Hünkâr da, ya er ere bu kadar hışımla iner mi? diye onu yanıtladı. Fakat ondan sonra onun gözleri hep kızıl kaldığından ona gözü kızıl ya da kızıl deli lakabı verildi, diye uzun uzadıya anlatılır, halk da dinlerdi.

Bu hikâye ciddiye alınsa o zaman demek olur ki Seyyit Ali Sultan daha Hacı Bektaş-ı Veli Anadolu'ya gelmeden var idi ve Rum erenleriyle beraberdi. Şimdi bugün bu konuyu araştıran kaynakları incelediğimizde bu gibi hikâyelerin aslı astarı olmayan uydurulmuş bir kısım sözlerden ibaret oldukları kendiliğinden ortaya çıkmaktadır. Çünkü Seyyit Ali Sultan'ın Hacı Bektaş-ı Veli'den sonra yaşadığı, onun yeniçeri askerinin ikinci piri olduğu, Dimetoka'da bir Türk İslâm Cemiyeti kurduğunu, çok büyük faaliyetlerinin olduğu hemen hemen kesindir. Buna şahitlik eden yeterince kaynaklar vardır.

Şimdi asıl mesele; Seyyit Ali Sultan kimin oğludur? Evvela bunu bulalım. Eldeki bazı kaynaklara göre Seyyit Ali Sultan 1310 yılında dünyaya gelen ve 1402 yılında ölen bizzat Hacı Bektaş-ı Veli'nin kendi oğludur. Eğer bunu doğru kabul etsek bu tarihte Hacı Bektaş-ı Veli 70 yaşındadır. O tarihten önce bir çocuğunun olduğu söz konusu olmamıştır. Bu görüşe göre Hacı Bektaş-ı Veli'nin nesli Seyyit Ali Sultan'dan gelmiştir. Ancak dediğim gibi Seyyit Ali Sultan'ın birinci Murat zamanında Yeniçeri Ocağı'nın piri olduğuna kesin gözle bakılmaktadır. Seyyit Ali Sultan'ın iki oğlu olduğu, bunlardan Resul Ballı 1361-1412 arası yaşayan büyük oğludur. Bu tarihte Seyyit Ali Sultan 51 yaşında olmaktadır. Mürsel Ballı'nın babası Seyyit Ali Sultan, Orhangazi'nin oğlu Süleyman Paşa'nın yanındadır. Rumeli'de Türk İslâm yerleşiminin temelini atarken Resul Ballı da Hacı Bektaş Dergâhı'ndadır. Kardeşi Mürsel Ballı da babası ile beraberdir.

Resul Ballı'nın ölümünden sonra 1384-1483 yılları arasında yaşayan kardeşi Mürsel Ballı geçer. 44 yıl postta kalır, görev yapar, ama her iki tarafı da idare etmeye çalışır. Hatta öldüğünde Dimetoka'dadır. Türbesinin de orada olduğu söylenmektedir. Mürsel Ballı, II. Murat ve Fatih Sultan Mehmet'in hükümdar olduğunu görmüştür. İşte Mürsel Ballı Dimetoka'da babasının dergahına da bakarken balkanlar ele geçer. Sırp prensinin kızı esir alınır. Bu dergâha teslim edilir ve Mürsel Ballı ile evlendirilir. Eğer bu iddia doğru ise Balım Sultan 1473 yılında babası Mürsel Ballı 89 yaşında iken dünyaya gelir. 1516 yılında ölür.

Tabî ki Mürsel Ballı 89 yaşında iken Balım Sultan'ın onun oğlu olup olmayacağı insanı düşündürmektedir. Balım Sultan 1483 yılında Mürsel Ballı'nın 1476'da dünyaya gelen yani Mürsel Ballı 92 yaşında iken kalender Çelebi'den söz edilmektedir. İşte bir iddia yine hem balkanlardan ve hem de Hacı Bektaş-ı Veli'nin dergâhında faaliyet gösteren Sarı Saltuk'la beraber hem Müslümanların ve hem de Hıristiyanların beğenisini kazandıklarını söylenen Sersem Ali Baba diye tanınan bu Bektaşî babası da yine Sırp Prensini kızıyla evlendi. Ondan Balım Sultan meydana geldi iddiası da olmuştur. Bu, kaynaklarda vardır.

Kaldı ki daha önce Hacı Bektaş-ı Veli kimdir yazımda belirtmiştim ki Hünkâr Anadolu'ya ayak bastığında 40 yaşında olmakla beraber yanında karısının olduğuna dair bir kaynak bulunmamaktadır. Mesela annesinin adı Hatem'dir. Misafir olduğu evin yani İdris Hoca'nın "kadıncık ana" diye tanınan asıl adı "Fatıma" olan karısı, Hünkâra çok muhabbetli olduğundan kendisine "Kutlu Melek" de denilmiştir ve bu isimde türbesi vardır. Ama hünkârın karısı diye kimseye rastlanılmamaktadır. Kaldı ki Hünkâr her ne hikmetse hiç evlenmemiştir, diye yazılan kaynaklar da bulunmaktadır. Merhum Ali Celalettin Ulusoy şöyle yazar: "Bektaş-ı Veli öleceğinden Sarı İsmail'i

yanına çağırđı ona dedi ki: Ey Sarı İsmail sen benim has halifemsin, ben dünyadan ahirete göçüyorum. Sen benim üzerimde Yasin-i Şerif'i okuyacaksın, ben sana vasiyet ediyorum ki benden sonra adı Fatıma lakabı Kadıncık Ana'nın oğlu Hızır Lala yani Seyyit Ali Sultan benim yerime geçsin. O benim dergâhımda 50 yıl hizmet edecektir, ondan sonra Resul Ballı, ondan sonra da oğlu Mürsel Ballı geçer, o da 48 yıl hizmet eder. Onun yerine oğlu Yusuf geçer. Sonra hak yerini bulur."

Bu vasiyette dikkat edilecek husus şudur ki, Hünkâr kendi oğlu diye bir kimseden bahsetmemiştir. Seyyit Ali Sultan'ın ise Kadıncık Ana'nın oğlu olduğunu zaten söylemektedir. Ancak bazıları da şöyle idda etmişlerdir ki ne zaman Hünkâr abdest alsaydı ya da elini yıkarsa Kadıncık Ana suyu yere dökmeyi içerdi. Bir gün abdest alırken burnu kanamıştı. Kadıncık Ana bunu da içti. Geri döndüğünde bu durumu Hünkâr'a arz etti. Hünkâr dedi ki Kadıncık sen bizden nasibini aldın. Senden iki oğlumuz gelecek, onlar yurdumuzun bekçileri olacak, halkın 70 yaşında olanları onların 7 yaşındakilerinin elini öpecektir.

İkinci bir konu ise Hünkâr'ın bu nasihatini tam olarak yerine gelmemiş. Resul Ballı'dan sonra Mürsel Ballı, ondan sonra Yusuf Ballı geçmesi gerekirken dergâha Balım Sultan getirilmiştir. Ve ne gariptir ki artık Hacı Bektaş-ı Veli dergâhı zamanın padişahları tarafından korunarak Balım Sultan soyundan olanlara babadan evlada devredilerek günümüze kadar gelmiştir. Resul Ballı'nın soyundan gelenler ise bu durumun adil olmadığını söylemiş, karşı çıkmışlarsa da o devirde bulunan hükümetler bunlara fırsat vermemiş, kimisi öldürülmüş, kimisi de sürgün edilmiştir.

Balım Sultan'ın mezarının üstünde Resul Ballı'nın oğludur diye yazmaktadır; ama bu imkânsız bir şeydir. Çünkü ölüm tarihi 1441 olduğuna göre Balım Sultan dünyada yoktu. Mürsel Ballı'nın oğlu olması da düşündürücüdür. Çünkü Balım

Sultan'ın 1473'te dünyaya geldiğinde Mürsel Ballı'da 89 yaşındadır. Bu üçüncüsü de Sersem Ali Baba'dır ki doğumu hakkında kesin bir delil olmamakla beraber ancak 1551'den sonra Hacı Bektaş dergâhında babalık yaptığı söylenmektedir.

Bu kaynaklardan biri de Milliyet Gazetesi'nde Bektaşî Gülleri diye yazılan bir araştırmadır. Ancak Balım Sultan Mürsel Ballı'nın oğludur diye iddia eden kaynaklar Balım Sultan'ın da bizzat Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli'nin üçüncü torunu olduğunu da savunmaktalar. Merhum Ali Celalettin Ulusoy'un iddiası aynen böyledir. Kaynak olarak da yazdığı kitabın sonuna 1600 yıllarıyla 1900 yıllarına kadar zamanın padişahlarının fermanları gösterilmektedir. Ne kadar acıdır, bu dönemlerde Alevîlerin en çok acı çekmelerine rağmen ama yinede pirimiz olan Hacı Bektaş'ın dergâhına bakacaklar padişahlar tarafından tayin ediliyor. Bir diğer kardeşi olan Resul Ballı nesli bu gelirden mahrum ediliyor. Evet, kardeşlerim, benim gayem gerçek Alevî kimdir, biz nasıl oldu da bu duruma düştük, bunların iyi bilinip anlaşılmasıdır. Yoksa birilerini yermek ve kötölemek niyetinde değilim asla.

Buraya kadar anlattıklarımızdan anlaşılana şudur ki doğrularla yanlışlar iç içe girmiştir. Hünkâr Hacı Bektaş-ı Veli ve Ehlibeyt sevgisi karıştırılarak Alevîlik ve Bektaşîlik adına sunulmuş olan bu karmaşayı ayırt etmek ve içinden çıkmak o kadar da kolay değildir.

Daha önce de geçtiği gibi Alevîlik Hz. Ali'nin soyundan gelenlere verilen bir addır. Bu isim zaman geçtikçe ona tabi olanlar için kullanılmaya başlandı. Anadolu'da da On İki İmam'a uyarak İslâm'ı yaşadığımız için bu şerefli ad bize verilmiştir. Alevîlik gerçeğini anlamak ve tam olarak öğrenmek ancak ve ancak Kur'ân ve Ehlibeyt rivayetleriyle mümkündür. Öyleyse bizim şefaatçimiz Sersem Ali Baba, Sarı Saltuk Baba, hatta Balım Sultan gibiler değildir. Peygamber ve tertemiz

Ehlibeyt'idir. Alevîliğinde samimi olan bir insan, dinini fıkra ve hikâyelerde anlatılan bir Bektaşî varmış şöyle şöyle demiş diye anlatılan bu kişiye değil de Masum Ehlibeyt İmamları'nın yolunda yürüyen, dininde sadık olan ve hiç taviz vermeyen Hacı Bektaş-ı Veli gibi insanlara inanıp onları izlemesi gerekmektedir. Bize düşen asıl kimliğimiz olan Alevîliği tanımak ve en ince ayrıntılarına kadar sapasağlam kaynaklardan ilmî olarak bunu kanıtlamaktır.

İslâm'ın özü olduğunu vurguladığımız Alevîlik, düşünce ve yapısını Kur'ân ve Ehlibeyt'ten almıştır. Bu konuda da yeterince kaynak eser bulunmaktadır. Balım Sultan hakkında aktardıklarımız ve onun için söylenenler reformcu oluşudur. Nedir bu reformlar: Kur'ân'da emredilmiş olan namaz, oruç, hac ve zekât gibi farzları kaldırmış, yerine bu gün yapılan cem törenini getirmiştir. Yine Kur'ân'da içki şeytanın bir ameli olarak açıklanmıştır; Hacı Bektaş-ı Veli de *Makalat*'ında bunu aynen kabul edip kaçınmıştır. İmamlarımız ve onların gerçek izleyicilerinden hiç birinin böyle bir pislığe bulaşmadığı ortadadır. Kur'ân üzerinde bu ve buna benzer reformlar yapma hakkını nereden almış Balım Sultan veya bir diğeri? Evet, Kur'ân-ı Kerim üzerinde hiç kimsenin tasarruf ve oynama hakkı olmadığı gibi dinde en ufak bir bidat çıkarmaya (değişiklik yapmaya) dahi kimsenin hak ve yetkisi yoktur. Değerli kardeşlerim birazcık dikkat etsek Alevîlik üzerinde oynanan oyunların apaçık ortada olduğunu görürüz. Sizden sadece Ehlibeyt'in ne dediğine bakmanızı ve bunu uygulamamanızı arzu ediyorum.

Allah Teala biz Alevîlere 14 tane pak ve temiz masum insanı sonsuza kadar yol gösterici olarak lütfetmiştir. Bu masumlar içinde on iki seçilmiş ve seçkin masum imamlar biri diğerinden hemen sonra Allah'ın emriyle imamet makamına geçmiş, hayatları boyunca da en ufak bir sürçmeleri olmadan dosdoğru yolu bütün boyutlarıyla âleme göstermişler-

dir. Her alanda eksiksiz ve kâmil bir önder olmuşlardır. Her kim inançları ve amelleriyle onlara benziyorsa o gerçek bir Alevîdir. Yok, eğer onlara benzemeyi bırak onların inançlarını ya da amellerini inkâr ediyorsa o zaman o kişinin ne Alevîliği sabittir, ne de İslâmlığı söz konusudur. On İki İmam'larımız bu dini yüzlerce yıl hem yaşamış, hem yaymış ve hem de dinin ayakta kalabilmesi için tarihî ve eşi benzeri olmayan Kerbela olayı gibi hiç kimsenin göstermeyeceği fedakârlıklar gerçekleştirmişlerdir.

Hacı Bektaş-ı Veli ve ona benzer diğer âlimlerimiz almış oldukları bu terbiye ve öğretiyi Anadolu'da yaymışlar ve İslâm dinini pratik olarak insanlara sunmuşlardır. İrfan (tasavvuf) ilminde de nice merhaleler kat etmiş, Allah'ın farz kıldığı ibadetlere ek olarak Hz. Peygamber'in (s.a.a) zikir yolunu izlemiş ve yürekten Allah'a yönelmişlerdir. Bu gün biz Alevîlerin yaptığı ve Hacı Bektaş-ı Veli'ye mal edilen sazlı, semahlı, içkili törenler kesinlikle o büyük veliye ait değildir. Bunlar dini deforme eden Balım Sultan tarafından Alevîliğin içine sokulmuş uyduruk şeyler ve bidatlerdir. Hacı Bektaş-ı Veli içkinin şeytanın ameli olduğunu söylemesi ve boynunda On İki İmam'ın temsili olan teslim taşını taşıması bunun en büyük kanıtıdır. Kur'ân'ın emirleri kalıcı ve onun bir ayet, bir kelime hatta bir harfini dahi değiştirmeye, üzerinde oynamaya ve reform yapmaya hiç kimsenin hakkı yoktur. Defalarca söylediğim gibi bunların tamamı biz Alevîler üzerinde oynanan oyunlardan ve saptırmalardan ibarettir.

Görülen o ki geçmişte Batınilığın üzerimize musallat olduğu gibi bugün de kominizim musallat olmuştur. Batınilığı anlamak öyle her baba yiğidin harcı değildir. Bunu enbiyalar, masum imamlar, arifler ve dinde derin bilgilere sahip olanlar ancak. Mesela "Ali Rahim, Ali Rahman veya kâinatı yaratan Sultan Ali'dir, Ene'l-Hak" gibi sözleri anlamak pek de kolay olmasa gerek. Ancak batın ilminden haberdar olanların

bunun içeriğini anlama ve anlatma gücü vardır. Halkımızın âlimlerinin yok edildiği ve başsız kaldıkları bu dönemde oluşan boşlukları gören bir takım casuslar Batniliği kendilerine maske edinerek altın tas içinde zehir vermeyi başarmışlardır. Bunlardan biri sevgili Peygamberimizin miraçtan dönerken kırklara uğradığı sözü bence asılsızdır. Çünkü bu laf sadece Rum erenleri arasında yaygın olan bir sözcüktür. Başlarda Anadolu erenleri arasında olmayan daha sonra sızmış olan bir sözdür. Bugün Hacı Bektaş-ı Veli'nin türbesinde bulunan "Kırk butak" Hindistan'dan getirilmiştir, Hacı Bektaş-ı Veli'yle bir ilgisi yoktur.

Bugün bize lazım olan suyun asıl membaıdır; sonradan karıştırılmış olanlar değil. Allah'a şükürler olsun ki bugün masum imamlarımıza ait yeterince kaynak bulunmaktadır elimizde. Biz Alevilik iddiasında bulunanlara düşen Kur'ân ve Ehlibeyt kaynaklı olan İmam Cafer Sadık mezhebini öğrenmek ve hayata geçirmektir. Yoksa başımıza bin türlü hile ile konan bu inkârcılarla Alevilik kurtulmaz. Alevîlerin kurtuluşu ancak Kur'ân ve Ehlibeyt'e dönmek ile olur. Bizim ülkemizde mezhep haklarımızı istememiz fitne çıksın, ayrılık oluşsun diye değildir. Herkese tanınan bu hakkın biz Alevî Müslümanlara da tanınmasıdır. Bu da birbirini, inançlarını tanıyan iki grubun birlikte yaşamasını daha da kolaylaştıracaktır. Bir yanlışı devam ettirmenin hiç kimseye faydası olmamış olmaz da.

Biz Alevîlere düşen de bu hak verilsin ya da verilmesin kendi mezheplerini gerçek kaynaklarından alıp hayatlarında uygulamaktır. Bu yapıldığında Allah'ın yardımı ile bütün iftiralar kalkacak ve hak yerini bulacaktır. Yanlışta ısrar etmenin kimseye faydası yoktur.

Her iki taraf için de şunu söylemek isterim; yurdumuzun, insanımızın zarar görmemesi için birbirimize taham-

mül etmeliyiz. Yoksa hepimiz zarar görürüz. Özellikle de biz Alevîler zarar görürüz. Bunun örneklerini geçmişte yaşadık ve gördük; öyle ise başkalarının hatalarını tekrarlamak yerine hatanın nereden kaynaklandığını bulmamız ve çözmemiz lazım. Hastalığın tedavisinde en önemli unsur hastalığın tespiti ile başlar. Öyleyse biz de önce hastalığımızı tespit edelim ve onu iyileştirelim. Kalplerin ve gönüllerin ilacı Kur'ân ve Ehlibeyt'tir. O yüzden burada On Dört Masum'dan birer hadis nakletmek ve o mübarek sözleri dinleyerek asıl Alevîliği tanımak ve gönüllerimize merhem sürmek isterim.

Bu mübarek hadisler sıradan ve kafadan uydurulmuş sözler değildir. Güvenilir hadis kitaplarından olan "*Tuhefu'l-Ukul, Biharu'l-Envar, Usulü Kâfi ve On Dört Masum'dan Kırkar*" hadis adlı kitaplardan derlenmiştir. Bunlar ve benzer kaynak eserlerimizde Ehlibeyt İmamları'mıza ait 30 bin civarında hadisin olduğu kayıtlıdır. Bu eserlerin tamamı İmamlarımızın kendilerine ait sözlerinden derlenmiştir. Bazen de Hz. Ali'nin *Nehcü'l-Belağ'a*sı gibi bir imama has olan kitaplar derlenmiştir. Bu eşsiz eserde İmam Ali'nin konuşmaları, mektupları ve hikmetli sözleri bir arada zikredilmiştir. Bu güzide ve seçkin eserler Kur'ân'dan sonra Ehlibeyt dostlarının itibar ettiği kaynaklardır. Tekrar tekrar söylüyorum, bugün biz Anadolu Alevîlerine düşen, kimliğimizi iyi tanımamızdır. Bunun içinde başvuracağımız yegâne merci, On Dört Masum ve On İki İmam'lardır. Çünkü demir nerden kırıldıysa oradan tamir edilmelidir. Başka yerden yapılsa da kaynak tutmaz, yine kopar. Alevîliğin ölçüsü ve yolu bellidir; bu asıllardan alınmalı ve hayata geçirilmelidir.

Şimdi bu 14 asıldan birer birer örnek sunalım. Çünkü hak onlarla, onlar da hakla beraberdirler, dünya ne kadar dönerse dönsün. Bizlere yakışansa bu asıllara tutunup felaha ve kurtuluşa ermektir.

ON DÖRT MASUMDAN HADİSLER

- Sevgili Peygamberimiz şöyle buyurmuştur:

Ey Müslümanlar, sizler gerçekten inanmış iseniz, sakın benden sonra Ehlibeyt'imın önüne geçmeyin. Onlardan geriye de kalmayın. Sakın onlara akıl vermeye kalkışmayın, çünkü onlar sizin bilmediklerinizi bilirler.

Evet, insanlığın bu hadisi dikkate almayışı ve kıymetini bilmeyişı ne kadar da acı olmuştur. Peygamberimiz daha canını, canı yaratana teslim etmeden kendi şahsına hıyanetler edildi, başını toprağa koyar koymaz da Ehlibeyt'in hakları birer birer ellerinden alınıp gasp edilmeye başlandı, Ehlibeyt'inin önüne geçildi ve onlar geride bırakıldılar. Günümüze kadar da süregeldi. Geçmişte bunları yapanlar bu tarihi sorumluluğu yüklenmişlerdir; bunun hesabını mutlaka vereceklerdir. Bugün en kötü gerçekleşen şey ise şudur: Biz Alevîyiz diyenlerde İslâm düşmanlığı görülmekte, On İki İmam sadece düzen karşıtı oldukları için sevilmektedir, Müslüman oldukları için değil. Bu, onların önüne geçmek ve onlara bir şeyler öğretmeğe kalkışmak anlamı içermez mi? Nasıl öncekilerden hesap sorulacaksa aynı şiddetle bizden de hesap sorulacaktır. O yüzden başımızı ellerimiz arasına alıp çokça düşünmeliyiz. Çünkü bu yol dönüşü olmayan, ömrün bitimi ile yeni bir hayatın başlayacağı, iyi kötü her ne yaptıysak karşımızda bulacağımız bir yoldur.

• Evliyaların şahı, erenlerin piri, bütün müminlerin emiri Hz. Emire'l-Müminin Ali (a.s) bir hadiste şöyle buyurmaktadır:

Ey müminler; [ben Muhammed, Ali dostuyum diyenler] iyi bilin ki kalplerin baharı Kur'ân'dır. İlim pınarı ondan kaynaklanmaktadır. İnsan kalbinin cismi için Kur'ân'dan daha parlaticı bir cila yoktur.

Allah Teala'nın Kur'ân da buyurduğu gibi, İmam da bu yüce kitap üzerinde düşünmeye ve tefekkür etmeye davet etmiştir. Bu sözler, Alevîliğin adını ondan aldığı Hz. Ali'dir. Kur'ân'ı böyle tanıtan birini izleyen bizler, kahrolsun şeriat diyerek Kur'ân'a karşı savaşanların gerçekten Ali dostu olup olmadıklarını sorgulamamız ve bunların üzerinde düşünmemiz gerekmez mi? Bazı Hıristiyanların haç takarak dini yaşadıklarını sandıkları gibi bazı kardeşlerimiz de Hz. Ali'nin ve On İki İmam'ın temsilî resimlerini evlerinde buldurmak ve cemiyetlerine asmakla Alevîliği yaşadıklarını sanmakta ve böyle inanmaktadırlar. Kur'ân'a düşman olanın Ali dostu olması mümkün değildir. İslâm'ın yayılmasında Hz. Peygamber ilk şahsiyettir; ikinci olarak ise Hz. Ali gelmektedir. Peygamberimiz döneminde olan savaşların tamamında Hz. Ali (a.s) en ön saflarda yer almakta ve bütün savaşlarda tek kişilik bir ordu görevi yapmaktaydı.

Bu yüce insanların canlarını ortaya koyarak emek verdikleri dine karşı olmak bir talihsizlik, bir yanlışlığın sonucudur. Gelin canlar bu yanlıştan el ele verip dönelim ve hakka sarılsalım. Alevîliğe bu yakışır; inkâr etmek değildir.

• Bütün dünya kadınlarının seyyidesi, en üstünü Hz. Fatıma (s.a) da bir hadisinde şöyle buyurmuştur:

Ey Müslümanlar şunu iyi bilin ki Allah Teala'nın eşsiz kitabı olan Kur'ân-ı Kerim, kendisine uyanı Allah'ın rızasına götürür; ona kulak vereni kurtuluşa sevk eder. Onda Allah'ın farzları açıklanmış, haramlarıysa belirlenmiştir. Herkes için delilleri aşikâr ve yeterlidir.

Alevîliğin büyük ve öncü şahsiyetlerinden Hz. Fatıma da tüm insanlık için Kur'ân-ı Kerim'in en iyi ölçü olduğunu söylemekte ve sevdiklerini de Kur'ân'a davet etmektedir. Ben de Alevîyim, ben de Hz. Fatıma dostuyum diyen hanım bacılarımız! "Din nedir? Kur'ân nedir? Hz. Fatıma kimdir? Ne yapmıştır; bunları bilen var mıdır acaba? Eğer bugün böyle bacılarımız var ise ne mutlu onlara derim. Hz. Fatıma, Fatıma'yı tanımayanlara, yaşamını ona uydurmayanlara şefaathane olacaktır. Bunun çok iyi bilinmesi lazım. Amelde Hıristiyanlara benzeyip onlar gibi yaşayan, ahirette de Hz. Fatıma'ya dost olmayı düşünen kişi çok ciddi bir yanılğı içerisinde. Umarım bacılarım bunu dikkate alıp düşünürler. Din sadece erkeklere ait olan bir şey değildir. Yarın mahşer günü kadın erkek herkes hesaba çekilecektir. Bunlar hepimizin vazgeçemeyeceği sorumluluk ve sorunlarımızdır. Ben Alevîyim diyen bir bacımın örnek alacağı kimselerim başında Hz. Fatıma, Hz. Hatice ve Hz. Zeynep yer almaktadır. En güzel ölçü ve örnekler bunlardır. Adım adım tanıyıp yaşantımızı onlara uyduralım ve kurtuluşa erelim. Çünkü kurtuluş gemisi bunlardır; bunlardan başka bir kapıda kurtuluş yoktur.

• Cennet gençlerinin efendilerinden biri olan İmam Hasan (a.s) da bir hadiste şöyle buyurmaktadır:

Ey benim şanı yüce olan Allah'ım, acaba, seni inkâr edenler ne kazanmışlardır? Sana inanıp iman edenler ne kaybetmişlerdir? Senden ayrılanın çok şey kaybedeceğine inanmaktayım.

Sevgili dostlarım sakın bu sözlerin birileri tarafından uydurulmuş olduğunu düşünmeyin; çünkü böyle sözler söylemek herkesin haddi değildir. Bu birkaç kelime anlayan için çok şeyler ifade etmektedir. Bu sözler âlimlerin dilinde birer kitap olurlar. Çünkü bu sözler İmam'ın nur olan ağzından çıkan nurlu sözlerdir. Elbette bunlardan alınacak çok hikmet ve dersler vardır. İlim ve bilimin doruğa ulaştığı şu çağda

insanlar mutlu mudur acaba? Bu akan kanlar neden akmaktadır? Neden insanlar aç susuz ölmektedir? İnsanlık neden alkolün, esrarın esiri olmuştur? Neden kimse helal haram tanımamaktadır? Neden insanlar arasında aile düzeni kalmamakta, yuvalar dağılmakta; karı kocayı, koca karıyı, evlat atayı, ata evladı tanımamaktadır? Bütün bunlar bir tarafa Anadolu'da ben Alevîyim diyen kardeşlerim imamlarının buyurduğu bu güzel ve anlamlı sözleri atarak, inkârcıların oyununa gelmekle ve hem Ehlibeyt'e, hem de Alevîliğe leke olmaktalar. İmam Hasan (a.s): *"Senden ayrılanın çok şey kaybedeceğine inanmaktayım."* diye buyurmaktadır. Bizim için ölçü bu sözler olmalıdır.

• Cennet gençlerinin efendisi ve şehitler serveri olan İmam Hüseyin (a.s) de şöyle buyurmuştur:

Ey yüce Allah'ım, sen biliyorsun ki bizim kıyamımız saltanat için yarışmak veya dünya malına ulaşmak için değildir. Biz senin dininin gerçek nişanelerini ortaya koymak, senin emrettiğin hükümleri yerine getirmek için Yezid'e karşı kıyam etmişizdir.

Evet, benim Alevî kardeşim, senin imamın Hz. Hüseyin'in gerçeği budur. Bu kıyamın dünyada eşi benzeri olmamış ve olmayacaktır da. Çünkü o on yedisi kendi ailesinden olmak üzere 72 kişiyi İslâm dini uğruna Kerbela'da kendi canıyla beraber kurban vermiş ve feda etmiştir. Bu kıyam, bu meşale öyle bir meşaledir ki dünya var oldukça hiç sönmeyecek ve sürekli insanlığa ışık tutacaktır. Bu kıyam kula kul olunamayacağını ortaya koyduğu gibi Allah'a nasıl kul olunacağını da göstermekte ve öğretmektedir.

Bundan dolayı dünya müstekbirleri Hüseyin'in İslâm'ından korkmaktadır. İmam Hüseyin'in kıyamı sadece ve yalnızca İslâm ve Kur'ân içindi. Dönemin müstekbiri olan Yezit İslâm'a düşmandı; yakın dostları da onun gibi İslâm düşmanıydılar. Fakat yüzlerce yıldır İmam Hüseyin için gözyaşı dökten in-

sanlar bugün sağcılık solculuk adına A ve B Partileri adına bir kısım inkârcıların oyununa gelmektedir. Bilinçli ya da bilinçsizce İslâm'a düşman olmaları gerçekten çok acı ve bir o kadar da hayret vericidir. O gün İmam Hüseyin'in uğruna can verdiği ideallerle onun taraftarı olduğunu söyleyenlerin bu gün savaşması gerçekten insanı hayrete düşürmektedir. Ve çok büyük bir yanlışır; bu da mutlaka düzelmelidir. Alevîlik gerçekten çok ulvî bir kelimedir; bunun ucuz düşüncelerle kirletilmemesi lazım ve bu asla kabul edilebilir bir şey değildir.

• İmam Zeynelabidin (a.s) bir hadisinde şöyle buyurmaktadır:

Ey insanlar şunu iyi bilin ki Allah katında en çok sevileniniz O'na en iyi itaat edip emir ve yasaklarına riayet edeninizdir. Allah indinde amelî üstün olanınız Kur'ân'a amel edeninizdir. En değerliniz çoluk çocuğunuza helal lokma kazanıp rızık getireninizdir.

İmam Zeynelabidin'i On İki İmam'ın neslinin devam etmesi için mucizevî bir hastalıkla Allah Teala Kербela'da korudu ve kurtardı. İmam'ın gördüğü musibetler haddinden fazlaydı; çünkü o Kербela olayına bizzat şahit olmuş, fakat hastalığından dolayı güçsüz ve yataklarda olması buna ilaveten babasının da izin vermemesi hasebiyle bir şey yapamamanın ezikliğini iliklerine kadar yaşamıştı. İmam Hüseyin'in şhadetinden sonra yüce imamet görevini Allah'ın emriyle o üstlenmişti. Bunca acı, musibet, dert ve baskılara rağmen eksiksiz olarak bu mukaddes görevi yerine getirmişti. İmamet makamını boş bırakmadığı gibi dua ve ibadetle sesini tüm dünyaya duyurmuştu. Çok ibadet ettiğinden "**Zeynü'l-Abidin**" (ibadet edenlerin süsü), çok secde ettiğinden de "**Seccad**" lakabını almıştı. Bu gün Ehlibeyt dostlarının elinde bulunan ve çok itibar gören "**Sahife-i Seccadiye**" kitabı hem içerik olarak çok muhtevalı, hem de siyasi duruşlarla dolu bir dua kitabıdır. Elhamdulillah bu gün değerli üstatlar tarafından Türkçeye

kazandırılmış ve Ehlibeyt dostlarının istifadesine sunulmuştur. Bize düşen Ehlibeyt'ten elimize ulaşan her şeye yeterince değer verip baş tacı etmektir. Yukarda zikredilen hadiste de vurgulandığı gibi Alevî, Allah'a en yakın olan, en çok ibadet eden, günahlardan en fazla sakınan ve çoluk çocuğuna helal lokma yediren kimsedir.

• Beşinci imamımız Hz. Muhammed Bâkır (a.s) da şöyle buyurmaktadır:

Ey insanlar, şunu bilin ki; eğer biri adil ve güvenilir olduğunu bildiği hâlde, onu bırakırda kötülerin peşine takılıp giderse bu kimse kıyamet günü azaba uğrayacaktır.

İnsan kendi kimliğini, kendi tarihini bilmezse neye ve nasıl inanacak? Bugün bundan haberdar olmayanların ne kadar büyük hatalara düştüğünü görmekteyiz. Biz şimdi Alevî olduğunu söyleyen kardeşlerimize "Hz. Ali'yi, İmam Hasan'ı, İmam Hüseyin'i ve On İki İmam'ı sever misin?" diye soracak olsak hep bir ağızdan hem de hiç fire vermeksizin çok yüksek ve samimi bir sesle "evet" diyeceklerdir. Bunların bizim hak imamlarımız olduğu, söyledikleri her şeyin doğrunun kendisi olduğu konusunda en ufak bir ihtilaf söz konusu olmaz. Allah'ın onları temiz ve pak kıldığı konusunda da en ufak bir itiraz olmaz. Ama bugün birçok insanımızın bilmeden kendi hak imamlarını terk edip iyi olmayanların arkasına takıldıklarını üzümlere görmekteyiz. Yukarıda nakledilen, imam sözüdür. Öyle bir imam ki ona enbiya ilmi verilmiştir, ona ilmi yaran (parçalayıp ortaya çıkaran) lakabı verilmiştir. Ey güzel kardeşim, sakın şaşırıp da bu güzel imamlar dururken, onların aydınlık yolu dururken, onu bırakıp da karanlığa nasıl gidersin. Kendine hiç acıman yok mu? Eğer gerçek anlamda ben Alevîyim diyen biri imamlarını tanımış olsaydı, bu yanlışlıklar ve bu musibetler olur muydu acaba? Kesinlikle böyle bir şey olmazdı. Çünkü imamların bu nurlu, ışıklı ve aydınlık

yoluna giren ve o yolda yürüyen, asla karanlıklara maruz kalmaz. Onlar Allah tarafından insanlara yol gösterecekleri diye görevlendirilmiş ve bunun için de yeterlidirler.

- İmam Cafer Sâdık (a.s) bir hadiste şöyle buyurmaktadır:

Ey müminler bizim imamlığımıza inanan ve bizi tanıyan bir kimse; gece gündüz yaptığı amele bakmalıdır. Eğer yaptığı amel iyi ise onu artırmalıdır. Yok, eğer kötüyse ve günah işliyorsa kıyamet günü rezil olması için hemen tövbe etmeli ve bir daha da bu hataya düşmemelidir.

Ya Rabbi, bizim şu aciz halimize acı ve bizi affeyle; dünyada Ehlibeyt sevgisini, ahirette de şefaatlerini bize nasip eyle. Yoksa bizim hakkıyla böyle amellerimiz yoktur. Alevîlik yolunun fıkıh ve içtihat önderi olan imamımız böyle buyurmaktadır. Her ilimde pay ve katkısı bulunan yüce imamımız Hz. Cafer Sadık (a.s) fen ve cebir ilmini de yayan kişidir. Dört bine varan talebe ve öğrencisinin bulunduğu kayıtlıdır. Beş yüzün üzerinde eserinin bulunduğu Endülüs'e (İspanya'ya) kaçırıldığı tarihlerde kayıtlıdır.

İmam Cafer Sadık (a.s) Alevîyim diyen herkesin mezhep imamıdır. Hanefî mezhebinin imamı Ebu Hanife onun hakkında şöyle diyor:

Ben ömrümde İmam Cafer Sadık'tan daha üstün bir âlim görmedim. Eğer son iki senem olmasaydı helak olurdu.

Çünkü o son iki yıldan kastı İmam'dan ders aldığı dönemdir. Ehlisünnet'in birçok eserinde bu söz kayıtlıdır. Acı olan ise Alevî olduğunu iddia eden kardeşlerimden bazılarının bu büyük mezhep imamı Hz. Cafer Sadık'ı (a.s) terk etmesi, dinsizlerin, sapmışların, azgınların ve imamet düşmanlarının fikir ve ideolojilerinde çare aramalarıdır. Artık bu yanlış durdurenin zamanı çoktan gelmiş ve geçmektedir. Alevîlik için etik olan inkâr etmek değil, inancını derinlemesine öğrenip

onu hayatına yansıtmasıdır. İmam bizde, Mehdi (a.s) bizde, veliler bizde, er bizde ve evliyalar da bizdedir.

- İmam Musa Kâzım (a.s) bir hadisinde şöyle buyurur:

Bir insan Allah'ı tanıdıktan sonra onu Allah'a yakınlatacak amel namazdır. Mutlaka onu kılması gerekir. Sonra anaya babaya iyilik yapmasıdır. Daha sonra da hasetlik ve bencillikten kaçınmasıdır.

Sevgili Peygamberimiz de şöyle buyurmuştur:

Namaz dinin direğidir.

Namazı olmayanın dini olmaz.

Namazı kabul olmayan bir müminin diğer ibadetleri de kabul olmaz.

Şeriatı olmayanın tarikati de olmaz, demeleri de bunun bir benzeridir. İyi insan hatasını anladığında onu kabul eden ve hatasından dönen kimsedir. Daha önce de değinildiği gibi imamet de peygamberlik gibi bir makamdır. Allah kimi bu makama layık görürse onu imam yapar. Birilerinin bu adı kendine koymasıyla, bu makama ermiş olmaz. Kulluğun nişanesi olan ibadettir; bu ibadetlerin başında ise namaz yer almaktadır. Allah'a layığıyla ibadet etmeyen, Kur'ân'ın emirlerini herkesten daha iyi bilmeyen, ömrü boyunca bir defa dahi zulme bulaşmış olan kimse asla imam olamaz. Bizim imamlarımız on ikidir. On ikisi de Allah'ın emri ile imam olmuşlar, ibadette her biri zirvede olmuşlardır. Bu yüce insanlar için namaz kılma demek onlara büyük bir iftiradır. Allah bunu yapanları mutlaka hesaba çekecektir. İmamlarımıza yönelik bu tür iftiraların hiç kimseye yarar sağlamayacağı açıktır. Eğer bir eksiklik ve yanlış varsa bu kesinlikle bize aittir. Biz Allah'ın seçmiş olduğu 14 pak masuma tabiyiz ve onlardan asla hata ve yanlış sadır olmadığına inanmaktayız. Bu yüzden ısrarla On İki İmam'a tabi olmanın dışında başka bir Alevîliğin olmadığını ve olamayacağını söylemekteyiz. İmamların her emrinin yeri-

ne getirilmesinin ve her yaşağından da sakınılmasının zorunlu olduğuna inanmaktayız ve bunu ısrarla vurgulamaktayız.

- İmam Rıza (a.s) bir hadisinde buyurur ki:

Şunu bilmiş olun ki Kur'ân Allah'ın kitabıdır. Sakın olaki ondan öne geçmeyin. Ondan başka bir şeye de hıdayet etmeyin. Kendinize başka din aramaya kalkmayın. Şayet böyle bir şey yaparsanız delalete düşersiniz. Perişan olursunuz.

Sevgili dostlarım hatırlayacağınız gibi ilim ve bilim üzerinde çabanın gerekliliğı üzerinde durmuştuk. Sizler ilim ve bilim dalında insana yararlı olabilecek buluşlar bulmalısınız. Çünkü insanlığın yararına olan her bilim faydalı, bizim inanç felsefemiz açısından da yararlıdır.

Hz. Ali (a.s) da: *"Bana bir harf öğretenin kölesi olurum."* diye buyurmuştur. Senin de görevin insanlığın gelişimini sağlayacak her faydalı ilimin ortaya çıkarılması için çaba sarf etmendir. Ama biz Alevîlere yeni yeni dinler icat edip bulmaya kalkışman için değildir bu. İmam Rıza'nın (a.s) buyruğundan da bu anlaşılmaktadır. Güzel Türkiye'mizde programı belli olmayan, âlimi bulunmayan biz Alevîlerden başka bir topluluk bulamazsın. Bizim verdiğimiz mücadele tamamen Alevîliğimizle alakası olmayan bir kısım çevrelerin oyununa gelerek, kendi kendimizi yargılamaktan öteye geçmeyen ve sürekli biz Alevîleri ikinci sınıf olarak göstermekten başka bir şeye yaramamaktadır. Bunun tek sebebi ise gerçekten bizim kendi inançlarımızdan bihaber oluşumuzdandır. Eğer kendi inançlarımızı doğru olarak bilseydik milyonlarca Alevî yaşadığı devlette belirleyici olurdu, üzerinde oyun oynanan ve her nerden rüzgâr eserse o yöne savrulanlardan olmazdı.

- İmam Muhammed Taki (a.s) şöyle buyurmaktadır:

Şunu iyi bilin ki imamet dinin yularıdır. Tüm dünyanın ıslahı müminlerin izzetidir. İmamet İslâm'ın gelişen kökü, yücelen dalıdır. İmamete uyarak İslâm'ı yaşamak

insanda sadakati çoğaltır. İmametle insanların yaşamı için hükümler uygulanır. Adaletin sınırları korunur.

Ey kardeşim; imamımızın bu mübarek sözünden anlaşılan şudur ki imamete uymaksızın İslâm'ı yaşamak mümkün değildir. Mütehassıs doktor olmadan ameliyat yapmak nasıl mümkün değilse Kur'ân ve imamet olmadan da din olmaz. İslâm herkesin mantığına göre yönlendireceği bir din değildir. Dinin ilâhi ölçüsü Kur'ân'dır. Kur'ân'ın sırlarını çözecek, hükümlerini ortaya çıkarıp koyacak olan da imam ve onlardan ilim almış veliler ve âlimlerdir. İmam'ın buyurduğu gibi: *"İmamet İslâm'ın gelişen kökü, yücelen dalıdır."* Gerçekten imamlar karanlıkta kalan herkes için parlayan bir nur ve ışıktır.

Dünyada hakkı söyleyip çile çekmeyen hiçbir Peygamber olmadığı gibi hiçbir imam da yoktur. Gerçekten Alevîler 14 asırdır çok çile çekmiş, hala da çekmesine rağmen yine de çok şanslıdırlar. Çünkü Allah'ın müjdelediği bu On İki İmam'a sahiplenme lütfu biz Alevîlere nasip olmuştur. Ne yazık ki diğer fırka ve toplumlar bu lütuftan kendilerini mahrum bırakmışlardır. Elbette bu gün Anadolu'da ki halimiz her ne kadar içler acısı olsa da yine de şükür gerektirir; çünkü ufacak bir kıvılcımla kendimize gelme şansına sahibiz; bunu başardığımızda her şey bir anda Allah'ın istediği ölçülere ulaşacaktır. Bu âlemde bundan daha büyük bir sultanlık ve nimet de yoktur zaten. Keşke, bu değerın kadir kıymetini bilenlerden olabilsek.

- İmam Ali Naki (a.s) da bir hadiste şöyle buyurur:

Ey insanlar şunu iyi bilin ki hayırdan daha hayırlısı o hayrı yapandır. İlimden daha hayırlısı onu taşıyandır. Kötünün daha kötüsü ise o kötülüğü yapandır.

Bu hadisi şerifin bize öğrettiği şudur ki bir ameli sadece söylemekle yetinmek yeterli değildir. O amelin kabul olması için erkân ve olması gerektiği gibi yapılması gerekmektedir. Hayrı söylemek hayırdır; ama onu yapmak ondan da hayırlıdır. Gerçekten de eşsiz sözlerdir bunlar. Zaman aşımına uğra-

mayan her zaman ve mekânda yeniliğini koruyan, insanı ve insanî değerleri diriltten, susuz yüreklere su serpen çok yüce sözlerdir. Hiçbir çıkar ve beklenti olmaksızın sadece ve sadece kulların nasıl kul olmalarının yolunu göstermek, insanları kendi hakkına razı olan, başkalarına haksızlıktan kaçınan ve söylediğini öncelikle kendi hayatında gösteren bir olgu olmasını öğütlemektedir. Ve hiçbir zaman laf olsun diye konuşan, sözlerinin ne de güzel olduğuyla övünen kimseler olmamasını öğütlemektedirler. Allah, dünyada onların ziyaretlerini, ahirette de şefaatlerini bize nasip eylesin.

Benim güzel kardeşlerim, bunca zamandır dedelerimiz ve geçmişlerimiz imamlarımıza yanıp yakılmışlar; peki, neden bizler bu haldeyiz? Neden bu sözlerin izleri bizde gözükmemekte? Neredeyse isimler dışında en ufak bir bağımız dahi yoktur. Eğer varsa! biz Alevîliğimizle gerçekten gurur duyarız. Bize Kızılbaş diyorlarmış, varsın desinler. Biz onunla da gurur duyarız. Bazıları bu isimleri belki de bizleri aşağılama ve lekeleme maksadıyla kullanıyor olabilirler. Ama olsun, biz gerçek Alevîlerden olalım, bunlar bize vız gelir. Ancak şu halimizle değil, biz Yezid'e kızıyoruz, ama maalesef onun yaşantısını ve sünnetini hayatımızda uyguluyoruz. O İslâm'a düşmandı, bazılarımız da onun gibi Allah'ın dinine düşmanlık besliyoruz. İnanın bu, akıl, fikir ve düşünceyle uyumlu bir şey değildir. Bu, bir yanlışın, bir talihsizliğin sonucu olsa gerek. Yoksa gerçek ilme sahip olan, hele ki İmam Ali taraftarı olduğunu iddia eden birinin Hz. Ali'nin yaptığını yapmaması ve yapmadığını da yapması imkân ve olanak dâhilinde değildir. Yani İslâm'a düşman olmak Yezid'e dost Hüseyin'e düşman olmaktır. Bu ise Alevî biri için en büyük zillet ve acıdır; çünkü bu imamlar İslâm'ın önderleridir.

- İmam Hasan Askeri (a.s) şöyle buyurmaktadır:

Öyle bir zaman gelecek ki insanlar güler yüzlü görünecektir; ama kalpleri siyah olacaktır. Onların yanın-

da inanan insanlar hakir görülür, münafıklar ise saygın olurlar. Onlara hükmedenler cahiller ve zalimler olur. Onların âlimleri de zalimlerin yanında yer alırlar.

Tabî ki ben bu mübarek sözlerin yorumunu yapacak durumda değilim. Ancak insan üzerinde biraz düşündüğünde bazı şeyleri dile getirme olanağı buluyor kendinde. Sanki bu mübarek sözler günümüzden haber vermektedir. Bugün yazılı ve görsel basına baktığımızda insanlardan bir kısmının çok renkli yaşantılara sahip olduğunu, hep gülümsemekte olduklarını ve çalgınca eğlendiklerini sanırsın. Zannedersin ki bunların hiç bir derdi tasası yoktur. Birde iç dünyalarına indiğinde kap kara bir tabloyla karşılaşırısın. Günlük eş değiştiren insanların ne kadar da çok sevimli olduğunu zannedersin. Oysa kendi karanlıklarında boğulmaktadır; ama sen ben bunun farkında değilizdir. Bizim bu sözlerden çıkaracağımız hiçbir ders yok mudur? Biz de inanları hakir görmekte ve inkârcılara da rağbet etmekte değil miyiz? İslâm'a küfür eden Aziz Nesin gibi Allah düşmanlarını koruyanları kayırmakta ve onlara rağbet göstermekte değil miyiz? Hangi amelimiz imamların sözlerine benzemektedir? Lütfen bunları dikkate alarak yaşantımızı gözden geçirelim, bakalım biz imamların sözlerinin neresindeyiz.

● İmam-ı Zaman Hz. Mehdi (a.s) de bir hadisinde şöyle buyurmaktadır:

Ey insanlar, şüphesiz Allah Teala insanı başıboş yaratmamıştır. Allah, Hz. Muhammed'i (s.a.a) âlemlere rahmet olarak gönderdi. Nimetini onunla tamamladı. Peygamberlik ve nübüvveti onunla tamamladı.

Bütün bu mübarek sözler sıradan bir insanın dile getirdiği şeyler değildir. Arzu eden kardeşlerim "*Usul-i Kâfi, Biharul-Envar, Tuhafu'l-Ukul, 14 Masumdan Kırkar Hadis*" kitaplarına müracaat ederek bu ve benzeri hadisleri inceleyebilirler.

ÖZ ELEŞTİRİ VE UYARI

Anadolu'da Alevîyim diyen, bunu kendi isteğiyle kabul eden bir kişinin örnek alacağı ölçüler önceki bölümde naklettiğimiz Ehlibeyt'in sözleridir. Bunlar Kur'ân'a ve hakka dayanan sözlerdir. Bu sözler masum imam sözüdür. Biz Alevîlerin inancına göre imama itaat aynen Allaha ve Resulüne itaat etmek gibi farzdır.

**Ey inananlar itaat edin Allah'a, itaat edin Resule
ve sizden olan emir sahiplerine...¹**

Bu ayette geçen emir sahiplerinden maksat bizim masum imamlarımızdır. Eğer bu imamları bırakır da falan yazar böyle yazmış, filan âşık böyle demiş diye imamlarımızı terk edip bırakırsak bunun hesabı cidden çok ağır olur, bunun altında eziliriz ve kalkamayız. Kurtuluş, mutluluk, adalet, hak, Kur'ân ve Ehlibeyt yolu bu yoldur. Yanlışların üzerine gidip mutlaka düzeltmeliyiz; el ele verip hakka ve hakikate ulaşmalıyız. Buna ilave olarak insanın özüne sözüne sadık olması gerekir, verilen hiçbir söz boş ve değersiz değildir. Bunu gözden kaçırmayalım. Eğer Alevîlik iddiasında sadık isek lütfen bunun gereklerini yerine getirelim.

Bazı insanların doğru ya da yanlış olduğunu kabul edelim. Mezheplere, fırkalara ayrılmışlar. Kendi inandıkları imamlara da uymaya çalışmaktalar. Bu insanlar yanlış da olsa On İki İmam'ı hak imam olarak kabul etmemekteler. Günü-

1- Nisâ/59

müze kadar sergilenen görüntü bundan ibarettir. Allah bunun hesabını soracaktır elbette. Peki, Alevî olduğunu söyleyen bizlerin durumu ne olacak? Biz On İki İmam'lar haktır, On İki İmam'lar paktır, onlar ne söylerse doğrudur, demekteyiz. Ama iş amel ve erkâna gelince onları bırakıyor, Allah ve Resulü'nün düşmanlarını dost ediniyoruz. Bu bizim için emanete hıyanetlik olmaz mı? Allah Teala bunu bizden sormayacak mı acaba? İnsanlık, ilim ve irfanı masum imamlarımızdan öğrenmiştir. Her ilmin kaynağı onlardır. Dünyada adaleti sağlayacağı söylenen ve beklenen Mehdi (a.s) bizim imamımızdır. Bize ne oldu da bunları bir kenara itip Allah düşmanı Maoların, Leninlerin ardına takılıp kendimizi helake doğru sürükledik.

Ya Rabbi, inananları hakir ve inkârcıları ise üstün gördüğümüzden dolayı sana sığınyor ve Senden bağışlanma diliyoruz. Başkalarının dünyası için kendi dünyamızı ve ahiretimizi heder ettik. Ancak şimdi gözlerimizden perde kalktı, önümüzü gördük; kalp gözümüzdeki perdeleri kaldırıp hakikati görmemizi sağladığın için sana şükürler olsun. İnsanlar ister inansın, isterse de reddetsin, Alevîlik İslâm'ın özüdür. Bunu kabullenip kabullenmemek kişiseldir; bizi ilgilendirmez. Yalnız şunun bilinmesi şarttır. İki zıt olan bir şey aynı anda vuku bulamaz, bu yüzden bir insanın hem ateist, hem de Alevî olması mümkün değildir. Çünkü Alevîlik tamamen Allah inancı ile yoğrulmuş iken ateistlik bunun zıddı ve Allah'ı inkâra dayanmaktadır. Onun için Alevîlikle uzaktan yakından en ufak bir ilişkisi olamaz, yoktur da zaten.

Belki bu gerçekleri ortaya koymamız bazı çevrelerin işine gelmediği için onların rahatsızlığına sebep olacaktır; belki başka ithamlarda da bulunacaklardır. Ancak ben de Alevî bir anne baba çocuğuyum ve bu toplumun bir parçasıyım. Bu topluma benim de üzölmek ve uyarmak hakkımdır. Çünkü inandığımız değerlerin asıllarına ulaşmanın heyecanı ile bunları benim

canım olan toplumumla paylaşmam, geçmişte koparıldığımız değerlerimize yeniden ulaşmamız için hakkı üstün tutup doğruları dile getirmek zorundayım. Bu hepimizin görevidir, ben de bunu dilim döndüğü kadar yapmaya çalışıyorum. Öyle bir belaya düşmüşüz ki hak batıl olarak, batıl ise hak olarak, önemli olan şeyler önemsiz, önemsiz olan şeyler ise çok önemliymiş gibi gösterilmekte ve sürekli hakkın önü kesilmekte, bir olan haktan binlerce batıl türetilip hak olarak sunulmaktadır. Ozanımız Pir Sultan Abdal ne güzel buyurmakta:

Muhammed Ali'nin güzel yolları
Şimdi türlü türlü yol eylediler
Azgın yaralara cerrah çoğaldı
Herkes bildiğini bol eylediler.

Şeriatın evinde yetip bitmeyen
Tarikata girse Müslüman mı olur
Marifetin güllerini dermiyen
Hakikata erse Müslüman mı olur.

Kul Himmet de şöyle diyor:

Kur'ân'ı okuyan Muhammed, yazan Ali'dir,
Mağripten maşriğe kudret topunu
Atan Muhammed'dir, tutan Ali'dir.

Şah Hatayi ise şöyle diyor:

Muhammed Ali'nin gittiği yolda
Biz de gidelim yorulmayalım
On İki İmam'ın defterlerine kayıt olalım
Gayri defterlerde bulunmayalım.

Güzide Ana'da 18. yüzyılda gördüklerini şöyle dile getirmiştir:

Be hey efendiler zamane halkı
Her biri bir türlü eş eylediler

Ayete hadise iman etmeyip
Efsane sözleri hoş eylediler.

Güzide der ahdi iman zedeler
İşiniz zor oldu ocak zadeler
Helal haram demez şih ve dedeler
Eline geçeni nuş eylediler.

Evet, kardeşlerim âşık ve ozanlarımız ne de güzel söylemişler. Buna göre durum kendini daha da bir netlikle ortaya koymakta ve iyiden iyiye kendini hissettirmektedir. Bugün özden kopuk olarak yaşadığımız bu karmaşık hal, gerçek Alevîliği yansıtmamaktadır. Çünkü İslâm'ın özü olan bir inanca İslâm dışı düşünce ve fikirlerin karıştırıldığını hatta tamamen soyutlandığını görmekteyiz. Temelden kopan ve aslını yitiren bir inanç sisteminin Alevîliği yansıtmamasını bekleyemeyiz zaten.

Biz kendi istek ve arzularımızla bu hale gelmedik. Bunca zamandır üzerimizde oynanan oyunlar bizi bu duruma getirdi. Ama bu yanlış sürdürmenin hiç bir anlamı yoktur.

Konumuz yine âşık ve ozanlarımıza gelmişken günümüz Alevî âşık ve ozanı kardeşlerime: Gelin benim canlarım, artık uyanın, hakkın ozanları olun, eğer hakkın ozanları olursanız halk sizin etrafınızda dönecektir. Yok, eğer halk yanlışlıkla başka yöne dönerse o zaman yine siz hak çizgisinde kalırsınız. Kendinizi hakka değil de halka nispet verirseniz ve halk ozanıyız dersanız o durumda halkın sağcı olmasıyla siz de sağcı olursunuz. Halkın solcu olmasıyla da solcu olursunuz. Halk din düşmanı olduğunda siz de onlarla beraber olursunuz. Bu da asıl manada Alevî ozanı olma özelliğini elinizden alır. Mal söz konusu olduğunda halk akımlara kapılır gider; hak ve hakikat söz konusu olmaz artık. Alevî ozanına yakışan hem zulüm ve baskıya boyun eğmemek, hem de hakkı hakikati en iyi bir şekilde savunmaktır; Allah ve Resulü'nün

emrine uymak, Kur'ân ve Ehlibeyt'i kendisine mihver edinmektir. Öyleyse kim ne tarafa giderse gitsin biz Alevîler olarak Kur'ân ve Ehlibeyt'i ölçü edinecek ve bu yoldan asla ayrılmayacağız. Anadolu'da Hacı Bektaş-ı Veli ve nice veliler, ermişler bunu yaşamış ve yaşatmışlardır. Bugün onun adına çevrilen dolapların, şarap içmelerin, saz çalmaların, onunla hiç bir ilgisi olmadığı gibi ona yapılan en büyük iftiradır da aynı zamanda.

Nehcü'l-Belâğa'dan Örnekler

Sevgili kardeşlerim evliyaların şahı Hz. Ali'dir. Velilerin peşinde koşan bizler için onun nasihatlerinin nedenli önemli olduğu ortadadır ve herkesten daha çok bu nasihatlere biz Alevîlerin ihtiyacı vardır. Bu düşünceyle onun konuşmalarının toplandığı, kıymet biçilmez olan *Nehcü'l-Belâğa* adlı eserden birkaç örnek verelim ve hepimiz bu nurlu sözleri örnek edinelim ve faydalanalım.

Eğer insanlar dünyalarını düzene sokmak için dinlerine ait bir şeyi terk ederlerse; Allah da onları ondan daha zararlı bir şeye uğratar.

Akıl gibi zenginlik, bilgisizlik gibi yoksulluk, edep gibi miras, istişare gibi dayanak yoktur.

Nereden olursa olsun hikmeti almaya bak. Çünkü hikmet münafığın gönlünden çıkıp müminin gönlüne girerek sakın olur.

Bilginin en aşağısı dilden olanıdır. En yücesi de insanın uzuvlarında görülendir.

Bir haberi duyduunuz mu onun hükmüne uymak suretiyle duyun, yalnız nakil etmek için değil; çünkü bilgiyi rivayet edenler çoktur. Fakat ona riayet edenler azdır.

İstişare etmeksizin kendi bildiğine göre iş gören helak olur. İstişare ile onların akıllarına ortak olunur.

İnsanın kendisini beğenmesi, aklına haset eden bir safliktır.

Ahmakla dost olmak kendi yaptığını sana güzel gösterir. Seni de kendisine benzetmek ister.

Şu dünyada ibret alınacak çok şey vardır. Ama ibret alanlar ne kadar da azdır.

Ya Cabir, dünya dört şey üstüne durur: Bilgisiyle amel eden bilgin, öğrenmekten çekinmeyen bilgisiz, varlığında cimri olmayan zengin, ahireti dünyaya satmayan yoksul.

Hüküm vermede susmanın hayır olmadığı gibi, bilgisizce konuşmada da hayır yoktur.

Bilgi kabı dışında her kaba bir şeyler kondukça dol- lar. Bilgi kabı ise doldukça genişler.

Âlim ölü olsa diridir. Cahil ise diri olsa bile ölüdür.

Bilgin, kadrini bilen kişidir. Bilgisiz, yaptığını bilme- yen kişidir. Akıllı ameline, cahil ise arzularına dayanır.

Bilgin kalbi-gönlüyle görür. Cahil gözüyle bakar görür.

Az ilmi olup amel eden, çok ilmi olup amel etme- yenden hayırlıdır.

Ya söyleyen, işaret eden bilgin ol, ya dinleyen belle- yen ol, ama üçüncüsü olma.

Seni ıslah etmeyen bilgi sapıklıktır. Sana faydası ol- mayan mal vebaldir.

Görmek yalnız gözle olmaz. Görünüşler görenleri aldatabilir.

Allah'ın nimetlerini düşünene, Allah başarı verir. Allah'ın zatı hakkında düşünen ise zındık olur.

Sözün dikildiği yer gönüldür; ısmarlandığı yer dü- şünceidir; onu kuvvetlendiren akıldır; meydana çıkaran dildir; bedeni harflerdir; canı anlamı ve düzenli söylen- mesidir. Sözün düzgünlüğüyse onun doğru oluşudur.

Mazlumun zalimden öç alacağı gün zalimin zulmettiği gündenden daha çetindir.

Evet, sevgili dostlarım elbette ki ağaçlar kalem olsa, denizler de mürekkep kimse Hz. Ali'yi hakkıyla anlatamaz. Bizim de zaten böyle bir iddiamız yoktur. Ancak bize ders ve ibret olsun diye birkaç hikmetli sözlerinden örnek aktardık. Acaba bugün aramızda dolaşıp da "din de neymiş" diyenler, "din afyondur" diyenler, "din hükümleri çağın gerisinde kalmış ve zamanı geçmiş" diyenler Hz. Ali'nin bu yüce sözlerini nereye koyuyorlar acaba? Bu sözlere benzer şeyler söyleyebilirler mi? Onların buna gücü yeter mi? Siz kalkıp bu gün bir şeyler söyleyeceksiniz, o sözler 14 asır sonra tazeliğini koruyacak ve dinlenecektir. Böyle bir baba yiğit var mıdır? Yok, eğer yoksa bu zavallı insanlar düşünmeden, tam araştırmadan, nasıl olur da İslâm'a düşman kesiliyor ve o eskidi diyebiliyorlar. Acaba kendilerine hiç acımıyorlar mı? Yarın mahşerde nasıl cevap verecekler? Hani Nemrutlar, hani Firavunlar, hani ben sizin en büyük rabbinizim diyenler, hani tüm zalimler, nerededir? Hepsi birer birer kayıp gittiler. Şimdi hesap gününü beklemekteler. Biz de bekleyelim.

Öz Eleştirinin Devamı

Sevgili okurlarım, buraya kadar dilimiz, gücümüz ve ilmimiz nispetinde hak ve hakikati ortaya koymaya çalıştık. İslâm'a olup bitenleri, Ehlibeyt'e yapılan zulümleri anlatmaya çalıştık, İslâm'ın Anadolu'da nasıl yayılıp geliştiğini anlattık. Osmanlı Devleti'nin kuruluşunu, mezhep hakkımızın olmayışının getirdiği aksaklıkları anlattık. Alevîler üzerinde nasıl oyunlar döndüğünü dile getirdik ki herkesin bu gerçekler üzerinde düşünüp araştırmalarını sağlayıp Alevîliğin aslında ne olduğunu hep beraber bulalım.

Görüldüğü gibi Alevîliğin ne Şamanizm ile, ne ateşpe-restlikle, ne Batınilikle, ne Bahaîlikle, ne de başka bir dinle

hiçbir bağlantısı yoktur. Alevîlik kelime olarak bellidir. Hz. Ali'nin soyundan gelenlere verilen bir addır. Daha sonraları Hz. Ali'ye tabi olanlar hakkında kullanılmaya başlanmıştır. Bugün de böyledir. Bunu başka manada kullanmak yanlış olur. İslâmî olmayan bazı şeyler Ehlibeyt sevgisiyle karıştırılarak bizde oluşmuş boşluklar doldurulmaya kalkışılmıştır. Altın tasta su verilme örneğinde olduğu gibi bu gelenekler bize din diye sunulmuştur. Artık uyanmanın zamanı gelmiş geçiyor da. Araştırıp asıl kimliğimizi bulup tanımak en doğal hakkımızdır. Alevîlerin kurtuluşu da ancak bu yolla mümkündür. Bu yol hak yoludur, kardeşlik yoludur, dirlik yoludur, birlik ve beraberlik yoludur.

Ayrıca Alevîsiyle Sünnîsiyle herkesin şunu bilmesinde fayda olacağını sanıyorum: Birilerinin çıkıp Alevîlik adına biz cami istemiyoruz, biz mezhep hakkımızı istemiyoruz, oruç ve namaz da bizim değildir, diye sözler sarf eden sözde Alevîlerin bizimle aynı dertleri paylaştıkları söylenemez. Bu adı kullanarak azımsanmayacak bir potansiyele sahip olan biz Alevîler üzerinden siyaset yapmak ve kendi görüşleri doğrultusunda bizleri kullanmaktır asıl amaç. Yoksa ne senin, ne de benim karakaşımıza, kara gözümüze hayran olmadıkları açıktır.

Ey kardeşim, bizim mezhebimiz Caferîliktir. Bu da Ali ve evladının mezhebidir. Direkt olarak Hz. Peygamber'e (s.a.a) dayanan başka araçların araya sızamadığı, tamamen Peygamber Ehlibeyt'i kanalıyla bize ulaşan mezheptir. Şu noktanın gözden kaçırılmamasının önemine dikkatinizi çekmek isterim: Hiçbir dayanağı olmayan istense de, istenmese de bir kısım gelenekler, görenekler bizlere din diye sunulmuştur. Ancak bugüne kadar yapılan sazlı sözlü toplantılar, gelenek ve göreneklerimiz bize geçmişten günümüze kadar din olmamışken, bundan sonra din olacak mıdır? Aklî ve ilmî olarak bu mümkün müdür? Her Alevînin günlük dinî yükümlülükleri

yok mudur? Eğer yoktur dersek bunu İslâm'ın neresine koyacağız; o zaman bizim halimiz ne olacak? Alevînin cenazesi nasıl kaldırılacaktır, nikâhı nasıl kıyılacak? Bir Alevî anne babasının hastalığı, ölümü ve ölümünden sonra manevî olarak ne gibi işlemler yapacak, onlar üzerine Kur'ân okumayacak, hayır yapmayacak ve dua etmeyecek mi? Bunlar olacakssa, neye göre, olmayacaksa neye göre olmayacak? Eğer bunların bir kısmı olacak bir kısmı olmayacak denirse; mesela: Sağlığında namaz kılmayan birine, öldüğünde namaz kılınacak dersek, bu adama haksızlık olmaz mı, hayatında yapmadığı bir şeyi, öldüğünde ona yapmak ne derece doğru olur? Artı, bu namaz nasıl olacaktır? Bunların her biri cevap bekleyen sorulardır.

Bir peygambere ümmet olunmaksızın, bir kitaba amel etmeksizin, bir dine mensubiyet iddiasında bulunmanın doğru olmadığını herkes bilir. Peki, bizim halimiz neye benziyor, nereye konmalı ve kimlerin işine yarıyor bu hal, her birimiz tek tek bunları düşünmeliyiz. Aslına bakarsan bu karmaşık halin hiç kimseye yarar sağladığı yok. Sadece dinli dinsiz söylemlerin çoğalmasına, düşmanlıkların ve ayrılıkların baş gösterip artmasına sebep olduğu gibi bundan böyle de eğer aynı durum sürdürülürse bu böyle devam edip gidecektir.

Alevî Sünnî gerginliği bazı çevrelerin işine gelmektedir. Gelin biz bu fitneci ve tekfirci insanların ekmeğine yağ sürmeyelim; bu olaylardan çıkar umanları sevindirip ülkemize ve toplumumuza zarar vermeyelim. Az çok hepimiz bunun farkındayız; bazılarımız bunu görüyor, bazılarımız da bunu söylüyoruz. Her ne kadar dinimizin temelini oluşturan Kur'ân ve Ehlibeyt hakkında, halifelik hakkında, İslâm'ın geçmişinde yaşanan tarihî olaylar hakkında, On İki İmam hakkında haklı olsak da yaşadığımız durum bizim İslâm ve Kur'ân'a ters düşüğümüzü sergilemekte ve bizi haksız konuma itmektedir. Bu da bizi hiç hoş olmayan olayları yaşamaya götürmektedir. Eğer bu yanlışlar böyle devam edecek olursa

daha nice bela ve musibetlerle yüz yüze kalacağız, bunu hep beraber göreceğiz.

Biz Alevîlerin Türkiye'den başka bir yurdu ve vatanı olmadığı açıktır. Bizler her vatan evladı gibi bu vatanı çok sevmekteyiz. Bunu Osmanlıda olduğu gibi defalarca ortaya koymuşuz. Şu anda ve her zanan bir karış toprağımızın parçalanmasına asla razı olmayız. Bu ülke ne kadar iyi olursa Alevî ve Sünnîsi için de o kadar iyi olur; bunun tersi olursa o zaman da herkes için kötü olur; çünkü ateş düştüğü yeri yakar; iyiyi kötüyü ayırt etmez. Alevîsiyle Sünnîsiyle el ele verip bu vatanı birlikte onarmak, birlikte korumak ve birlikte yaşamak zorundayız. İnsanların birlikte yaşamaları için de birbirlerini tanımaları lazım; tanımak için de tahammül ve hoş görü lazım. O yüzden benim inancımı benim inandığım gibi bilmen ve bana tahammül edip kabullenmen gerek, benim seni aynı şekilde nasıl inanıyorsan öyle kabullenmem gerek. Birbirimizi aşağılamadan, küçümsemeden, olduğumuz gibi ne fazla, ne eksik tanınmalıyız. O zaman kardeşliğimiz pekişir ve düşmanların elinde oyuncak olmaktan kurtuluruz inşallah.

Sünnî kardeşlerimden mezhep haklarımızın verilmesinde bize yardımcı olmalarını isterim. Birlikte olduğumuz noktalar ayrıldığımız noktalardan daha fazladır; bundan emin olun. Dinimiz İslâm, rabbimiz Allah, kitabımız Kur'ân, Peygamberimiz Hz. Muhammed (s.a.a) ve kıblemiz Kâbe'dir. İctihadî konularda farklılıklarımız vardır, olsun bu diğer Sünnî mezheplerin kendi aralarında da var zaten ve bunlar aşılmayacak konular değildirler. Burada asıl meselenin farklı görüşlerin varlığını kabullenmek ve tahammül edebilmek olduğudur. Yoksa kendi görüşünü zorla karşı tarafa kabulendirmek değildir. Bundan da daha önemlisi laik olduğunu iddia eden bir devletin din işlerinden elini ayağını çekip her inanç ve düşünceye eşit oranda mesafe koyması ve herkesin hakkını kendine eda etmesidir. Birini kayırıp diğerini yerme-

si değildir. Ama maalesef ülkemizde bunun aksi bir durum sergilenmektedir; durum böyle olunca da bir kısım dinsizler haksızlığa uğramış olan bu mazlum millete musallat olmakta ve yapılan bu adaletsizliği kullanarak, onlar üzerinde etkili olmakta ve dinlerinde tahrifata yol açmaktalar. Bu ve diğer nedenlerden dolayı yurdunu, memleketini sever herkesin bunları dikkate alması, bu konular üzerinde ciddiyetle düşünmesi gerekmektedir.

İmam Cafer Sadık mezhebinin tanınması, bu mezhep üzerinde yetişmiş âlimlerin de diğer mezhep âlimleri gibi haklara sahip olması en doğal haktır. Bunun göz ardı edilmesi, varsayımlarla yola çıkarak mezhep haklarının verilmemesi; verildiği takdirde ayrılıkların oluşacağı fikrine kapılmak son derece yanlış, tutarsız ve kof bir iddiadan öteye geçmez. Bugün Alevîler ve Sünnîler arasında var olan gerginlik Alevîlerin kendi mezheplerini yaşadıkları için değildir. Tam tersine mezheplerini yaşayamamaktan dolayı çıkan dinli dinsiz yorumlarından kaynaklanmaktadır. Samimiyetle olaya bakanların bunu gözden kaçırmaları mümkün değildir.

Halkın büyük çoğunluğunun ister amel etsin, isterse de etmesin "Kur'ân benim mukaddes kitabımdır." demekte, onu öpüp başına koymakta, diğer bir kısmı ise "hayır Kur'ân'ın zamanı geçti" demekte olduğunu görmekteyiz. Bir kısmının Kur'ân'da farz olan oruç, namaz, zekât, hac bize de farzdır derken diğer bir kısmı tam caminin karşısında davul zurna çalıp oynamaktadır. Bir kısmı kadir gecesinde dua ve ibadet ederek sabahlarken diğer bir kısmı o geceyi sarhoş olarak geçirmektedir. Biri Allah üzerimizden ezanı eksik etmesin derken diğeri ezan sesinden rahatsız olduğunu söyleyecektir. Bu tipler hem Alevîler içinde, hem de Sünnîler içinde azımsanmayacak kadar vardır. Bunların çözümü ise Alevîlerin dinsizlerin yanına itilmesinde değil, onların asıl mezhebi olan Caferî mezhebinin içtihatları doğrultusunda yaşamlarını sağ-

lamakla olur. Diğer türlü olmasını kendi mezhepleri için bir selamet saymak çok ciddi bir yanlıştır.

Evet kardeşlerim, ta baştan beri birçok örnekler verdik. Boşuna kendi kendimizi aldatmayalım. Bu şartlar altında Türkiye'mizde Alevî Sünnî birliğinden söz etmek mümkün değildir. Ama eğer yasalar dâhilinde diğer mezheplere tanıyan haklar Alevîlere de verilirse, o zaman Alevîlerin de okumuş din bilginleri ve âlimleri olacaktır. Onlar da Kur'ân'da olan insanüstü mucizeleri görecektir ve onun oruç tutma ve namaz kılma gibi emirlerine amel edecektir. İslâm hepimizin dinidir. İctihat farklılıkları elbette olacak, olmalıdır da ve bunlar asla ayrılık sebebi olmamalıdır. Eğer karşılıklı bir hoşgörü ortamı olursa yavaş yavaş sürtüşmeler azalır, yakınlaşmalar oluşur diye düşünüyorum.

Tarihte gerçekleşen hak ve batıl savaşlarını hiç kimsenin saptırmaya hakkı yoktur. Hz. Ali (a.s.) ile Muaviye arasında olan savaşla Hz. Hüseyin ile Yezid arasında olan savaşlar kesinlikle mezhep kavgası değil, hakla batılın savaşlarıdır. Henüz mezhepler ortada yokken o savaşları nasıl olsun ki. Bazılarının olayları tersyüz ederek tarihî olayları saptırdıkları kaçınılmaz bir gerçektir. Bunlardan biri Timur ile Yıldırım Beyazıt'ın arasında geçen Ankara Savaşı'dır. Bunların ikisi de Türk ve her ikisinin inancı da birdi. Aralarında mezhep kavgası diye bir olay söz konusu değildir. Bunlar arasında çıkan savaşın nedeni koltuk idi. Yani sen mi padişah olacaksın, yoksa ben mi padişah olacağım meselesidir? Hatta Yıldırım Beyazıt'ın çocukları babasından sonra 11 yıl kim padişah olacak sen mi; yoksa ben mi diye savaşmışlardır. Bu gibi kardeş kavgalarına tarihte çokça şahit olmaktayız. Bunlar arasında mezhep söz konusu edilmemiştir.

İkinci bir yanlış ise, Yavuz Sultan Selim ile Şah İsmail Safevî'nin olayıdır. Her ikisi de Türk olan bu padişahlar arasında oluşan nizam ve yapılan savaşın sebebi de mezhep kav-

gası değildi. Yavuz Sultan Selim'in babası İkinci Beyazıt ile Şah İsmail'in araları baba oğul gibi samimiydi. Yavuz Sultan Selim henüz tahta geçmeden dünya Müslümanlarının tamamının halifesi olmayı planlamıştı. Bunu elde etmek için de öncelikle babası ve iki kardeşini öldürmekle işe koyuldu. Altı yıl gibi kısa bir zamanda Mısır'ı da ele geçirerek tüm Müslümanların halifesi olmayı başardı. Bu saltanat kavgalarını mezhep savaşı olarak yorumlamak ne kadar doğru olur bilemiyorum.

Eğer Yavuz Sultan Selim ile Şah İsmail arasında geçen savaş mezhep savaşı ise o zaman tüm Arap ve Afrika'yı teslim almasını da mezhep savaşı olarak mı niteleyeceğiz? Her ne kadar bazıları bunları böyle göstermeye çalışmışlarsa da gerçekte olayın içyüzü böyle değildir; olay tüm çıplaklığıyla ortadadır. Bu konuda Murat Sertoğlu'nun *Hacı Bektaş-ı Veli* diye yazdığı iki ciltlik eseri bu konulara ışık tutmaktadır kanaatindeyim. Geçmişte her ne olmuşsa olmuş, asıl anlatmak istediğimiz ülkemizin her zamankinden daha çok bugün birlik ve beraberliğe ihtiyacı olduğudur. Bu birlikteliğe katkıda bulunmak herkes için bir insanlık görevidir.

Sevgili kardeşlerim, insanî erdemlerin en üstünü belki de hatayı kabul etmektir. Bu güzel yurdumuzda da birlik ve beraberliğin sağlanmasını arzuluyor ve istiyor isek, artık bu yanlışta bir dur deyip eksiklerimizi giderip inancımıza yakışır insanlar olmak zorundayız. Her insanın tabii olduğu bir dini vardır, bir inancı yaşar ve bu kaçınılmazdır. Âlimlerden bazıları dini insanlık için vitamine benzetirler. İnsan bedeni vitamin eksik olduğunda nasıl hasta oluyorsa, din ve mezhebini tanımayan insan ve toplumların da bu vitaminden yoksun olduklarından dolayı sağlıklı kalmaları ve güçlenmeleri mümkün görülmemektedir. Öyleyse bizi bekleyen sorumluluk öncelikle inkârcıların pençesinden kurtulmak; Hz. Muhammed ve Ehlibeyt'e duruş ve amelimizle yakışır Alevîler olduğumuzu ispat etmeliyiz. Politik oyunlardan oldukça kaçınmalıyız.

Düşünce ve mezhebimizin hayrına tavır sergilemeliyiz. Alevî olan biri ille de sağcı ya da solcu olması gerekmez. Bu bakış bizim hiçbir Alevîlik sorunumuzu çözmediği gibi daha da zorlaştırır. Artık uyanmak zorundayız, bunun zamanı geldi de geçiyor; eğer geç kalırsak el sallamaya dahi vaktimiz olmayacaktır. Muaviye ve Yezid gibi Allah düşmanlarına kızarak, Allah'ın dinini terk edemeyiz; eğer bizler Ali ve evlad-ı Ali taraftarıysak onların düşmanlarıyla nasıl aynı safta olabiliriz; böyle olursa sevmediğimiz kişilerle aynı yerde yer alırız, Allah göstermesin.

Osmanlı döneminde olduğu gibi bugün de bizi bizimle vurma taktiği devam etmektedir. Ne var ki o dönemde ezilsek de kimsenin imanımızı elimizden almaya gücü yetmemiştir. Geçen örnekler bu görüşü doğrular niteliktedir. Her ne kadar biçim olarak olmasa bile özünden İslâm'ı yaşayabilmişlerdir. Alevîliğe en büyük darbeyi bu son zamanlarda kominizm felsefesi vurmuş, bu düşünce, inancımızı yıkmış ve birliğimizi bozmuştur. Meydanı boş bulan Ateistler İslâm'ı horlamış; Kur'ân'a da saldırmışlardır. Gerçekte Alevîlerin geçirdiği en zor dönem bu dönemdir.

Kur'ân'a düşmanlığın kaynağı yeryüzünde bozgunculuk yapmak, insanları bölmek içindi. Her dönem bazı şeyleri dile getirerek toplumları parçalamışlar. Zamanın bu bölümünde de bölüp parçalamak için yoğun olarak üç şey üzerinde durulmuştur. Bunların ilki din, ikincisi ırk, üçüncüsü ise sınıfsal farklılıklardır. Durum böyle olunca da bazı insanlar Alevîlerin temsilcisiymiş gibi öne çıkıp, bizim adımıza bir kısım laflar ederek dine ve kitaba saldıracak, haliyle karşı tarafa da buna tepkiler konacaktı. Böylece onlardan korunmak için biz de kendimizi bunlara teslim edecektik. Sonuç olarak da istedikleri gibi bizi kendi amellerinin oyuncağı hâline getireceklerdi; bunu da çok güzel başardıkları görülmektedir. Bu gün var olan Alevî Sünnî gerginliğinin ana sebebi budur.

İnanan insan için iki şey çok önemlidir. Biri din, diğeri ise namusudur. İnsan bu ikisi dışında her şeye tahammül edip sabır gösterebilir. Türkiye insanının geneli Müslümanlardır. Kime sorsan Kur'ân-ı Kerim'i mukaddes kitap olarak kabul eder, onu öper ve başına koyar. Ülke insanının bu gibi hassasiyetini çok iyi bildikleri için kalkıp Alevîlik adına İslâm'a, Kur'ân'a dil uzatıp saldırırsa rahatlıkla Alevî Sünnî gerginliğine yol açar ve bunu sürekli diri tutmayı başarır. Bu ise onlar için arayıp da bulamadıkları bir ortamdır. Acaba bir ateistin Kur'ân hakkında ne gibi bir birikimi ve bilgisi var da kalkıp bu konular üzerine sözler sarf etmektedir. Zaten Allah'ın mucize kitabı olan Kur'ân'ı anlama gibi bir birikime sahip olan birinin kalkıp onu reddetmesi ve inkârcı olması asla mümkün değildir.

O kişilere gelin yeryüzünde bozgunculuk yapmanın denildi mi? Onlar derler ki, hayır biz ıslah ediciyiz. Bunu insanların yararına yapıyoruz derler de yine de küfürlerini artırırlar.¹

Kim ne derse desin bunlar üzerimizde oynanan çok yönlü oyunlardan sadece biridir. Allah'ın kitabı olan Kur'ân-ı Kerim eşi benzeri olmayan peygamberimizin en büyük mucizesidir. Ben de onu çok iyi anladığımı iddia etmiyorum. Zaten 14 asırdır masumların dışında hiçbir bilgin böyle bir iddiada bulunmamıştır. Bu konuda Hz. Ali (a.s) şöyle buyurmuştur:

Siz Kur'ân'ı bana sorun, onu ben bilirim. Onun ayetleri dağda mı indi, düzlükte mi indi, gece mi indi, gündüz mü indi? Niçin, nasıl ve kim için indiyse ben bilirim.

Bunun aynen diğer imamlarımızda da olduğunda en ufak bir şüphemiz yoktur. Burada bizim güttüğümüz hedef sadece anlayabildiklerimizi paylaşmak ve üzerimizde ne için oyunlar oynandıdır.

1- Bakara/11

Sevgili kardeşlerim, olayların birbirine zincir halkaları gibi bağlı olduğunu görmekteyiz. İmametın bir makam olduğunu, bu makama layık olanların oturduğunu ve bunların On İki İmam olduğunu Peygamberimizin Allah'ın emri ile buyurduğunu söylemiştik. Bu imamlar her alanda olduğu gibi Kur'ân hükümlerinde de en bilgin olanlardı. Kur'ân ilminin imamlara ait olması Allah'ın bir lütfudur. Bu ilmi taşımayan kimse zaten imam olamaz. Bakın imam seçimi, kimlerin imam olacağı ve imamın ne gibi özellikleri olduğunu şu ayetten anlamaktayız:

Rabbi İbrahim'i bir takım kelimelerle sınadı, o da bunları yerine getirdi. Sonra dedi ki: "Ey İbrahim biz seni insanlara imam kılacağız." İbrahim: "Soyumdan da imamlar kıl" deyince, Allah: "Benim ahdim zalimlere erişmez" diye buyurdu.¹

Allah Teala'nın bu yüce ayetinden şu anlaşılmaktadır: İmam, bir takım büyük imtihanları aşabilecek güçte olan, ömrü boyunca asla zulme (günah, çirkinlik ve eksikliğe) bulaşmamış olan, Hz. İbrahim gibi temiz bir soya mensup olan kimseleri bizzat yüce Allah'ın seçip tayin edeceği bir makamdır. Alevîlerin sarsılmaz inançlarından olan imameti açıkça beyan eden Kur'ân-ı Kerim'i herkes inkâr etse de ben Alevîyim diyen bir kimseye o yüce kitabı inkâr etmek yakışmaz ve asla bunu yapmamalıdır. Herkesten daha çok Alevîlerin baş kitabı olmalı ve Kur'ân'a sahip çıkmalıdırlar.

Ne yazık ki oynanan oyunların bir sonucu olarak On İki İmam'ı seviyoruz diyenlerin bu kitaba sırt çevirmeleri, On İki İmam inancının düşmanı olan Yezid ile aynı ameli yapmaları insanın içini acıtmaktadır.

Evet, her ne kadar acı da olsa bu, bir gerçektir. Bunları dile getirmek çok acı ve de zordur; ama üstünü kapatmak ondan

1- Bakara/124

daha da acıdır; çünkü başkalarının sapmasına neden olmakta ve gizlemenin de hiçbir faydası yoktur. İnsan diğer mezhep mensuplarının Kur'ân hakkında şüpheleri olsaydı bir ölçüde onlara hak vermesi mümkün olabilirdi. Çünkü onların bizim gibi on iki tane o soydan gelen hak imamı yoktur. Mesala Hanefî mezhebinin imamı olan Ebu Hanife (Numan İbn Sabit) Abbasî halifesi Cafer-i Mansur zamanında kadılık yapması için baskıya maruz kalmış, o bu isteği kabul etmemiştir. Ondan sonra öğrencisi olan Ebu Yusuf ve Muhammed tarafından mezhep gözden geçirilmiş ve bu günkü hâlini almıştır. Onlar padişahın her isteğini eksiksiz yerine getirmişlerdir. Hicri 333'de Maturidi tarafından sünnet esasları gözden geçirilmiş, yeni şekiller verilerek akait usulü oluşturulmuş; ama buna rağmen hiçbir zaman Kur'ân hakkında konuşulmamış, onunla ilgili en ufak bir şüphe dile getirilmemiştir. Durum böyleyken Alevîliği temsil eden On İki İmam'lar ömürlerini Kur'ân için feda etmişler, kendi canlarından olmuşlar; ama bu dinin ve bu kitabın yaşamasını sağlamışlardır. Bugün Kur'ân'ın yok olmasını arzu edenleri izleyenler Kur'ân Kur'ân demekteler; fakat Kur'ân için can verenleri izleyenler ise bu yüce kitaba karşı çıkmaktalar. Gerçekten şaşılacak şeydir bunlar.

Efendim insan evvela insan olmalı ya da insanın kalbi temiz olmalı gibi sözler elbette eğer maksat insanî erdemler olsa hak sözdür; ama biz bununla batılın murat edildiğini görmekteyiz. Hz. Ali'nin Muaviye ve dostlarının Kur'ân sayfalarını mızraklara taktığında haricîlerin "Biz Kur'ân'a karşı mı savaşaacağız" dediklerinde; "Onlar sayfalardan ibarettir; konuşan Kur'ân benim." diye buyurması ve haricîlerin "**Allah'tan başka hükmedici yoktur.**" ayetini bayraklaştırdıklarında "*söz doğrudur; ama onunla batılı murat etmekte.*" diye buyurması ve "*Nefsini -kendisini- tanıyan Rabbini tanır.*" buyruğu bize ışık tutmaktadır. Söz doğru olabilir; ama onunla kastedilen mana nedir? Buna dikkat etmek lazım. Kendini tanımak nasıl

bir şeydir, insan kendini nasıl tanıyacaktır? Bunun ölçüsü bu sözü sarf edeni görevlendiren Allah Teala'nın seçtiği kimseler vesilesiyle elde edilecek bir yoldur ancak. Eğer gerçekten insan kendini yani insanı tanımak istiyorsa bu ölçüden şaşmamalıdır; yoksa kendisi şaşar, insanı tanıyacağına şeytanı insan diye tanır. O zaman kalp temizliğinin ölçüsünü karıştırır, temizi pis, pisi de temiz olarak bulur. Bunu doğru anlamak pisin ve pakın ne olduğunu bilmekle olur. Bir insanın kalbi temiz olursa bu o insanın ameline yansır. Bir testinin içinde ne varsa, o testinin dışına sirayet eder. Bunu başka türlü yorumlamak doğru olmaz.

Evet sevgili dostlarım, biz bu ölçüye önem vermedikçe, boş laflarla hiçbir yere varamayız. Ne yapıp yapmayacağını bilmeli ve bu hatadan en yakın yerden dönmeliyiz. Bizlerin Kur'ân hakkında, İslâm hakkında şüphelere düşmemizin illeti tamamen âlimlerimizin olmayışından ve diğer bilginlere güvensizliğimizden kaynaklanmaktadır. Bu ise bizim için büyük bir talihsizliktir. Hak yol ancak Kur'ân ve Ehlibeyt yoludur; ilim ve irfan yoludur. Bu uğurda insanlık için ve onun yararına yapılan gelişmeler ibadetin kendisidir. Alevî olmak ancak bu yolla mümkündür. Bunun dışında buna ulaşmak mümkün değildir. Hz. Ali (a.s): *"Sakın Kur'ân'dan ayrılmayın. Eğer ondan ayrılırsanız yolunu şaşırırlardan olursunuz."* diye buyurmuştur. Eğer Hz. Ali sevgisinde samimiysek, bu sözler bizi aydınlığa çıkarmak için yeterlidir. İnsan hayatının her dönemine doğumdan ölüme kadar her alana ışık tutmaktadır. Buna başlangıçta örnekler sunmuştuk.

Allah Teala insanı düşünmeye ve tefekküre davet etmektedir. Bizim de insan olmamız hasebiyle bu konular üzerinde düşünmemiz ve araştırmamız kaçınılmazdır. İşin asıl membana inmeden, bugünkü siyasi ihtiraslarımızla hiç bir yere varamayız. Bu tür düşünceleri, siyasi çekişmeleri bir kenara iterek asıl kimliğimiz olan Alevîliği bulmamız gerekir.

Allah'ın mescitlerinde, Allah'ın adının anılmasını men edenlerden, onların yıkılmasına çalışanlardan daha zalim kim olabilir! Onlar oraya ancak korkarak girerler. Onlara dünyada horluk, ahirette de pek büyük bir azap vardır.¹

Bu ayetleri biz uydurmadık; arzu eden Kur'ân'a müracaat edip bakabilir. Burada kimseyi kırma niyetinde değiliz, sadece ders çıkarmak için bu ayet ve hadisleri nakletmekteyiz. Şunu birlikte düşünmekte yarar var; Türkiye'de birilerinin Kur'ân'a inanmaması, Kur'ân-ı Kerim'de bu veya buna benzer ayet hükümlerinin kaldırılmasına sebep olmuş mudur? Hayır, hiç kimsenin buna gücü yetmez. Öyle ise Alevîlik adına televizyonlara çıkıp biz cami istemiyoruz, yapılmasına da karşıyız diyenlerin Alevîliğe ne kadar büyük bir kötülükte bulduklarının farkına varabildik mi? Ayetin anlamının ve hükmünün ne kadar açık olduğu ortadadır. Bu gibi girişimlerde bulunan insanların zalim olduklarını, dünyada onlar için hakirlik ve horluğun olduğu, ahirette de büyük ve şiddetli bir azabın olduğu beyan edilmektedir. Bir insanın buna inanıp inanmaması, neyi değiştirir diye düşünenecek olursak bunlar Allah'ın gelecekte vuku bulacağını verdiği haberlerdir. Bu hale düşen biri, yarın başına neler geleceğini bilmeli ve bunları dikkate alarak hak olan ölçülere göre kendini ayarlamalıdır. Hak üzere olanlarda ısrarcı olmalı ve asla inandığı bu yoldan ödün vermemelidir. Bizin adımıza konuşup da bizden olmayanların üzerimizdeki ağırlığını atıp bizden olan ve bizim hayrımızı, salahımızı arzu eden doğru düşünceli insanlarla yola devam etmek zorundayız. Atalarımız "arkadaşını söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim." demişlerdir. Aslında bunun bir hadis olduğu da gözden kaçmamalıdır. Bu bela ve musibet kaynağı olan kimseleri başımızdan atmazsak kim gelip bunları bizim yolumuzdan kaldıracak ve önümüzü açacak?

1- Bakara/114

Onlara "Yeryüzünde fesat çıkarmayın." denildiğinde, "Bizler, ıslah edicileriz." derler. Dikkat edin; muhakkak ki onlar bozguncu ve fesat çıkaranlardır. Fakat bunun bilinç ve şuurunda değillerdir. Onlara ne zaman "Gelin inanan insanlar gibi siz de inanın." denildiğinde, derler ki: "Akılsızlar gibi mi inanacağız?!" derler. Hâlbuki asıl akılsız olanlar onların ta kendileridir. Ama onlar bunu bilmezler.

Evet kardeşim, bu yüce ayetler Allah'ın kitabı olan Kur'an-ı Kerim'de yer almakta ve muhatap olduğu kimse ve kitleler de açıktır. Peki, İslâm'a, Kur'an'a hakaret edenlerin, kahrolsun şeriat diyenlerin dayanakları nelerdir? Bunlar üzerinde gerçekten çok ciddi ve uzunca düşünmek zorundayız. İnsan bu ayetleri okuyup duydukça üzerinde ne denli oyunlar oynadığını, bu hilelerin ne boyutlara vardığını çok rahat bir biçimde görebilmektedir. Bir kimsenin Alevîlik iddiasında bulunarak İslâm'a düşman olması hangi ölçülerle izah edilebilir? Sen kalk ben Alevîyim, ben Muhammed ve Ali dostuyum, ben Hüseyin'den yanayım, ben Evlad-ı Resul'denim, ben dedeyim, ben seydim, de; ama tut sen İslâm'ı kabul etme. Bu hangi mantık ve akılla izah edilebilir; dinin kurucusu, onun yayıcısı ve o uğurda canlarını feda edenlerden olduğunu söyle, daha sonra onların zıddı bir yol izle; gerçekten buna şaşmamak mümkün değildir. Bizi bu hale koyanları hiç düşünmeyecek miyiz? İnsanlık namına buna kafa yoralım ve gerçeğin ortaya çıkması için canla başla çaba harcayalım. Yoksa hepimiz bu sorumluluk altında kalır ve bununla yarın Ali ve evlatlarının yanında rezil oluruz, yüzümüze bakmazlar; bu ise cehennem azabından daha zordur âşik gönüller için.

Göklerin, yerin, sizlerin farklı dil ve renkte yaratılışınız Allah'ın ayetlerindedir. Bunda âlimler için delil ve ayetler vardır.¹

1- Rum/22

Bu ve benzer ayetlerle Allah insanı düşünmeye ve akletmeye davet etmektedir. Ey insan, durup dururken inkâra kalkma, her eşyanın bir sahibi olduğu gibi göklerin ve yerlerin de bir sahibi olduğu kesindir; sahip de benim diye buyurmaktadır. Yer ve gökteki uyumluluk, bitkilerin rengarenk oluşu, üzüm, hurma, ceviz, nar ve diğer meyvelerdeki benzersiz ahengi oluşturan ve bunları sizler için hazır hale getiren yalnızca benim. Nasıl düşünmeden inkâra kalkışırsınız, hiç akletmez misiniz? diye buyurmakta ve akıl ehlini düşünmeye teşvik etmektedir. Nahl Suresi'nde de: "**Gök boşluğunda uçup duran kuşları görmüyorlar mı? Onları orada sakın kılan ancak Allah'tır. Şüphesiz bunlarda inanan kavim için ayet ve deliller vardır.**"¹ diye buyurmaktadır.

Allah'ın bunları böylesine açık seçik olarak bize bildirmesinin altında yatan neden, bu deliller üzerinde insanların düşünmesi, ibret alması ve bu vesilelerle yaratıcıyı tanımasıdır. Hz. Ali'de (a.s) "*Şu dünyada ibret alınacak ne çok şey vardır, ibret alanlar ise ne de azdır.*" buyurmaktadır. Yine başka bir hadiste de: "*Bu dünya imtihan yeridir, ahiret ise hesap yeridir.*" diye buyurmaktadır. Bütün bunlar insanın doğruya doğru hareket etmesini, yanlışları terk etmesini ve yanlışta ısrar etmemesini öğütlemektedir. Ters durumda ise tamiri mümkün olmayan arızalara yol açacak, çözümsüz bela ve tehlikelere duçar edecektir insanı. Bunun geçmişte olduğu gibi günümüzde de örneklerini gördük ve yaşadık.

Gece ve gündüz, güneş ve ay Allah'ın apaçık ayetlerindedir. Öyleyse sakın Güneş ve Ay'a secde etmeyin. Eğer Allah'ın kulu iseniz secde onları yaratan içindir sadece.²

Hiç şüphesiz ayetlerimizden sapanlar, bizden giz-

1- Nahl/79

2- Fussilet/37

li kalmazlar. Artık ateşe atılan mı, yoksa güven içinde bize gelen mi daha hayırlıdır?...¹

Bu mübarek ayetler Allah'tan başka ibadete layık ve secde edilecek hiçbir şeyin olmadığını bize göstermektedir. Ey efendim Allah göstermesin bizde insana secde edilir diyorlar. Bu, doğru bir görüş değildir, secdeyi hangi anlamda kullanırsa kullansın bu Kur'ân ayetlerine ters ve de insanı küfre götürür.

Bazı âşıkların Hz. Ali için kâinatı yaratandır demeleri de doğru değildir. Bu tür söylemleri kabul etmek de küfürdür, ayrıca bu Hz. Ali'ye (a.s) dostluktan ziyade düşmanlıktır. Hz. Ali şöyle buyurmaktadır:

Benim yüzümden iki grup ateşe girecektir. Biri bana buğz eden, diğeri ise bani aşırı derecede sevdiğini iddia edenlerdir. Bunlar hâşâ Allah'la beni eş tutanlardır.

Hz. Ali'yi (a.s) bu şekil sevenler; Ali'nin baş düşmanı Muaviye ile aynı seviyeye inerler. Muaviye ve Ümeyyeoğulları İmam Ali'ye seksen iki yıl küfür etmişler ve buğz etmişlerdir. Bunların her ikisi de ateştedir; biri buğzundan dolayı, diğeri ise olması gerekeni bırakıp haddi aştıkları, kulluğuyla iftihar eden İmam Ali'nin asla razı olmayacağı bir niteleme ile nitelendirdikleri içindir.

Bu dinde herkesin yeri makamı bellidir. Kelime-i şehadette, "Şehadet ederim ki Allah birdir, eşi ve benzeri yoktur; şehadet ederim ki Muhammed O'nun kulu ve resulüdür; şehadet ederim ki Ali Allah'ın velisidir (dostudur)." denmekte, herkesin yeri belirlenmekte, ne için sevgi duyulacağı ortaya konmaktadır. Bunu kimsenin bir adım öteye geçirmeye hakkı ve yetkisi yoktur.

Ali'yi sevmeyi Allah ve Resülü bizden istemekte; çünkü kendileri onu sevmektedir. Bu yüzden biz de onu ve onu senleri sevmekteyiz. Ama haddi aşmadan gerçekten onu

1- Fussilet/40

çok seviyoruz. Çünkü o müminlerin emiri, evliyaların şahı, erenlerin piri, mahşer günü cennetlik ve cehennemlikleri belirleyecek olandır. Bu yüzden sevgi ve dostluk Allah için olmalıdır; çünkü bütün her şeyin kaynağı, yaratıcısı ancak ve ancak Allah'tır. Allah göstermesin bu çizginin dışına çıkarsa, insan o zaman helak olur gider. Hamtların tamamı yalnızca Allah'adır. Sevilen her şey yalnız O'nun için sevilir.

Hayber kalesinin fethi sırasında şöyle rivayet edilmiştir: Hz. Peygamber ilk gün orduyu birinci halifeye teslim etti. O gitti, yara almadan geri döndü. İkinci gün 2. halifeye orduyu teslim etti. O da aynen yara almadan geri döndü. Üçüncü gün ordu 3. halifeye teslim edildi. O da aynen geri dönmüş ve henüz bir başarı ve zafer elde edilmemişti. O akşam Allah Resul'u şöyle buyurmuştu:

Yarın sancağı öyle birine vereceğim ki, Allah ve Resulü onu sever, o da Allah ve Resulünü sever. O düşmandan kaçmaz, düşmana sırtını dönmez ve hep ileriye doğru hamle eder.

İşte Hz. Ali'yi (a.s) sevmemizin ana nedeni bu ölçülerdir ve böyle de olmalıdır. Allah bizden Peygamber ve Ehlibeyt'ine uymayı istemektedir, falan filan aşığa uymamızı değil.

İnsan, kendini bir sudan yarattığımızı görmedi mi de şimdi o, apaçık düşman olmaya kalkışmakta. Ve bize bir örnek getirme ve kendi yaratılışını da unutmada, "Çürümüş ve dağılmış kemikleri kim diriltir?" demede. De ki: "Onu ilk defa yaratıp meydana getiren diriltir ve O her çeşit yaratmayı bilir."¹

Allah Teala'nın bir şeye ol demesi onun olması demektir. Kimseye saklı olmayan bu şeyi, körlerin dahi gördüğü bir gerçek değil midir? Evet değerli Ali dostları, mübarek ayetlerin sevgili Peygamberimize yöneltilen cahilane sözlere verdiği bir cevaptır. Onlar: "Ey Muhammed; ahiret var, herkes

1- Yasin/77-79

hesaba çekilecek, diyorsun peki bu nasıl olacaktır? Şu kemikleri mezarlıktan getirdik ve bunlar gördüğün gibi çürümüş, dağılmışlar. Bunları kim diriltecek?" diye sorduklarında, Allah Teala o insanların aklına göre yoktan var edilmenin daha zor olduğuna dikkatlerini çekerken, bu zorluğa rağmen hiç bir güçlüğe düşmeksizin onların yaratıldığını ve hali hazırda hayatta olduklarını beyan etmekte ve bu yaratıcının tekrar diriltmeye çok rahat güç yetireceğini açıklamaktadır.

Bu günde çağdaş dediğimiz insanların da aynı soruları dile getirdiklerini görmekteyiz. Demek ki değişen sadece zamandır; insan ise her zaman insandır. O günün sözde ilerici insanları, Allah'a, peygambere, kitaplara, meleklerle ve ahiret gününe iman eden müminleri gerici saymakta ve inandıklarını inkâr etmekteydiler. Günümüzün çağdaş ve ilerici insanların da aynı düşünceleri taşıması bize zaman faktörünün hiçbir önemi olmadığını ortaya koymakta, insanın ya inatçılıkla inkârcı olduğunu ya da mümin olduğunu göstermektedir.

İnsanın yüreğini yakan Alevî olduğunu öne sürerek Hz. Ali ve diğer masum 12 imamın uğruna canlarını feda ettikleri inançları reddetmeleridir. Bunlarla da gerçek Ehlibeyt izleyicilerinden mazlum olan bazı insanlarımızı aldatmaktadır. Allah bu mazlum milleti şeytanın, nefislerin ve bunların şerrinden korusun. Allah o sapkınları da ıslah etsin; yok eğer ıslah olmayacaklarsa bu mazlum milletin yolundan kaldırsın onları. Kendi şerlerini kendi başlarına döndürsün dileriz. İnsanımızın kanının bir hiç uğruna akmasına asla gönlümüz razı olmaz; çünkü benim toplumum bu kötülöklere reva görülecek bir toplum değildir. Eğer âlimlerimiz ve yol göstericilerimiz olsaydı asla sapmaz ve bu memleketin en takvalı insanları biz olurduk. Çünkü tarihte bunun örneklerine sıkça şahit olmaktayız. Selman'lar, Malik-i Eşter'ler, Kamber'ler, Ebaselt'ler, Hüseyin İbn Ruh'lar ve daha nice evliyaların yettiğini görmekteyiz bu mektepte. Her diyarda olduğu gibi

ülkemizde de yatan onlarca evliyamız, velilerimiz, haydarî sultanlarımız bunun en güzel örnekleridir. Yani işin aslı sözde Alevî demekle Alevî olunmuyor.

Ey insanlar, inanın Allah'a, Peygamberine ve Resulü'ne indirdiği kitaba (Kur'ân-ı Kerim'e) ve ondan önce indirdiği kitaba ve kim Allah'a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine ve ahiret gününe inanmazsa şüphe yok ki doğru yoldan pek uzak kalmış, tamamıyla sapmış gitmiştir.¹

Evet dostlarım, üzücü ve garip olan, şu son zamanlarda bu sığata sahip olanların, yani tamamen sapıtılmış kimselerin aramızda hayli rağbet görmeleridir. Kur'ân'da buna benzer ayetlerin çokluğuna şahit olmaktayız. Bir insanın inanıp inanmaması kendisiyle ilintilidir; bizi fazla ilgilendirmez. Allah herkesi kendi inanç ve ameliyle hesaba çekecektir. Elbette onlara ve onların bu aldaticılığına kanan kardeşlerimize üzölmekteyiz; çünkü cehenneme gidecek olmalarından dolayı kaygılıyız. İşin asıl üzücü olan yanı ise bazı ikiyüzlü kimselerin hiçbir dine inanmadığını, Müslüman olmadığını söylemelerine rağmen kalkıp Hz. Ali'nin, On İki İmam'ların temsilî resimlerini ve Hacı Bektaş-i Veli'nin resmini maske edinerek insanımızın dinî duygularını kullanmakta ve Alevîlik adına İslâm ve Kur'ân'a olmadık saldırılarda bulunmaktadırlar. İşte bu son derece bizi ilgilendirmekte ve içimizde kapanması mümkün olmayan derin yaralar açmaktadır. O yüzden yapılan bu haksızlığa karşı susmamak, elimiz ve dilimizin döndüğü kadar bu yanlış ortadan kaldırmak zorundayız; eğer suskun kalırsak biz de onu kabul etmiş oluruz. Çünkü susmakla kabullenmek eş değerdedir. Bu yüzden buna suskun ve seyirci kalamayız. Sessiz kalmak Alevîliğe yapılabilecek en büyük kötülüktür. Biz Alevîlerin ekseriyetinin bu tür sapkın görüş ve düşüncelere katılmadıkları açıktır.

1- Nisâ/136

Ben Alevîliğimle gurur duyuyorum. Allah'a, Kur'ân'a, Peygamber'e, Ehlibeyt İmamları'na ve ahiret gününe inandığım için Alevîyim. Yolum, erkânım, Kur'ân ve Ehlibeyt'e uyduğu için Alevîyim. Bu benim en büyük gurur kaynağımdır. Birilerinin kalkıp Alevîlik adına, yani benim adıma, biz cami ve mescit istemiyoruz, namaz oruç bizim değildir demelerine şiddetle karşıyım ve onları kınıyorum. Çünkü benim birinci İmam'ın mescitte namaz kılariken şahadet şerbeti içmiştir; o yüzden aslında onlar bize ait olan amellerdir. Ancak bilmeden bunların oyunlarına gelen kardeşlerimizi kınamaktan ziyade uyarmak arzusundayım. Bunları görmek bizi çok üzmemekte ve içimizi acıtmaktadır. Bir an önce düşünüp bu açık cehaletten kurtulmalarını ummaktayız. Çünkü Alevîlik gerçek İslâm'dır. İslâm'a düşman olmak Alevîliğe düşman olmaktır. Bu düşmanlık ise ne ülkemize, ne de bize yarar sağlamamaktadır. Bu zararı istisnasız hepimiz yaşamakta ve görmekteyiz. Bakınız Allah Teala yüce kitabımız Kur'ân'da ne buyuruyor:

Bu Kur'ân'ı bir dağın üstüne indirseydik, onun Allah korkusundan parçalanmış olduğunu görürdün...¹

Ama bundan sonra kalpleriniz katılaştı, taşa döndü. Hatta taştan da katı bir hale geldi. Çünkü öylesi taşlar var ki içinden nehirler akar, öylesi var ki çatladı mı sular kaynar, öylesi de var ki Allah korkusundan yuvarlanır düşer. Allah yapmakta olduklarınızdan gafil değildir. Ama siz bilmezsiniz.²

Bunları insanların düşünmesi, ibret alması ve doğru yolu bulması için beyan buyurmaktadır. Bu ayetlerin örneklerine bugün şahit olmaktayız. Gerçekten de bazı insanların Allah'a inanmamaktan kalplerinin taştan daha katı ve inatçı olduğunu görmekteyiz. Bütün bu âlemin böylesine dakik ve ince hesaplar üzerine bina edilmiş olması çok tiz ve ince ayrıntıların

1- Haşır/21

2- Bakara/74

dahi gözden kaçmadığı çok yüce bir yaratıcının işi olduğunu ortaya koymaktadır. Bunu da bu tür insanların inkâr ettiği hayretle izlemekteyiz. Alevî olduğunu iddia eden bizlere yakışan o inkârcıların şerrinden kendimizi korumaktır. Bu ise Kur'ân'ı anlamak, Ehlibeyt'i çok iyi tanımak ve bu ölçülere uymakla mümkündür ancak.

Benim hiç kimseye karşı şahsî bir düşmanlığım yoktur. Bu mübarek ayetleri de birilerini incitmek için kitabıma almadım. Benim de Alevî bir anne babadan dünyaya gelmiş olmam ve onların yaşadığı dertleri çok iyi yaşamış olmamdan dolayı ve aynı sorunları paylaştığımız için az da olsa bir katkıda bulunma amacıyla düşüncelerimi dile getirmekte ve neler yapabileceğimizi siz değerli kardeşlerimle paylaşmaktayım. Yoksa bunlarla en ufak bir çıkar sağlamak ya birilerini incitmek ya da kırmak niyetinde değilim asla. Ben bilmediğim bazı şeyleri öğrendiğimde hayretlere kapıldım ve nicelelerinin benim gibi olduğunu, birçok şeyden habersiz olduğunu bildiğim için gördüklerimi benim için çok aziz olan Alevî kardeşlerimle paylaşmak istedim. Birilerinin bu düşünceleri benimle dikkate alması bir nebze de olsa üzüntülerimi hafifletecektir. Beni düşündüren, telaşlandıran ve kaygıya sürükleyen, bu inançsız insanlarla birlikte olmak, onların maşası ve oyuncuğu hâline gelmektir. Bunlardan bir an önce silkinip kurtulmamız lazım.

Tarihi iyice incelediğimizde Ehlibeyt İmamları'nın bizde olduğunu, zamanın imamı Hz. Mehdi'nin (a.s) bizde olduğunu, erin bizde, evliyanın bizde, tekke ve zaviyelerin, türbe ve ziyaretlerin bizde olduğunu görürüz. Böyle bir nesilden gelen insanların durup dururken Allah'ın hükümlerini hiçe saymaları, takip ettikleri velilerle düşünce savaşı verir duruma gelmeleri insanı hayrete sürüklemektedir. Bu duruma düşmemizde âlimlerden yoksun bırakılmamızın ve haklarımızın yok sayılmasının büyük katkısı vardır. Bize dinimizi, Kur'ân ve fıkhumuzu

öğretecek bir okulumuzun olmaması, âlimsiz kalışımıza neden olmuştur. Bunları elbirliği ile çözmemiz gerekir. Başkalarına biçilen gömlekleri bize giydirmeye kalkışmak zulümlerin son noktası olur sanırım. Kısacası, Hz. Muhammed ve Ehlibeyt'ine sarılmamız ki kendimizi tanıyıp kurtuluşa erelim.

Sevgili kardeşlerim önceki sözlerime ek olarak şunu da beyan etmeliyim ki bu kadar açık ve net beyan edilmesine rağmen kalkıp birinin Kur'ân'da oruç ve namaz yoktur demesi kadar gülünç bir şey olamaz. Çünkü oruç ve namaz emek isteyen, sabır isteyen, fedakârlık isteyen ibadetlerdir. Kur'ân'da hem oruçla ilgili, hem de namazla ilgi ayetler vardır. Bütün mezheplerce kabul edilmektedir. Bunların başında ise On İki İmam yer almaktadır. Namaz, oruç yoktur gibi iddialarda bulunanlar ya sırf bu konuda cahildirler ya da başka hesap kitapları vardır.

Ehlibeyt mezhebinin değerli hadis kitaplarından olan *Vesailü'ş-Şia'*da Sevgili Peygamberimiz oruç hakkında şöyle buyurmuştur:

Ramazan ayı Allah ayıdır, o diğer aylardan üstündür. Onun saatleri diğer saatlerden üstündür. Bu ay bereket ve bağışlanma ayıdır. Bu aydaki uykular ibadettir, nefesler tespihtir. Bir kişiye verilen iftar yemeği bir köle azat etmek gibidir. En bedbaht insan o insandır ki bu ay gelip geçe de o kişinin bu aydan haberi olmaya.¹

On İki İmam'larımızdan da oruç hakkında çok değerli sözler nakledilmiştir.

Hz. Ali (a.s): *"Her şeyin bir baharı vardır, Kur'ân'ın baharı da mübarek Ramazan ayıdır."* diye buyurmaktadır. Hele bu mübarek ay içinde bir gece vardır ki, o gece hürmetine bir sure nazil olmuştur. Bu gecenin adı "Kadir Gecesi"dir; surenin adı ise "Kadir Suresi"dir. Bu surede şöyle buyrulur:

1- Vesailuşşia c.7- s.226

Şüphesiz Kur'ân'ı Kadir Gecesi indirdik. Kadir gecesinin ne olduğunu sen bilir misin? Bin aydan daha da hayırlıdır Kadir gecesi. O gece melekler ve ruh takdir edilen her iş için, rablerinin izniyle inerler. Esenliktir, o gece gün ışıyınca dek.¹

Evet, benim, Muhammed ve Ali dostu kardeşim, bu yüce ayetler bize mübarek ramazan ayında Kur'ân'ın indiği bir gecenin bin aydan daha hayırlı olduğu hatırlatılmaktadır. Yani insan isterse bu bir gecede bin yıllık yolu kat etme olanağına sahip olabilir. İstismarcı ve çıkarıcıların bizi sadece bundan mahrum etmekle ne kadar büyük bir zulüm etmekte olduklarını ortaya koymaktadır. Ali'yi Ali yapan sadece Allah'a olan kulluğu idi. Kemale ulaşmayı arzulayanların bu seçkin insanları izlemekten başka seçeneği yoktur. İşin en kötü yanı ise Alevî adını kullanarak bizi bu güzelim amellerden mahrum etmeleridir. Başımızı ellerimizin arasına alıp neler kaybettiğimizi düşünmemiz gerekmektedir. İnsan eğer birazcık objektif olsa ve tarafsız olarak olayları irdelese emin olun gerçeği çok rahat bir şekilde görecektir. Bu tanıma onu Ali ve masum evlatları gibi olma yoluna sevk edecek ve bu uğurda çaba harcamasını sağlayacaktır.

Kur'ân ve Hz. Peygamber'in hadislerinde Ehlibeyt övülmüş, sürekli öne çıkarılmış ve izlenilecek yolun bu olduğu açıkça beyan edilmiştir. Ehlisünnet mezhepleri hakkında ne Kur'ân'da, ne de hadislerde bir övgü ve izlenilmesi gerektiği noktasında hiçbir delil yoktur. Buna rağmen nedense ülkemizde sürekli dört hak mezhepten söz edilmekte; asıl hak olan, yukarda değindiğim gibi hem Kur'ân'ın, hem de hadislerin övdüğü Ehlibeyt göz ardı edilmektedir. Kendi aralarında dahi ittifakları olmayan, birbirlerinin tam zıddı fetvalar veren, bu iki zıt olan şeyin her ikisinin de hak olduğunu iddia eden yani hem öldürülenin, hem de öldürenin haklı olduğu-

1- Kadir/1-6

nu savunan bu Sünnî mezhepler nasıl hak oluyor, gerçekten de anlamak güç.

Şu inkâr edilemeyecek bir gerçektir Alevîlik en büyük yarıyı Komünizm felsefesine bulaşmayla almıştır. Bazı Ateistlerin çıkıp Alevîlik adına konuşmaları birliğimizi bozmuş, bizi İslâm'dan, Kur'ân'dan ve Ehlibeyt'ten uzaklaştırıp koparmıştır. Bu düşüncenin kırk yıl önce içimize sızdığını varsayarsak o gün beş yaşında olan ve bu İslâmî olmayan düşüncelerle büyüyen çocuk, bugün 45 yaşındadır; bu şahıs eğer bulunduğu yörede Alevîliğin İslâmî olmadığını öğrenmiş ise artık o Alevîliği böyle tanıtacaktır.

Hz. Ali'den (a.s) nakledilen şu hadis gerçekten de ders almak isteyen insanlara ne kadar da güzel yol göstericidir: *"Geçmişinden ibret almayan, geleceklere ibret olur."*

Canlar bu evliyaların piri İmam Ali'nin sözüdür. Geçmiş olaylardan ders almak lazım. Bakın son yıllarda Ehlibeyt'le asla ilgisi bulunmayan bazılarının Alevîlik adıyla, özgürlüğe susamış, istismara müsait olan toplumumuzun duygularını nasıl kullandılar; yerine göre şövenist, yerine göre de sosyalist olarak, çirkef düşüncelerini mazlum halkımıza kustular. Örneğin Aziz Nesin gibi birinin Alevîlikle ne gibi bir ilgisi var da Sivas'ımıza davet edilerek onlarca insanımızın canlı canlı yakılmasına meydan verildi. İdarecilerin, Kültür Bakanlığının bu olayda hiç sorumlulukları yok mudur? Bu olaydan daha bir hafta önce halkın büyük bir kesimi Salman Rüştü'nün kitabını yayınlamaya kalkışan Aziz Nesin ve Aydınlik Gazetesine tepki koydular; hatta Aydınlik gazetesini tahrip ettiler. Bu olaydan bir hafta sonra cuma günü Pir Sultan Abdal'ı anma programı düzenlendi. Pir Sultan gibi ömrünü izzet, şeref, onur, yiğitlik ve Ehlibeyt yolunu izlemekle geçiren bir şahsiyetin programına; kalk sen Allah'a, Peygamber'e ve Ehlibeyt'ine düşman olan ve o yüce şahsiyetin idealleriyle savaştan birini çağır. O günlerde zaten kazan kaynamaktaydı;

neden sen de ocağa odun atma derdindesin. Bu adam buraya nasıl geldi? Ona izni kim verdi? Başta eylemi gerçekleştiren maşa ve hainler olmak üzere, ona izin veren yetkililer kadar, onu oraya çağırınların da sorumluluğu vardır.

Bakın, anma programı yapılan Pir Sultan Abdal; Aziz Ne-sin gibilerin karşı çıktığı Kur'ân, Hz. Muhammed ve Ehlibeyt İmamları hakkında neler söylüyor:

Yarın Hakk'ın divanına varılır,
Huzuru mahşer günü sual sorulur
Hak nizam terazi oradan kurulur,
Orada haklı hakkını asla gerektir, derken

Şeriatı, tarikatı dört kapıyı,
Bilen gelsin bu meydana.
Kur'ân Muhammed'in virdine düştü,
Okuyan Muhammed yazan Ali'dir.

İşte bu cümleler Alevîlik adına Allah düşmanlığını kö-rükleyenlere verilecek en güzel cevap olsa gerek.

İster Alevî olsun, isterse Sünnî olsun herkes bu vatanın evladıdır. Biz tutup Sünnîleri Yezit gibilerle aynı kategoriye koyamayız. Evet, konuları bildiği hâlde inat ile bu yolu izleyenler aynı kategoride değerlendirilebilir. Ama okuyup araştırma imkânı olmayanlar, bunun asıl İslâm olmadığını nereden bilsin. Alevîler de aynı şekilde değerlendirilebilir. Ne olursa olsun sürekli beraber yaşamak zorundayız. Biz de va-tanı en az sevdiğini iddia edenler kadar sevmekteyiz. Öyleyse bu Allah düşmanı dinsizlerin daha fazla oyununa gelmeye-lim; bu dinli dinsiz olayının mutlaka bir çaresine bakmalıyız. Alevîsi Sünnîsi şunu çok iyi bilmelidir ki, Alevîlik bu tür it-ham ve kötülöklere asla layık değildir.

Aleviyim diyenler de mutlaka aslına dönmeli. Hz. Ali, Hz. Hasan, Hz. Hüseyin ve diğer masum imamlar gibi olma-lılar. Her toplumun kendine özgü bir kısım gelenek, görenek-

leri, edebî, sanatsal yapıtları vardır. Ama bunların hiç biri din değildir. Bunların ne kadarının dinle uyduğuna bakmak, eğer uyuşmayanlar varsa onları da bırakmak gerekir. Çünkü dini bize getiren ancak bir peygamberdir. O da Allah'tan ne aldıysa onu getirdi bize, kendisinden uydurduğu şeyleri getirmedi. Başta Kur'ân olmak üzere Hz. Ali ve dönemin insanları buna şahittirler. Alevîlerin dini İslâm, ilâhi kitabı Kur'ân, peygamberleri Hz. Muhammed (s.a.a), hak halifeleri ise On İki İmam, mezhepleri Caferî, mezhep imamları On İki İmam'ın altıncısı olan İmam Cafer Sadık'tır. Selâm olsun onların hepsine. Bunu inkâra kalkışmak güneşin dorukta olduğu bir zamanda yokluğundan bahsetmek gibi bir şeydir ve inkârı mümkün değildir.

Alevî zalime karşı mazlumun yanında yer alır, kimsenin namus ve şerefiyle oynamaz. Kendi namus ve şerefiyle de kimseyi oynattırmaz. Her zaman hakkın yanında, batılın da karşısında olur. İnananın yanında, inkârcının da karşısında olur. Asıl Alevîlik de budur. Başkalarının hatalarını tekrarlamamanın faydası olmadığı gibi insan olana zararı da vardır.

En ufak bir hatanın insanda kapanması mümkün olmayan yaralar açtığını, elden çıkanın ve ölenlerin geri gelmediğini görmekteyiz. Ben ısrarla yanlışı tekrarlamamanın hiç kimseye yarar sağlamadığını tekrar etmekteyim. Bir kişinin hatasını fark edip onu terk etmesi ve gerektiğinde söylemesi, eğer özür dilemek gerekiyorsa dilemesi, Alevîliğin adaplarından ve onlara yakışandır. Biz de eserlerimizde bu olgunluğu sergilemeye çalıştık. Hep hakkı üstün tutmaya ve bunu yaparken de son derece tarafsız tutum sergilemeye çalıştık. Nerelerde hata olmuş ise onu dile getirmeye çaba gösterdik.

Bu elinizdeki üçüncü kitabımdır. İlk kitabımda Alevîlik nasıl ortaya çıktı; İslâm'da ilk bölünmeler nasıl başladı, onlara ağırlık vermeye çalıştık. Kitabı da *Ehlibeyt'e Doğru* diye adlandırdık. İkinci kitabımda ise Kur'ân-ı Kerim'in insan sözü

olmadığını, değişmediğini, kimsenin buna güç yetiremeyeceğini, aklı, ilmî delillerle ortaya koymaya çalıştık. Elinizde bulunan bu kitapta ise Alevîliğin Anadolu'da nasıl geliştiğini, 15. yüzyıldan sonra nasıl yaşadığını, bugün ne hâlde olduğu, üzerimizde oynanan oyunların boyutlarını az da olsa detaylı olarak ortaya koymaya çalıştık.

Konuların aydınlanması noktasında ilk iki kitabın da okumasının yararlı olacağını düşünüyorum. Eğer Allah kabul ederse kendimi Hakk'a adanmışım. Halkımı da çok seviyorum. Bu sevginin belirtisi olarak da ortak derdimiz olan aslımızı tanıma noktasında yardımlaşmak, Kur'ân ve Ehlibeyt yolunda insanlığa yararlı olmaktır.

İnsan oğlu yönel ilme,
İlim senin zatındadır,
Bir kemale varsan hele,
İlim senin zatındadır.

Okyanuslar kıtalar var
Çok denizler tepeler var,
Evliyalar yatırlar var,
İlim senin zatındadır.

Başka başka dünyalar var,
Yeraltında bilmem ne var,
Ne ararsan o sende var,
İlim senin zatındadır.

Hele bir gör şu âlemi,
Allah öğretti kalemi,
Öğrensen bin bir kelamı,
İlim senin zatındadır.

Hakk'ı batıldan seçersen,
Lali güveri saçarsan,

Sırat köprüsün geçersen,
İlim senin zatındadır.

Niçin geldik bu dünyaya,
Bak insan gidiyor aya,
Güven olmaz ırka soya,
İlim senin zatındadır.

Kirazlıyım Hak yolunda,
Ne sağında, ne solunda
Gönlüm Ehlibeyt yolunda
İlim senin zatındadır.

İnanın bunları dile getirmekte kimseyi kırmak, kimse-
nin inancını küçümsemek ve birilerine zarar vermek gibi bir
niyetim yoktur asla. Sadece ben Alevîyim diyen inkârcılara
kanarak inkâr eden kardeşlerime hatırlatmada bulunmaktır
amacım. Ey kardeş, yol yakinken, ölüm sana gelip çatmadan
dön, Allah'a tövbe et; çünkü O'nun kapısı sürekli açık ve her-
kesin samimi tövbesini kabul etmektedir. Gelin siz de tövbe
edin ve kurtulun. Bütün âlem Allah'a inanmasa da O'nun
şanından hiçbir şey eksilmez, O yüceler yücesidir, adalet ve
hikmet sahibidir.

Bakın 14 asır önce Arabistan'ın o zor şartlarını düşünün;
bu gün dahi bölge insanının çok gerilerde olduğuna şahit ol-
maktayız. Böylesi sarp bir bölgeden bir kişi çıkacak bugün
dahi insanların zorluk ve çetinlikle çıkabildiği Nur Dağı deni-
len yere tırmanıp orada bulunan nur mağarasında bazı şeyler
öğrenecek; bazı sözler sarf edecek ve o sözler Kur'ân-ı Kerim'i
oluşturacak. O günden bugüne kadar yeryüzünde sayısız ilim
adamı bu kitabı okuyacak, konuşacak ve yazacak. Ama hala
da üzerinde söylenecek sözler olacak ve hiç kimse söylediği-
nin de o kitabın kâmil anlamı anlamına gelmediğini beyan
edecek, gerçekten bu hayret verici değil midir?

Sayırsız insanın onu yok etme girişimlerine rağmen bir harfinin dahi yok edilemediği bir kitap. Her ne kadar anlamında tahrifatlar olmuş olsa da aslını her zaman koruduğu bir kitap. Çok çabalar sarf edilmesine rağmen örnek ve benzerinin getirilemediği bir kitap. Yeryüzünde bütün insanların inkâr etmeleri durumunda dahi en ufak bir eksilme ve zarar görmeyen sadece insanların onun nurundan mahrum kaldığı bir kitaptır.

Bu kitap Arabistan'da cehaletin zirvede olduğu, kız çocuklarının diri diri toprağa gömüldüğu, helvadan yapılmış putlara tapınan ve sonra da acıkınca onları yiyen kimselerin yaşadığı böyle bir coğrafyada, hem de okuma yazma bilmeyen ümmî biri tarafından insanlığa sunulmuştur. Kendi sözlerinin dahi en az Kur'ân kadar değerli olduğunu; "**O kendi heva ve hevesinden konuşmaz. Muhakkak ki o sadece vahyedilene konuşur.**"¹ bu ayette görmekteyiz, Müslim gayrimüslim bütün insanların güvenini kazanmış, zerre kadar adaletten şaşmamış yüce kişiliğe sahip biri tarafından getirilmiştir.

Acaba böyle bir yerde herhangi bir kimseden eğitim almamış birisinin Allah'a dayanmaksızın çıkıp böylesine kapsamlı ve zamanın eskitemediği, her okunduğunda da yeniliğini koruyan bir eseri sunması aklen ve ilmen mümkün müdür? Bu soruyu bütün dünyada inşafı ve tarafsız ilim adamlarına sorsan bunun mümkün olmayacağını söylerler.

Aynı şekilde bütün ilim adamlarını Kâbe'nin bulunduğu Beytü'l-Haram bölgesine toptasak, "bu coğrafyada su yatağı var mıdır?" gibi bir soru yöneltsek cevabın yine hayır olacağını sanırım. Ancak her yıl milyonlarca hacının su ihtiyacı bu taşlar arasından fıskıran zemzem diye adlandırılan su ile karşılanmaktadır. İnanın bunları bizzat yerinde araştırmış ve yaşayarak yapmışım. Bunlar Allah'ın gerçek mucizeler-

1- Necm/3-4

ridir. Atalarımızın dediği gibi zararın neresinden dönersen kârdır. Bu özellikle Ali taraftarı olduğunu iddia eden biz Alevîler için elzemedir. Çünkü biz ömrünün başından sonuna kadar bu dini canı pahasına en güzel bir biçimde yaşamış ve yaşamını da bu dine feda etmiş bir imama tabiyiz. Bu din, hiç kimsenin hoşuna gitmese de insanlık için Allah'ın seçip beğendiği son dindir.

...Bugün dininizi size tamamladım, üzerinize nimetimi tamamladım ve sizin için din olarak İslâm'a razı oldum...¹

Bu ve benzeri ayetlerden dolayı sakın inkârcılara kanmayalım, onların aldatici oyunlarına gelmeyelim. Yarın çok geç olabilir; hesap günü gelmeden Rabbimize dönelim; O Rahman, Rahim, tövbeleri kabul eden ve bağışlayandır. Bazı leş kargalarının sırtımızdan geçinmelerine fırsat vermeyelim. Artı silkinip uyanmanın zamanı geldi de geçiyor. Alevîliğin tekbir yolu vardır; o da Kur'ân ve Ehlibeyt yoludur. Bu yol zaman ve çağların geçmesiyle yeniliğini yitirmez; her zaman taze ve her zaman yenidir. Hiçbir zaman önemi kaybolmaz; hiçbir soruyu da cevapsız bırakmaz.

Sevgili canlar, düşünen her insanın hedefi en iyi insan olmak ve en üstün kemallere ulaşmaktır. Bu olguya ulaşmak insanın kendi mantığı, kendi buluşu ve kendi görüşüyle mümkün değildir. Ancak insanın içini, dışını, ruhunu her yönünü bilen, arzularına ve onu bekleyen tehlikelere eksiksiz vakıf olan Allah'tan başka hiç kimse bu konuda ona yardımcı olamaz. Yine insanların kendisinden olan örnekler olmaksızın bunu başarmaları mümkün değildir. Bu yüzden her şeyi eksiksiz bilen Allah, insanlığın hidayet bulup arzulanan kemale ulaşması için her dönemde zamanın şartlarını iyi bilen peygamberler, imamlar ve salih insanları göndermiş ve bunlara

1- Maide/3

inanıp uymayı dinin asıllarından saymıştır. İnkârı ise Allah'ı inkârla eşit tutarak onları kâfir olarak tanıtmıştır.

İyi insan olmak işte verilen bu ölçülerle mümkündür. İmam Cafer Sadık (a.s) da bir hadisinde şöyle buyurmakta:

Ey bizim dostlarımız, şunu iyi bilin ki, iyi iş herkes için iyidir. Ama bizi sevdiğini söyleyenler için daha iyidir. Kötü iş herkes için kötüdür. Ama bizi sevdiğini söyleyenler için daha kötüdür.

Muhammed ve Ali dostu olduğunu söyleyen, ben Alevîyim, ben Ehlibeyt'i seviyorum diyen herkes, Allah'ın koymuş olduğu ölçülere göre bulunduğu yerin en iyisi olmak zorundadır. Biz hakkın belirlemiş olduğu ölçülere ne kadar uyarsak o ölçüde Ehlibeyt'e dost oluruz.

Böylece kitabın sonuna yaklaşmış bulunmaktayız. Takdir edersiniz ki bu kitaplar roman ya da mizah türünden kitaplar değildir. Yapmış olduğum uzun araştırmalar neticesinde tarihimizde zaten var olan Alevîliğin geçmişten günümüze geliş sürecinin aktarımı niteliğindedir. Siz değerli kardeşlerimin okumakla düşüncelerinize bir şeyler katmanızı ve beğenmenizi umduğum bu kitaba *Alevîlik İslâm'ın Özüdür* adını verdik. Buraya kadar ortaya koyduğumuz deliller de bunu kanıtlamaktadır. Kitaba başlarken öncelikle Allah'tan yardım dileyerek ve onun yeryüzünde bulunan sapaşağlam kitabı Kur'ân'a dayanıp ondan örnek vererek başladık.

Sonra peygamberlerden örnekler verdik. Sonra O'nun son peygamberi Hz. Muhammed'den ve Ehlibeyt'ten örnekler verdik; daha sonra her biri canlı birer kaynak olan Hacı Bektaş-ı Veli'den, çok değerli ozanlarımızdan örnekler sunduk. Alevîliğin ne olduğunu ve kimlerin Alevî olabileceğini beyan ettik. Alevîler üzerinde oynanan oyunları anlatmaya çalıştık. Problemin nereden kaynaklandığını ve nerede hataya düştüğümüz üzerinde durduk. Ülke bütünlük ve beraberliğinden

söz ederken biz Alevîlerin nedenli haklarından mahrum bırakıldığını ve mazlum olduklarını dile getirmeye çalıştık.

Her durumda adalet ve tarafsızlık ilkesine sadık kalmaya ve böylece hakkı batıldan ayırt etmeye çaba gösterdik. Bütün gayem, doğruları değer verdiğiniz siz dostlarımla paylaşmak; az da olsa sizlere ve insanlığa hizmet etmektir. Eğer bu konuda katkı ve yararım olursa ne mutlu bana. Bundan dolayı bu kardeşinizin eleştirisi ve uyarıya açık olduğunuzu bilmenizi ve yapacağınız değerli eleştirilerinizi bir hediye olarak kabul edeceğinizi ve bunlarla güç kazanacağınızı bilmenizi isterim. Farkında olmadan hatam olmuş ise benim de bir insan olduğumu düşünmenizi ve hatalarımı affetmenizi ve benimle paylaşmanızı isterim.

Daha önce değindiğim gibi halkımı çok ama çok seviyorum, sözlerimle kimseyi incitme niyetinde değilim. Sadece ortak derdimiz olan bu sorunları paylaşmaya çalıştım.

Faydalanılan Kaynaklar

Bu kitabı hizmetinize sunarken onlarca kitaptan yararlandım. Bunlardan birkaçının ismini burada sizinle paylaşacağım.

- 1- Allah'ın kitabı Kur'ân-ı Kerim.
- 2- Hz. Ali'nin (a.s) hutbe, mektup ve kısa sözlerinden oluşan Nehcü'l-Belâğa
- 3- Usul-i Kâfi
- 4- On Dört Masum'dan Kırkar Hadis
- 5- Saadete Ermişlerin Bahçesi
- 6- Hüsniye
- 7- Hz. Muhammed'in Kurduğu Dinin Esasları
- 8- Hacı Bektaş-ı Veli'nin Makalat ve Vilayetnamesi
- 9- Kara Davut kitabı
- 10- *Ahmet Hilmi Filibeli*'nin İslâm Tarihi

11- M. Asım Köksal'ın Kerbela Faciası ve İmam Hüseyin kitabı

12- İmam Cafer Sadık Buyrukları

13- Bektaşîliğin İç Yüzü

14- Bektaşîlik hakkında yazılan kitaplardan *Rahmetli Celalettin Ulusoy*'un yazdığı kitap

15- Büyük araştırmacı Prof. Abdulkaki Gölpınarlı'nın Sosyal Açından İslâm Tarihi, Mezhepler Tarihi, Pir Sultan Abdal, Mevlevî ve On İki İmamlar gibi kitapları

16- Milliyet Gazetesi yayınlarından Bektaşî Gülleri adlı kitap

17- Profesör 1400'ün Ehlibeyt Davası

18- Hz. Ali Divanı

19- Prof. İhsan Süreyya Sırma'nın Emevîler ve Abbasîler Dönemi

20- Hadis âlimlerinden *İbn Mace*'nin Sünen'i

21- Tarih âlimlerinden *İbn Esir*'in el-Kâmil adlı İslâm Tarihi

Ayrıca On İki İmam'a ve Kerbela'ya ait çeşitli kitaplardan, Ali Şeraiti ve Murtaza Mutahharî'nin eserlerinden de faydalandım.

Bunların hiçbiri biz Alevîlere yabancı değildir. Bunların her biri bizim için canlı birer kaynaktır. Alevî olduğunu söyleyenler zaten bunun bilincindedir. Bende bir kardeşiniz olarak en doğruyu sizlere sunabilmek için on üç yıl gece gündüz demeden uğraşıp çalıştım. Sonunda Allah'ın lütuf ve keremiyle bu üçüncü kitabımı siz değerli kardeşlerimin hizmetine sunmayı başardım. Şu an bunun sevincini yaşamaktayım.

Komünizmin bitişiyle birçok insan harekete geçerek "Alevîlik İslâmî değildir. Alevîlikte namaz, oruç yoktur." deme çabalarıyla Alevîleri İslâm'dan koparmayı amaçladıkları açıktır. Biz de buna karşı işin aslı olan "*Alevîlik İslâm'ın Özüdür*" ismini bu kitabımıza verdik. Bu gün buna ihtiyaç ol-

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

duğunu sezinlediğimiz için böyle yaptık; bu ne ölçüde fayda sağlar, bunu bilemem; ama bugün üzerimize çok Şiddetli bir sel felaketinin geldiğini görmekteyiz. Biz de karınca misali bu selin önüne hak olan taşlardan birini atmak istedik. Bütün g ve kudret Allah'a aittir.

Bu yola Allah'a sığınarak baş koyduk. Muhammed Ali'ye gönül verenlerden de şunu bekliyorum. Bizi kurtaracak olanın biz olduğumuzu bilmeliyiz. Birbirimize güvenmeliyiz, hak üzere kaleme alınan kitapları okumalıyız ve okutmalıyız ki bu mezhep gerçekleriyle tanınsın. Bu ülkede dirlik ve birliğimiz hak üzere olsun ki hakkın yardımcısı da hak olan Allah olsun.

Ayrıca Ali Kirazlı olarak tüm bencilliklerden Allah'a sığınırım. Her ne kadar iyi anlatamadımsa da inaniyorum ki sizler anlatılandan daha iyisini anlamışsınızdır. Bütün derdimiz ulaştığımız hakkı paylaşmaktır. Her ne eksiklik varsa bendendir, yoksa bu din eksiksiz ve kmildir.

Allah Teala bizi hak ve hakikatten, Kur'ân ve Ehlibeyt'ten asla ayırmasın. Şüphesiz yarın mahşer günü herkes sevdipleriyle haç olacaktır. Allah bizi Ehlibeyt İmamları'yla haşretsin. Evet Muhammed Ali dostları, sevdiğimiz bunlar, işte İslâm'ın özü, işte bu günkü halimiz. Eğer ben az söyledim ise inşallah sizler fazlasını anlamışsınızdır.

Kitabımıza başlarken ayetle başladığımız gibi bitirirken de İmam Hüseyin'in (a.s) Aşura günü okuduğu şu ayeti kerime ile sözlerimi noktalıyorum:

...İnna lillah ve inna ileyhi raciun...

(...Muhakkak ki biz Allah'tanız ve O'na dncleriz...)¹

Allah'ın selamı siz değerli kardeşlerimin üzerine olsun. Hepinizi Allah'a emanet ediyorum.

1 - Bakara/156